

ХАРЛАН КОУБЪН ШЕСТ ГОДИНИ

Превод от английски: Венцислав Венков, 2014

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Седях на последния ред в църквата — свидетел на това как единствената жена, която щях да обичам през живота си, се женеше за друг.

Натали, естествено, беше в бяла булчинска рокля и изглеждаше толкова прелестна, сякаш желаше подигравката ѝ да ми държи влага цял живот. Красотата ѝ поначало се отличаваше и с крехкост, и с неизказана сила, та там, пред олтара, Натали имаше буквално ефирен, почти неземеен вид.

Прехапа долната си устна. А аз си спомних отдавнашните сутрини, когато, след като се налюбехме, тя обличаше синята ми официална риза и слизахме заедно на долния етаж. Там сядахме в кътчето за закуска и преглеждахме вестника до мига, в който тя вадеше скицника си и започваше да рисува. И докато ме щрихираше, прехапваше устната си по абсолютно същия начин.

Към сърцето ми се прокраднаха две ръце, обхванаха чувствителното ми сърце и го прекършиха на две.

За какво изобщо ми трябваше да идвам?

Вие вярвате ли в любов от пръв поглед? Щото и аз не вярвам. За сметка на вярата ми в якото — далеч не само физическо — привличане от пръв поглед. Убеден съм, че от време на време — веднъж, най-много два пъти в живота си — човек може да изпита дълбоко в себе си, инстинктивно и мигновено, че някой го привлича по-силно и от магнит. Тъкмо това ми се случи с Натали. Понякога нещата си остават дотам. Но друг път усещането се разраства и се разгаря в невероятен пъкъл, който ти се струва и истински, и вечен.

Макар да има и случаи, в които се заблуждаваш и възприемаш първото за второто.

Лично аз си бях внушил най-наивно, че ни е писано да сме заедно завинаги. Аз — дете изключвах тотално вероятността някога да се обвържа и правех всичко по силите ми да избегна подобни окови — този път усетих на мига (е, в рамките на първата седмица, ако трябва

да съм точен), че отсега нататък всеки божи ден ще се събуждам точно до тази жена. Жената, за която бих жертвал и живота си. Жената, без която (колкото и банално да звучи) нищо нямаше да предприема и която щеше да превръща и най-сивите събития във вълнуващи преживявания.

А бе направо да ти се придрайфа!

Свещеникът с гладко обръснатата глава говореше, но от бученето на кръвта в ушите ми думичка не му разбирах. Не откъсвах погледа си от Натали. Желаех ѝ единствено щастие. И тук не става дума за обичайното клише, за онази лъжа, с която често се самоаблуждаваме; няма, ако трябва да си говорим честно, не искаме да е нещастна тъкмо онази, в която сме били влюбени и която ни е зарязала? В конкретния случай обаче бях съвсем искрен. Ако бях твърдо убеден, че Натали ще е по-щастлива без мен, щях да я пусна да си върви, независимо от болката, която щеше да ми коства. Въпросът обаче беше, че въпреки всичко казано и сторено от нея изобщо не бях убеден, че тя ще е по-щастлива. Освен ако пак, за кой ли път, не се самозалъгах.

Натали не ме погледна дори за миг, но забелязах как мускулчетата около устата ѝ се стегнаха. Усетила беше присъствието ми. Не отделяше очи от бъдещия си съпруг, който, както съвсем наскоро бях установил, се казваше Тод. А пък аз ненавиждам името Тод. Кой знае как са му викали през детството му: я Тоди, я Тодмен, я Тодстър.

И косата му на Тод беше прекалено дълга, и наболата му четиридневна четина; мнозина могат да я смятат за пичовска, но у други, включително и у мен, разпалва само желанието да го изтресат по физиономията. Погледът му мина гладко и самодоволно по присъстващите до момента, в който се спъна — ами в мен, в кого друг? Задържа се върху ми за секунда, колкото да ме прецени и да реши, че не заслужава да си губи времето с моя милост.

От какъв зор ѝ беше притрябвало на Натали да се връща при него?

Главната шаферка беше Джули, сестрата на Натали. Стоеше на подиума с букет в двете си ръце и с безжизнена роботска усмивка на устните. Дватамата дотогава не се бяхме срещали, но я бях виждал на снимки и ги бях чувал да си говорят по телефона. Джули изглеждаше не по-малко сащисана от неочаквания обрат. Опитах се да ѝ хвана

окото, но тя се беше втренчила в нещо, намиращо се на хиляда метра по посока на хоризонта.

Върнах погледа си върху Натали и в гърдите ми като че избухнаха малки взривчета. Бум-бум-бум — нищо повече. Що ми трябваше да си вземам белята и да идвам. А когато кумът извади брачните халки, белите ми дробове окончателно отказаха да функционират. Испитах недостиг на кислород.

Стига!

Явно бях дошъл да се уверя лично. Съдбата ме беше убедила, че друг начин няма. Само преди пет месеца беше починал баща ми от масивен инфаркт. Дотогава не беше имал проблеми със сърцето и всички смятаха, че е в добра форма. Няма да забравя как седях в онази чакалня и как ме викнаха в лекарския кабинет, за да ми съобщят съкрушителната вест, след което — и там, и в погребалната кантора — ме попитаха дали желая да видя покойника. Отказах. Нямах никакво желание да го запомня опънал се върху носилка или в ковчег. Предпочитах да запазя стария си спомен за него.

Но с течение на времето взе да ми става все по-трудно да се примиря със смъртта му. Та той беше толкова жизнен, толкова енергичен човек: само два дни преди да се спомине, ходихме да гледаме хокейния отбор „Ню Йорк Рейнджърс“, за чиито мачове баща ми имаше абонаментна карта. Поради равния резултат дадох продължения след редовното време, а ние не преставахме да крещим и да насърчаваме нашите. Е, как може такъв човек да умре? Някъде дълбоко в себе си нещо взе да ме гложди да не би да е станала грешка или баща ми да е замислил някаква страхотна измама и сега да си е жив и здрав някъде по света. Вярно, звучи адски глупаво, но подхване ли те отчаянието и дадеш ли му поне мъничка възможност да живне, то веднага ще ти предложи какви ли не алтернативни отговори.

Така че една част от мен страдаше от факта, че така и не бях видял починалия мой баща. Поради което в сегашния случай нямах никакво намерение да допусна същата грешка. Хубаво, но ако се придържах към въпросната неудачна метафора, можеше да се каже, че вече съм видял мъртвеца. И нищо не ми налагаше да се размотавам повече около него да му проверявам пулса или да го ръчкам.

Опитах се да се измъкна колкото се може по-незабелязано. А това не е никак лесно, ако си почти двуметров човек с „физика на

дървесекач“, както обичаше да се изразява Натали. Вярно е, че имам мощни длани. Натали ги обожаваше. Поемаше ги в своите и се залавяше да гадае по тях. Разправяше, че били истински, мъжки ръце. Рисувала ги беше дори, понеже по тях четяла миналото ми: произлязъл от работническо семейство, работил като охранител в местен нощен клуб, за да завърши следването си в Ланфорд Колидж, а по някакъв известен само на нея си начин и това, че в момента бях най-младият професор във факултета му по политология.

Измъкнах се някак си от бялата църквичка на топлия летен въздух. Лято. Само до едно лято ли се беше свело всичко в крайна сметка? До някакъв летен романс? При все че не бяхме хлапета на летен лагер, жадуващи да задоволят перналия ги хормон, а напротив — двама зрели хора, търсещи творческо усамотение: тя, за да се занимава с изкуството си, а аз — да довърша дисертацията си по политология. Бяхме се запознали, бяхме хлътнали един по друг, но ето че приближаваше септември и хубавите работи все пак трябваше да свършат. Като цяло, връзката ни се беше отличавала с нереалност: и двамата бяхме откъснати от редовното си ежедневиe и цялата характерна за него рутина. Вероятно на това се дължеше и паразитното естество на случилото се. Нищо чудно взаимоотношението ни да беше спечелило и да се беше разгоряло тъкмо благодарение на факта, че се бяхме озовали в изолиран от реалността мехур. Или просто си бях внушавал разни врели-некипели.

От църквата долетяха весели викове и аплодисменти. И ме извадиха от вцепенението ми. Бракосъчетанието беше извършено. А след него Тод и Натали се бяха превърнали в господин и госпожа Четинести. Вероятно в този миг минаваха по пътеката между пейките. Интересно дали хвърляха над главите им ориз. На Тод сигурно щеше да му е неприятно. Зрънцата щяха да му развалят прическата и да заседнат в четината по небръснатото му лице.

Нямаше какво повече да гледам.

Свърнах зад бялата църквичка и се скрих от очите им в мига, в който вратите ѝ се разтвориха. Вперих поглед в поляната. Какво да ѝ гледа човек? Най-обикновена поляна. С дървета в далечината. Бунгалата бяха на другата страна на хълма. Самата църквичка беше част от курортния комплекс за художници, в който беше отседнала Натали. Моето бунгало беше по-нататък по пътя, в творческото селище

за писатели. И двата курорта всъщност бяха върмонтски ферми, все още отглеждащи скромни количества органични продукти.

— Здравей, Джейк.

Извърнах се към познатия ми глас. Натали беше на не повече от десетина метра от мен. Моментално потърсих с поглед халката на левия ѝ безименен пръст. А тя като че разчете мислите ми и вдигна ръка да ми я покаже.

— Моите поздравления — рекох. — Страшно се радвам за теб.

Тя пропусна забележката ми покрай ушите си.

— Не мога да повярвам, че си дошъл.

— Разчу се, че щяло да има страхотни ордьоври — разперих ръце. — А знаеш, че умирам за тях.

— Много смешно.

Свих рамене, а в това време сърцето ми се превърна в прах и бе отнесено от вятъра.

— Всички се обзалагаха, че няма да се появиш — каза Натали.

— Единствено аз бях убедена в противното.

— Не съм престанал да те обичам.

— Знам.

— А и ти все още ме обичаш.

— Не си прав, Джейк. Не виждаш ли?

И размаха халката пред носа ми.

— Съкровище? — появи се иззад тъгла Тод заедно с четината си. Съзря ме и се смръщи. — Кой е този?

Личеше му обаче, че знае кой съм.

— Джейк Фишър — представих му се. — Моите поздравления по случай бракосъчетанието ви.

— Не се ли познаваме от по-рано?

Предоставих на Натали възможността да се занимае с темата. А тя положи успокоително длан върху рамото му и каза:

— Често го ползваме за модел. Предполагам, че си го виждал на някои наши творби.

Но той не преставаше да се мръщи. Натали се принуди да застане отпреде му и да го помоли:

— Дай ни само една секунда, ако обичаш. Веднага идвам.

Тод ме изгледа косо. Не помръднах. Не отстъпих дори една крачка. Не отклоних поглед.

— Хубаво — съгласи се с неохота той. — Но не се бави.

Изгледа ме мръсно още веднъж, после свърна покрай църквата. Натали ми хвърли едно око. А аз посочих по посоката, в която беше изчезнал Тод.

— Голям веселяк, нали?

— За какво си дошъл?

— Изпитвах нуждата да ти кажа, че те обичам. И че никога няма да престана да те обичам.

— Всичко приключи, Джейк. Ще ти мине. Ще се оправиш.

Не й отговорих.

— Джейк?

— Слушам те.

Тя килна леко глава. Много добре знаеше как ми въздейства тази нейна поза.

— Обещай ми да ни оставиш на мира.

Не помръднах от мястото си.

— Обещай ми, че няма да ни преследваш, няма да ни търсиш по телефона и няма дори имейли да ни пращаш.

Болката в гърдите ми се усилваше. Превръщаше се в нещо остро и тежко.

— Обещай ми, Джейк. Обещай ми да ни оставиш на мира.

И закова с поглед очите ми.

— Окей — рекох. — Обещавам.

Без да обели нито дума повече, Натали се извърна и отиде пак пред църквата при онзи, за когото току-що се беше омъжила. Останах за миг намясто, мъчейки се да си поема въздух. Опитах се да се разгневя, да погледна отгоре на станалото, да проявя безразличие и да й втълпя, че от това само тя губи. Какво ли не се опитах, включително и да разсъждавам като зрял мъж, макар да бях съвсем наясно, че само отлагам признаването на действителността и на факта, че сърцето ми остава завинаги разбито.

Изчаках зад църквата всички да се разотидат и едва тогава минах отпред. Свещеникът с гладко обръснатата глава все още стоеше на стълбите редом с Джули, сестрата на Натали, която положи длан върху ръката ми.

— Добре ли си?

— Супер — отвърнах й.

— Чудесно време за сватби, не мислите ли? — усмихна ми се свещеникът.

— Сигурно — примигах срещу слънцето, после си тръгнах.

Бях готов да изпълня желанието на Натали. Да я оставя на мира. Щях всеки ден да си мисля за нея, но се бях зарекъл да не ѝ се обаждам, да не ѝ пращам съобщения, та дори и да не я търся онлайн. Щях да спазя обещанието си.

В продължение на шест години.

ВТОРА ГЛАВА

Шест години по-късно

Най-голямата промяна в живота ми — която точно тогава не осъзнах — щеше да настъпи някъде между 3,29 и 3,30 следобед.

Излизах от „Бард Хол“, където току-що бях изнесъл пред първокурсниците лекция по политическите аспекти на моралните съждения. Денят беше като по поръчка за университетски кампус. Слънцето огряваше от безоблачното небе мразовития масачузетски следобед. На ливадата в четириъгълния вътрешен двор вървеше мач по ултимейт фризби. Навсякъде се излежаваха студенти, сякаш разпръснати от нечия гигантска длан. Дънеше музика. Човек направо имаше чувството, че се е озовал в оживяла рекламна брошура за кампус мечта.

Обожавам дните като този, но нима това не важи за всички?

— Професор Фишър?

Обърнах се по посока на гласа. Върху тревата седяха в полукръг седем студенти. Повикалото ме момиче се намираще точно по средата.

— Защо не поседите с нас? — покани ме.

— Благодаря, но имам приемен час в кабинета си — усмихнах се и магнах за довиждане.

И продължих по пътя си. Така или иначе, нямаше да остана при тях, колкото и приятно щеше да ми е в този разкошен ден — но нима това не важи за всички? Съществуват определени, макар и фини, граници между преподавателя и студентите и може да ви прозвучи ужасно нетактично, но няхах никакво намерение да изпадам в ролята на онзи преподавател — нали се сецате за какво ви говоря: преподавателят, който прекарва прекалено много от свободното си време със студентското тяло, ходи редовно на купоните им и дори предлага по някоя и друга бира от багажника на джипа си на тейлгейт партитата след футболните мачове на университетския отбор. Професорът се предполага да е отзивчив и достъпен, но не бива да се превръща в другарче или родител.

В „Кларк Хаус“ госпожа Динсмор ме посрещна с привичната си намръщена физиономия. Цербер до мозъка на костите си, госпожа Динсмор обслужваше рецепцията на факултета по политология и доколкото мога да преценя, е заела този пост някъде по времето на президента Хувър. Беше минимум на двеста години, но припряността и досадният ѝ характер отговаряха на човек поне на половината на нейната възраст.

— Добър ти ден, сексапилче — поздравих я. — Някой да ме е търсил?

— Всичко е на бюрото ти — отговори госпожа Динсмор. Дори самият ѝ глас беше намръщен. — И, както винаги, пред вратата ти се вие опашка от красавици.

— Окей. Благодаря.

— Човек може да си помисли, че правиш кастинг за кабаретни танцьорки.

— Точно така.

— Предшественикът ти не позволяваше да му се качват така на главата.

— Е, престани да преувеличаваш, госпожо Динсмор. Аз поне, докато му бях студент, най-редовно го посещавах тук.

— Да, ама и шортите ти бяха със съвсем прилична дължина на крачола.

— Което, предполагам, дълбоко те разочароваше. Нали?

Госпожа Динсмор положи върховни усилия да не се засмее.

— О, я ми се махай от главата, ако обичаш!

— Ама защо? Признай си, че съм прав.

— А да те изритам по задника не искаш ли? Пръждосай се!

Пратих ѝ въздушна целувка и се замъкнах към задния вход, с цел да избягна опашката от студентки, записали се за приемния ми петъчен час. Всеки петък съм в кабинета си от три до пет следобед за „свободен прием“: по девет минути на студент, без график, без предварителни записвания. Който дошъл — дошъл. Изчаква си реда и влиза. Но се придържам строго към часовника. Полагат ти се точно девет минути — нито повече, нито по-малко. После имаш една минута, за да си тръгнеш и да влезе следващия, да се настани и да се подготви за разговора. Ако имаш нужда от по-дълга среща или ако съм

ръководител на курсовата ти работа, записваш си при госпожа Динсмор допълнителен час за посещение.

Пуснах първата студентка точно в три часа. Желала да обсъжда теориите за Лок и Русо — двама политолози, които в наше време са известни най-вече заради превъплъщенията им в телевизионния сериал „Изгубени“, отколкото заради философските им теории. Втората беше дошла абсолютно без повод, освен — казвам го най-откровено — заради желанието ѝ да ми се натегне. Понякога ми иде да вдигна ръка и да кажа „Що по-добре не ми изпечеш едни курабийки“, но поне я разбирам. Третата пък ме заврънка за оценката си: според нея заслужавала не 5+, а 6–, макар че според мен си беше за чиста петица.

Та такива ми ти работи. Едни идваха от любознателност, други — с желание да ме впечатлят, трети да се пазарят, четвърти — на приказка, но всичко си беше в реда на нещата. Не преценявам студентите си въз основа на тези им посещения. Не би било справедливо. Имам абсолютно еднакво отношение към всеки влязъл през вратата ми студент, тъй като нашата цел тук е *да ги учим* — ако не на политология, то поне на критично мислене, та дори — о, ужас! — и как да живеят. Какъв смисъл щеше да има всичко това, ако всеки студент ни се явяваше като напълно завършена и самоуверена личност?

— Оставям ви 5+ — рекох ѝ, след като тя изложи всичките си аргументи, — но съм също така убеден, че още със следващото си есе ще заслужите по-висока оценка.

Таймерът избръмча. Както вече споменах, много държа на точното времетраене. В този момент беше точно 3,29. И тъкмо затова сега, като се замисля върху станалото оттогава, си давам сметка кога точно започна всичко: между 3,29 и 3,30.

— Благодаря ви, професоре — каза тя и стана да си върви. Изправих се и аз.

Кабинетът ми не се беше променил и на йота, откакто преди четири години бях станал ръководител на катедрата и го бях наследил от моя предшественик и наставник професор Малкълм Хюм — държавен секретар през мандата на един американски президент, шеф на кабинета на втори. Все още бяха налице трогателните носталгични признаци на академичен безпорядък — древни глобуси, дебели томове,

пожълтели ръкописи, заотлепвали се от стената плакати и поставени в рамки портрети на брадати мъже. В кабинета ми нямаше бюро, а само огромна дъбова маса, около която можеха да се настанят дванадесет души — точно толкова, колкото бяха дипломантите по моята специалност във випуска.

Всичко беше разхвърляно и изобщо не си бях направил труда да въведа някакъв ред — не толкова от желанието да отдам заслуженото на моя наставник, както смятаха мнозина, а тъй като, първо, ме мързеше и не ми се занимаваше, второ, понеже няхах свой личен стил, нито стари семейни снимки, които да изложя на показ, нито вярвах в оная стара глупост, че „кабинетът е отражение на обитателя му“, макар че, ако приемем, че вярвах — той точно мен си ме отразяваше; и трето, открай време съм забелязал, че безпорядъкът подтиква към изповеди. Стерилната чистота и подредеността имат свойството да потискат студентската откровеност. Докато разхвърляният ми кабинет сякаш приканваше студентите ми да говорят свободно — да си мислят: ами след като обстановката така и така се отличава с пълна бъркотия, нима тъкмо моите глупави идеи ще ѝ навредят още повече?

Но най-вече понеже ме мързеше и не ми се занимаваше.

Застанахме до голямата дъбова маса и се ръкувахме. Тя задържа моята секунда повече от необходимото, та ми се наложи да я отдръпна подчертано прибързано. Не че се случва кой знае колко често. Но не бих казал, че не се случва. Вече съм на тридесет и пет, но когато постъпих навремето — двадесет и нещо годишен млад професор — ставаше доста по-често. Нали помните оная сцена в „Похитителите на изгубения кивот“, където студентката беше написала на клепачите си LOVE YOU? И с мен се случи нещо подобно през първия ми семестър. С тази разлика, че първата думичка не беше точно LOVE, а втората — YOU беше заменена с ME. Не че това ми повдига в някакъв смисъл самочувствието. Ние, университетските преподаватели, се ползваме с огромна власт в някои отношения. Но да се вържеш по този начин или да си внушиш, че заслужаваш някак си подобно внимание, ще рече, че страдаш от несигурност и се нуждаеш от ласки повече от всяка търсеца бащинска фигура студентка. (Не желая да проявявам сексизъм, но почти винаги преподавателят е мъж.)

Седнах и зачаках следващия си посетител и използвах времето да хвърля око на компютъра вдясно върху бюрото ми. Беше на

началната страница на университета, която, бих казал, имаше съвсем университетски вид. От лявата ѝ страна — слайдшоу от ежедневието на кампуса: студенти от всякакви раси, вероизповедания, религии и полове прекарват времето си увлечени в приятна учебна дейност, взаимодействат помежду си и с преподавателите, имат и извънучебни занимания — общо взето, знаете за какво става дума. На минаващия през горната част на екрана надпис се виждаше емблемата на университета и най-лесно разпознаваемите му сгради, включително и престижният му параклис „Джонсън“ — едромащабен вариант на църквичката, в която бях наблюдавал бракосъчетанието на Натали.

В дясната част на екрана течеше лентата с университетски новини, та в момента, в който в кабинета влезе следващият по ред студент Бари Уоткинс и рече „Здрасти, шефе, к’во става?“, видях на лентата новина за нечия смърт, от която ми секна дъхът.

— Здрасти, Бари — отвърнах, без да откъсвам очи от монитора. — Сядай, сядай.

Той не само седна, ами и качи краката си върху масата. Знаеше, че няма да ми направи никакво впечатление. Бари ме посещаваше всяка седмица. Разговаряхме за всичко и за нищо съществено. Идваше по-скоро за някакъв разводнен вид психотерапия, отколкото с конкретна академична цел, но мен това не ме бъркаше.

А аз се вгледах още по-внимателно в монитора. Онова, което ме беше стреснало, беше голямата колкото поценска марка снимчица на починалия. В началото дори не го познах — не поне от толкова далеч, — но ми се видя млад човек. Не че това е кой знае колко необичайно в некролозите. В много от случаите от университета не си правят труда да намерят по-скорошна снимка, ами вадят онази от годишника на университета. В конкретния случай обаче веднага си личеше, че става дума за нещо съвсем различно. Прическата например изобщо не беше като от 60-те или 70-те години. Пък и самата снимка не беше черно-бяла, каквито слагаха в годишниците чак до 1989 година.

Не бива да се забравя, че нашият университет е все пак от малките — с около четиристотин випускници годишно. Смъртта не е нещо необичайно, но дали заради скромния размер на университета, или заради привързаността ми към него както от студентските ми години, така и през преподавателския ми стаж, винаги се чувствах и някак си лично засегнат, щом починаше някой от нашите.

— Как е, шефе?

— Само секунда, Бари.

Макар вече да ядях от полагащите му се минути. Използвам от онези преносими таймери, каквито можете да видите на всеки баскетболен мач — с огромни червени дигитални цифри. Беше ми подарък от приятел, който си беше наумил, че при моя ръст нямало как да не играя баскет. Никога не съм практикувал този спорт, но таймерът ми вършеше страхотна работа. И тъй като беше настроен така, че да отброява на обратно девет минути, в момента ми показваше, че сме на 8,49.

Кликнах върху снимчицата. А когато се появи увеличеният ѝ вариант, едва се удържах да не възкликна на глас.

Покойникът се казваше Тод Сандерсън.

Бях заличил в паметта си фамилията на Тод — в поканата за сватбата просто пишеше „бракосъчетанието на Тод и Натали!“, — но лицето му ми беше до болка познато. Независимо че вече нямаше битнишката четина. На снимката беше гладко обръснат и подстриган късо, почти нула номер. Трябва да е било под влиянието на Натали, рекох си — тя вечно се оплакваше, че съм ѝ жулел кожата, — но в същото време и се зачудих що за просташки мисли ме спохождат.

— Не забравяй часовника, шефе.

— Само една секунда, Бари. И престани да ми викаш „шефе“.

Според некролога Тод бил на четиридесет и две — малко повече, отколкото предполагах. Натали сега трябваше да е на тридесет и четири — само една година по-малка от мен. Мислех си, че Тод е някъде по-близо до нашата възраст. Споменаваше се, че бил в почетния отбор на студентската лига по американски футбол на изключително трудния и изискващ над средна интелигентност пост „тайт енд“, а така също и финалист за стипендията „Роудс“. Завършил с пълно отличие историческия факултет, основал фондация „Ново начало“, а в последния курс бил президент и на университетското братство „Пси-У“, към което принадлежа и аз.

С други думи, Тод не само беше завършил моя университет, но и сме членували в едно и също братство. Интересно как никога не беше станало дума за този факт.

Пишеше и куп други работи — и то немалко, — но аз отидох направо на заключителния ред:

„Погребението ще се извърши в неделя в Палмето Блъф — Южна Каролина, близо до Савана — Джорджия. От опечалените: съпруга и две деца.“

Какви две деца?

— Професор Фишър?

В гласа му се съдържаше някаква странна нотка.

— Извинявай. Просто...

— Не се притеснявай бе, човек. Само исках да знам добре ли си?

— Нищо ми няма.

— Сигурен ли си? Щото съвсем си побелял бе, човек. — Бари смъкна кецовете си на пода и опря длани в масата. — Аз да дойда друг път, щом се налага...

— Стой тук.

И извърнах очи от монитора. После ще го гледам. Съпругът на Натали починал доста млад. Жалко. Трагично, бих казал, събитие, но и събитие, което никак не ме засягаше. И не ми даваше никакъв повод да отсъствам от работа или да изоставям студентите си. Вярно, че бях шашардисан — не само от смъртта на Тод, но и от факта, че беше завършил моята алма матер. Необичайно съвпадение наистина, но не и историческо.

Може пък Натали просто да си е падала по випускници на Ланфорд.

— Какво става с теб? — попитах Бари.

— Знаеш ли го професор Бърнър?

— Разбира се.

— Пълен откаченяк е.

Вярно си беше, макар да не ми бе удобно да го кажа на глас.

— Какъв ти е проблемът с него?

Причината за смъртта не се споменаваше — също съвсем нормално за обявяваните в кампуса некролози. После пак ще погледна. И ако наистина липсва, ще потърся по-подробен некролог онлайн.

Ама защо изобщо се вълнувам? Нима има някакво значение за мен?

Я по-добре да стоя настрана от тая работа.

Така или иначе, всичко това трябваше да остане за след приемното ми време. Приключих с Бари и се напънах да продължа. Положих всички усилия да изтласкам от ума си всички мисли за некролога и да се съсредоточа върху останалите ми студенти. Че не бях в обичайната си форма — не бях, но студентите изобщо не забелязаха. Те просто не могат да си представят, че преподавателите им си имат свой личен живот; така както не могат да възприемат и че родителите им водят полов живот. От една страна, мен това ме устройваше. Но пък от друга — постоянно им напомнях да престанат да съзерцават пъпа си. Поначало всеки човек смята себе си за уникално сложна личност, докато останалите са му, общо взето, съвсем ясни. Коеето, естествено, ни най-малко не отговаря на истината. Всеки живее със свои си мечти и надежди, желаниа, похоти и сърдечни болки. Или, както е прието да се казва, „всеки си е башка луд“.

Мисълта ми се рееше напосоки. Гледах как секундите се изнизват от брояча, сякаш бях най-скучаещият студент на възможно най-скучната лекция. И щом стана пет, мигновено се върнах към монитора. И прочетох внимателно некролога за Тод Сандерсън.

Да. Никъде не се упоменаваше причината за смъртта му.

Странно. В други некролози се подсказваше и в коя област желаещите могат да направят дарения в израз на съболезнование — например вместо цветя можете да изпратите парична сума на Американското общество за борба с рака или нещо от този род. Тук пак липсваха подобни указания. И професията на Тод не споменаваха, но пък какво толкова?

Вратата на кабинета ми се отвори със замах и през нея влезе Бенедикт Едуардс — професор във факултета по хуманитарни науки и мой най-близък приятел. Не си беше направил труда да почука — никога не чукаше, нито изпитваше нуждата да го прави. Редовно се срещаме в пет следобед в петъците и се отбиваме в оня бар, в който през студентските си години работих като охранител. С тази разлика, че тогава заведението беше ново, лъскаво, гъзарско и модно, а сега беше вече старо и занемарено, а по гъзария и модерност можеше да се конкурира с видеокасетофоните „Бетамак“.

Във физическо отношение Бенедикт беше, общо взето, моя пълна противоположност — дребен афроамериканец с фина костна структура. На носа му бяха кацнали огромни цайси в стил „Човекът

мравка“, приличащи на предпазните очила в химическия факултет. А могъщият му мустак и възбуйната афроприческа очевидно бяха вдъхновени от Аполо Крийд — вечният противник на боксьора Роки. Имаше нежните пръсти на пианистка и нозе, на които всяка балерина би завидяла, та и слепец нямаше да го вземе за дървосекач.

И въпреки това — или може би именно заради това — Бенедикт беше и страхотен „играч“: мацките му се лепяха повече, отколкото по някой рапър с вървящ по радиото хит.

— Какво е станало? — попита Бенедикт.

Въздържах се от „Нищо“ и „Защо реши, че нещо е станало?“ и преминах към същността на въпроса.

— Името Тод Сандерсън говори ли ти нещо?

— Не се сещам. Кой е?

— Випускник на нашия университет. Публикували са некролога му онлайн.

Завъртях екрана към него. Бенедикт си намести очулярите.

— Не го знам. Що питаш?

— Помниш ли Натали?

По лицето му премина сянка.

— Не си я споменавал от...

— Да, така е. А този е... или по-точно казано — беше — съпругът ѝ.

— Оня, заради когото те заряза ли?

— Същият.

— Ама вече е покойник.

— Очевидно.

— Значи — изви въпросително вежда Бенедикт, — тя пак е свободна.

— Нетактичен си.

— Напротив. Разтревожен съм. Ти си ми най-добрият съекипник. Вярно, дамите си падат страшно по моите приказки, но първоначално ги привлича твоята красива външност. Никак не ми се ще да те изгубя.

— Продължаваш да си нетактичен.

— Възнамеряваш ли да ѝ се обадиш?

— На кого?

— На Кондолиза Райс. Много добре знаеш за кого говоря. На Натали, разбира се.

— Да, бе. „Чу ли, че умрял оня, заради когото ме заряза? Какво ще кажеш да отидем на едно кино?“

Бенедикт все още четеше некролога.

— Чакай.

— Какво?

— Пише, че имала две деца.

— Е, и?

— Това усложнява нещата.

— Престани вече!

— Друго имам предвид. След две деца кой знае колко е надебеляла. — И Бенедикт ме изглежда през лупите си. — Кажи сега: на какво е заприличала Натали след двете деца? Сигурно се е позакръглила, прав ли съм?

— Отде да знам?

— Отдето и всички останали: от гугъл, фейсбук и прочее.

— Не съм я търсил — завъртях глава.

— Ама защо? Това е напълно общоприето. Че аз всичките си стари изгори ги държа така под око.

— Интернетът не блокира ли при това голямо натоварване?

— Е, налага ми се да ползвам частен сървър — захили се Бенедикт.

— Надявам се това да не е евфемизъм за нещо друго все пак.

Но забелязах и нещо тъжно зад усмивката му. И се сетих как веднъж Бенедикт се беше натаролял особено яко в бара и го хванах да се блещи на някаква доста износена снимка от портфейла му. Попитах го коя е онази, а той успя да изфъфли: „Единственото момиче, което ще обичам през живота си“. После я скри пак зад кредитната си карта и въпреки многобройните ми подмятания, оттогава и дума не беше обелвал за нея. Та и тогава се беше засмял по същия тъжен начин.

— На Натали ѝ обещах нещо — рекох.

— Какво по-точно?

— Да ги оставя на мира. Изобщо нито да ги търся, нито да ги безпокоя.

— Ами ти май си устоял на обещанието си, Джейк — рече замислено Бенедикт.

Замълчах. Бенедикт вече ме беше излъгал за нещо. Изобщо не проверяваше фейсбук страниците на старите си гаджета или ако го правеше, не проявяваше особен ентузиазъм. Но веднъж, когато аз нахлух в неговия кабинет, — щото и аз като него никога не чукам — в действителност го заварих във фейсбук. И мигновено установих, че е на страницата на онази жена, чиято снимка носеше в портфейла си. Бенедикт моментално затвори брауъра, но бас държа, че съвсем редовно посещаваше въпросната страница. Сигурно ежедневно. И се обзалагам, че най-внимателно разглеждаше всяка нова снимка на единствената жена, която беше обичал през живота си. Бас държа, че и сега разглеждаше живота ѝ, вероятно и семейството ѝ, и мъжа, който споделяше леглото ѝ, и ги гледеше втренчено по същия начин, по който беше разглеждал и снимката от портфейла си. Нямам никакви доказателства в това отношение, а само усещане, но надали съм далеч от истината.

Както вече споменах, всеки от нас си е посвоему луд.

— Какво имаш предвид? — попитах.

— Нищо друго освен това, че цялото там „ги“ вече не съществува.

— Натали от много отдавна не е част от моя живот.

— Ама ти вярваш ли си сам? И това ли те накара тя тогава: да забравиш и чувствата си?

— Ти не плачеше ли допреди малко, че можеш да изгубиш най-добрия си съекипник?

— Е, не си чак толкова голям красавец.

— Безмилостно копеле.

— На нас професорите от хуманитарните специалности всичко ни е ясно.

След което Бенедикт ме остави насаме. Станах и отидох до прозореца. Огледах ливадата. Загледах се в минаващите студенти. И както много често съм правил в жизненоважни ситуации, се запитах какво бих посъветвал някой от тях, оказал се в моето положение? И изведнъж, без никакво предупреждение, ме заляха спомените — бялата църквичка, прическата ѝ, пръстът ѝ с халката, болката, мъката, чувствата, обичта, покрусата. Коленете ми се подгънаха. Внушил си бях, че отдавна съм я преживял. Съсипала ме беше, но бях успял да се съвзема и да продължа живота си нататък.

Що за глупави мисли са ме обзели! Ама че егоизъм. Точно в този момент ли? Жената току-що е овдовяла, а аз, гаднярът му с гадняр, съм седнал да разсъждавам какви могат да са последствията лично за мен. Престани да мислиш за това, укорих се. Забрави и за станалото, и за нея. Гледай си живота.

Няма как. Просто не ми е в характера.

За последно бях видял Натали на сватба. Сега ще отида да я видя и на погребение. Някому може да прозвучи донякъде иронично — но не и на мен.

Върнах се при компютъра и си запазих самолетен билет до Савана.

ТРЕТА ГЛАВА

Първият признак, че нещо не е наред, се появи още по време на опелото.

Палмето Блъф не е толкова градче, колкото гигантски жилищен комплекс от затворен тип. Новопостроеното „село“ беше красиво, спретнато, добре поддържано и със запазен исторически стил — което в крайна сметка му придаваше вида на стерилна, фалшива имитация а ла Дисни-Епкот. Всичко се отличаваше с прекалената си безупречност. Искрящият бял параклис — да, поредният такъв — беше кацнал на върха на хълм толкова картинен, че приличаше точно на това — на картина. Единственото прекалено реално нещо беше жегата — живо, дишащо създание така наситено с влага, че можеше да служи същевременно и за завеса от мъниста.

В друг мигновен проблясък на разсъдък се запитах за какво ми трябваше да идвам, но не си направих труд да си отговоря. След като, така или иначе, бях пристигнал, въпросът ставаше сам по себе си излишен. „Ханът“ в Палмето Блъф също имаше вид на кинодекор. Влязох в очарователния му бар и си поръчах от хубавелката барманка чист скок.

— За погребението ли? — попита тя.

— Тъхъ.

— Трагедия.

Кимнах и вперих поглед в питието. Хубавелката барманка схвана намека и млъкна.

Гордея се с това, че съм просветен човек. Не вярвам в разните там съдби, божии промисли и тем подобни глупави суеверия, но ето че в този момент се мъчех именно по такъв начин да оправдая импулсивното си поведение. Длъжен съм да съм тук, убеждавах се. Принуден бях да се кача на онзи полет. И аз не знам защо. Със собствените си две очи бях видял как Натали се омъжва за друг и все още не можех напълно да се примиря. А изпитвах вътрешна необходимост да стигна до примирение със станалото. Преди шест

години Натали ме беше зарязала посредством писъмце, в което ми съобщаваше, че ще се омъжи за бившето си гадже. А на следващия ден получих и покана за сватбата. Нищо чудно, че нещата продължаваха да ми се струват... някак си незавършени. Именно затова бях дошъл тук: с надеждата да осъществя ако не примирение, то поне завършек.

Невероятна е способността на човека да оправдава деянията си, когато наистина желае нещо.

Но какво всъщност търсех аз на това място?

Допих си питието, благодарих на хубавелката барманка и поех бавно по посока на параклиса. Разбира се, при спазване на необходимата дистанция. Може да съм ужасен, нетактичен и самовлюбен човек, но не дотам, че да се натреса неканен на вдовица, тръгнала да погребва своя съпруг. Скрих се зад едно голямо дърво — палмето, сиреч палма джудже, разбира се, вие какво очаквахте? — и не посмях дори за миг да погледна опечалените.

Едва когато дочух първоначалния химн, реших, че теренът надали ще стане по-чист. Огледах се набързо да се убедя. Всички вече бяха в параклиса. Тръгнах и аз натам. До ушите ми долиташе пеенето на църковния госпел хор — великолепно, ако трябва да го опиша с една дума. Без да знам какво всъщност се каня да правя, натиснах вратата на параклиса, тя се оказа отключена (да бе, какъв късмет!) и се намъкнах вътре. При влизането си сведох глава и вдигнах длан пред лицето си, все едно се почесвах.

С две думи, просешка маска.

Но и тя се оказа излишна. Параклисът беше препълнен. Останах най-отзад заедно с другите закъснели правостоящи. Хорът изкара докрай вдъхновения химн, след което на амвона се качи някакъв мъж — не знам пастор ли беше, свещеник ли — и взе да разправя какъв „всеотдаен лекар“ бил Тод, какъв „добър съсед, щедър приятел и прекрасен съпруг“ бил. Това, за лекаря, не го бях чувал. Ораторът се заразпростира върху качествата на Тод — милосърдната му дейност, очарователния му характер, щедрия му дух, способността му да вдъхва всекому усещането, че е специален, готовността му да запретне ръкави и да се притече на помощ на всеки, бил той приятел или непознат. Аз, естествено, отнесох и тези му слова към познатите ни надгробни славословия — тъй като по природа сме склонни да прехвалваме покойниците, — но в същото време забелязах и сълзите в очите на

опечалените, и това как кимаха в знак на съгласие с казаното, сякаш слушаха песен, която само техните уши можеха да чуят.

От задната ми позиция направих опит да съзря Натали някъде по предните редове, но прекалено много глави ми пречеха. И престанах, понеже не желяех да се набивам на очи. Да не говорим, че бях влязъл в параклиса, бях го огледал, та дори и бях изслушал венцехваленията по адрес на покойника. Нима това не беше достатъчно? Каква друга работа имах тук?

Време ми беше да си вървя.

— Първото хвалебствено слово — обяви човекът от амвона — ще произнесе Ерик Сандерсън.

Бледолик тийнейджър — стори ми се накъм шестнадесетгодишен — се изправи и тръгна към амвона. Първата ми мисъл беше, че Ерик е племенник на Тод Сандерсън (и съответно на Натали), но догадката ми бе отречена още с първото изречение от младежа:

— За мен баща ми беше истински герой...

Баща му ли?

Потрябвах ми няколко секунди да се осъзная. Човешкият мозък има навика да се върти по определени релси и му е трудно да скочи от тях. Когато бях малък, баща ми ми разправи следната стара гатанка, която според него трябваше да ме затрудни: „Баща и син катастрофират с кола. Бащата загива. Закарват момчето в болница, но хирургът отказва да го оперира. Не мога, казва, това е моят син. Как е възможно това?“. За такива релси ви говоря. За поколението на баща ми тази загадка вероятно е била доста трудничка, но за хората от моето поколение отговорът — хирургът е била майка му — беше толкова очебиен, че аз направо се изсмях на глас. „Хайде стига бе, тате. Сега остава и да ми пуснеш осемпистовия си магнетофон.“

Та и тук ставаше въпрос за нещо подобно. Как, запитах се, може мъж, женен за Натали само от шест години, да има син тийнейджър? И отговорът е: може, ако Ерик е син само на Тод, а не и на Натали. Или Тод е имал предишен брак, или поне е имал дете от друга жена.

И пак проточих врат да видя Натали на най-предния ред, но стоящата до мен жена въздъхна възмутено в знак, че съм нарушавал личното ѝ пространство. На подиума синът на Тод, Ерик, владееше

положението. Говореше красиво и затрогващо. Нямаше сухи очи в параклиса с изключение — да си призная все пак — на моите.

И какво сега? Така ли да стоя? Че да поднеса накрая съболезнованията си на вдовицата и по този начин да я притесня или объркам траурния ѝ ден? Ами аз, старият егоист? Държа ли чак толкова да видя отново лицето ѝ, да я гледам как плаче по изгубената любов на живота ѝ?

Не бях кой знае колко убеден. Погледнах часовника си. Имах билет за връщане за същата вечер. Така де — бързо, смело и сръчно. Без лигавщини, без вълнения, без преспивания, без разходи за хотел. Примирение по най-евтините тарифи.

Вярно, някой би подчертал очевидното — че съм идеализирал прекараното с Натали време далеч извън границите на здравия разум. Разбирам ги. И най-обективно признавам валидността на аргумента им. Сърцето обаче не е обективно. Как можете да допуснете, че аз, който се прекланям пред най-великите мислители, теоретици и философи на нашето време, бих си позволил да падна тъй ниско, че да прибягна до банална аксиома от рода на „Просто знам“. Но аз *наистина* знам. Знам какви бяхме навремето двамата с Натали. Виждам го с ясен поглед, без никакво допълнително оцветяване, и по тази причина не съм в състояние да изчисля в какви сме се превърнали оттогава.

Или, най-просто казано — все още не проумявам какво се случи с нас.

Ерик приключи словото си. Завръщането на мястото му бе съпроводено с подсмърчания и тихи хлипания, които отекваха из бляскавия бял параклис. Ръководещото погребението религиозно лице се върна на амвона и подаде с ръка общочовешкия сигнал „моля станете“. А когато паството се заизправя, аз се възползвах от суматохата и се измъкнах навън. Пресякох алеята и пак се приютих зад палметото. Опрях се на ствола, гледайки да съм скрит от излизащите от параклиса.

— Да не ви е лошо?

Извърнах се и видях хубавелката барманка.

— Добре съм, благодаря.

— Голям човек беше нашият доктор.

— Тъхъ — рекох.

— Близък ли ви беше?

Въздържах се да ѝ отговоря. Минути по-късно вратите на параклиса се разтвориха. Изтъркаляха ковчега под палещите слънчеви лъчи. А когато наближи катафалката, наобиколиха го определените да го носят, включително и синът му Ерик. След тях излезе жена с огромна черна капела. Прегърнала беше момиче на около четиринадесет години. До нея вървеше снажен мъж. Тя се подпираше на ръката му. Той приличаше донякъде на Тод. Нищо чудно да бяха брат му и сестра му, но нямаше как да разбере. Носещите вдигнаха ковчега и го вкараха през задната врата на катафалката. Изпроводиха жената с черната капела и момичето до първата лимузина. Вратата им отвори евентуалният снажен брат. След тях в колата влезе и Ерик. Продължих да наблюдавам излизащите опечалени.

Но все още никакъв помен от Натали.

Не се озадачих особено. Бил съм свидетел и на двата варианта. При единия съпругата излиза първа, непосредствено след ковчега, понякога положила длан отгоре му. В други случаи пък излизаше последна: изчакваше цялата църква да се опразни, преди да намери сили да тръгне по пътеката към изхода. Помня, че на татковото погребение майка ми изобщо не желаше да се разправа с когото и да било, и използва страничната врата, за да се измъкне от тълпата роднини и приятели.

Наблюдавах излизането на опечалените. По примера на южната жега, и скръбта им беше се превърнала в живо, дишащо създание — неподправено и осезателно. Тези хора не бяха дошли просто за да проявят учтивост. Наистина страдаха по покойника. Бяха потресени от кончината му, но пък и аз какво друго можех да очаквам? Нима съм си мислел, че Натали ще ме зарече заради някакъв там лузър? По-добре ли щеше да ми е, ако вместо този масово обичан лечител ме беше победил някой смугъл мухльо?

Много уместен въпрос.

Барманката все още стоеше наблизо.

— От какво почина? — попитах.

— Ама вие не знаете ли?

Завъртях глава. Мълчание. Извърнах се към нея.

— Убиха го — каза тя.

Думите увиснаха във въздуха, отказвайки да отлетят.

— Убили ли? — повторих.

— Да.

Отворих уста, затворих я, опитах пак:

— Ама как? Кой?

— Струва ми се, че са го застреляли. Но не съм съвсем убедена.

От полицията не знаят кой го е убил. Според тях е почнало като опит за обир. Нали знаете как става: крадецът се намъква в къщата ви, не подозирайки, че сте си у дома.

Постепенно взех да изтръпвам. Потокът от излизаци от църквата беше секнал. Вперих поглед в изхода, в очакване всеки миг да се появи и Натали.

Но нея я нямаше.

Отвътре излезе и онзи, който беше провел опелото, и затвори зад себе си вратите. Седна на предната седалка на катафалката. Тя пое бавно, следвана от първата лимузина.

— Има ли страничен изход? — попитах.

— Моля?

— От църквата. Има ли друга врата?

— Не — отвърна ми, след като се напъна да си спомни. — Тази отпред е единствената.

Погребалното шествие се задвижи. Но къде, по дяволите, се беше дянала Натали?

— До гробището няма ли да ходите? — попита ме барманката.

— Не.

Положи длан върху ръката ми.

— Ама май имате нужда да пийнете нещо за свестяване.

По този въпрос спор нямаше. Довлякох се, почти залитайки, подире ѝ до бара и почти се тръшнах върху предишното ми столче. А тя ми наля втори скок. Очите ми не се отлепяха от процесията, вратата на църквата и градското площадче.

Натали я нямаше.

— Казвам се Тес, между впрочем.

— Джейк — отвърнах.

— Та откъде, казвате, познавахте доктор Сандерсън?

— Завършихме един и същ университет.

— Сериозно?

— Да. Защо?

— Много по-млад ми се струвате.
— Така е. Знаем се по линия на бившите випускници.
— Е, да. Така е обяснимо.
— Тес?
— Слушам.
— Познавате ли изобщо семейството на доктор Сандерсън?
— Синът му Ерик ходеше с племенницата ми. Свястно момче.
— На колко години е?
— Шестнайсет-седемнайсет, там някъде. Горкият. Толкова се обичаха с татко си.

Не знаех как да подхвана темата, затова попитах направо:

— А съпругата на доктор Сандерсън познавате ли?

— А вие не я ли познавате? — килна недоверчиво глава Тес.

— Не съм я виждал — излъгах. — Ние с него се засичахме понякога на сбирките на бившите випускници, на които идваше сам.

— Доста тежко го преживявате за човек, който го е познавал само от сбирките на бившите випускници.

Не ми дойде наум как да ѝ отговоря и за да спечеля време, поех обилна глътка от чашата.

— Ами попитах, понеже не я видях на опелото.

— По какво щяхте да я познаете?

— Не разбирам.

— Казахте, че не сте я виждали. Как щяхте да я разпознаете тогава?

Леле, ама мен май хич не ме биваше по тия работи!

— Показвал ми е снимки.

— Май не са били от най-качествените.

— В какъв смисъл?

— Там си беше жената. И излезе непосредствено след ковчегата с Кейти.

— Коя Кейти?

— Дъщеря им. Ерик беше един от онези, които изнасяха ковчегата.

А след тях излезе братът на доктор Сандерсън с Кейти и Дилия.

Разбира се, че бях видял триото.

— Дилия ли?

— Съпругата на доктор Сандерсън.

Свят ми се зави.

— Ама тя не се ли казваше Натали?

Тес скръсти ръце и нервно ме изгледа.

— Каква Натали? Дилия си се казва. Били са гаджета с доктор Сандерсън още от гимназията. Тукашна е. Къщата им е ей там, на онази улица. От сума ти години са женени.

Не спирах да се блещя насреща ѝ.

— Джейк?

— Моля?

— Сигурен ли сте, че точно на това погребение е трябвало да бъдете?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Върнах се на аерогарата и взех първия следващ самолет за дома. Какво друго ми оставаше? Вярно, можеше да се лепна към опечалената вдовица до самия гроб и да я попитам от какъв зор скъпият ѝ покоен съпруг се беше оженил преди шест години за любовта на моя живот, но ми се стори, че няма да е съвсем уместно.

И тъй като закупеният с професорската ми заплата билет не подлежеше на осребряване при отказ от пътуването, а освен това на другия ден имах лекции и срещи със студенти, с огромна неохота се превих одве и влязох в едно от онези „експресни“ реактивни самолетчета, които не са правени за хора с моите габарити, свих нозете дотолкова, че коленете ми опряха в брадичката, и отлетях обратно за Ланфорд. Живея в невзрачна квартира на кампуса, в сграда от избелели тухли. При огромно желание декорът би могъл да се опише като „функционален“. Но затова пък беше чист и, бих казал, удобен, с холова комбинация от диван и малко диванче, каквито в магазините покрай магистралите продават за по \$699. Според мен крайният ефект е по-скоро безразличен, отколкото напълно скапан, но не изключвам възможността просто аз да си внушавам това. В кухничката имах микровълнова фурна и мини фурничка за сандвичи — имаше и нормална фурна, но не помня да съм я ползвал — плюс машина за миене на чинии, която постоянно се поврежда.

С което ни най-малко не желая да кажа, че не ходя на срещи или че нямам някоя и друга сериозна връзка. Имам, макар при мен подобни взаимоотношения да са с тримесечен срок на годност. Някой може да съзре някакво особено значение във факта, че връзката ми с Натали бе продължила малко повече от три месеца, но не и аз. Избягвам да се товаря със сърдечни болки. Нито ридая нощем, докато заспя. Както често си казвам, отдавна съм надраснал тези изживявания. Но колкото и банално да ви прозвучи, понякога в действителност изпитвам празнота. И волю-неволю се сецам за нея всеки божи ден.

Ами сега?

Излиза, че оженилият се за жената на моите мечти е бил женен и за друга жена — да не говорим, че освен това беше и покойник, така да се каже. С други думи, Натали изобщо не беше присъствала на погребението на съпруга ѝ. Това пък ако не изискваше някаква реакция от моя страна, здраве му кажи!

И си спомних какво ѝ бях обещал преди шест години. „Обещай ми да ни оставиш на мира“ бяха думите ѝ. „Ни“. Не „него“ или „мен“. А „ни“. Може да ви прозвучи студено или прекалено буквално, но това „ни“ вече не съществуваше. Тод умря. Което, по мое най-силно убеждение, трябваше да означава, че обещанието ми — дори ако приемем, че можеше да съществува, след като не съществуваше въпросното „ни“ — би следвало да се обяви за нищожно и невалидно.

Изчаках да се зареди операционната система на компютъра — да, доста вехтичък си беше — и чукнах в търсачката името Натали Ейвъри. Появи се цял списък от линкове. Взех да ги преглеждам, но ентузиазмът ми бързо се изпари. На страницата на картинната ѝ галерия още стояха някои от рисунките ѝ. Но нищо ново не беше качвано от... ами от шест години. Попаднах и на няколко статии за новооткрити изложби и други подобни събития, но и те бяха все стари. Кликнах да опресня линковете с по-нови. Попаднах на два на онлайн телефонен указател на частни номера, но едната Натали Ейвъри се оказа седемдесет и девет годишна и омъжена за някой си Харисън. Другата беше шестдесет и шест годишна и женена за човек на име Томас. Плюс обичайните за подобни търсения линкове, които се срещаха при почти всяко име: родословни сайтове, страници на завършилите разни гимназии и университети, все неща от този род.

Но, така или иначе, не намирах нищо съществено.

Какво в такъв случай беше станало с моята Натали?

За всеки случай потърсих в гугъл Тод Сандерсън. Лекар си беше човекът, и по-точно — хирург. Внушителна работа. Имал частен кабинет в Савана, Джорджия, и оперирал и в медицинския център „Мемориал Юнивърсити“. Специалността му била козметичната хирургия — не разбрах само на заешката уста ли е наблягал, или на силиконовите цици. Но и не виждах какво значение би могло да има. Доктор Сандерсън не си беше падал много по социалните мрежи — нямаше акаунти нито във фейсбук, нито в линкедин, нито в твитър. Никакви такива.

На няколко места споменавах Тод Сандерсън и жена му Дилия във връзка с разни събития, организирани от благотворителната фондация „Ново начало“, но, общо взето, и оттам не научих кой знае колко. Пуснах в търсачката неговото име заедно с това на Натали. Чушки. Облегнах се за секунда на стола и се замислих. После пак се приведох напред и опитах името на сина им Ерик Сандерсън. Поради сравнително крехката му възраст, не очаквах да намеря кой знае какво, но все се надявах поне профил във фейсбук да има. Затова и оттам започнах. Много родители предпочитат да си нямат страница във фейсбук, но ученик без такава досега не съм срещал.

Само след няколко минути налучках джакпота. Ерик Сандерсън, Савана, Джорджия.

На профилната си снимка — безкрайно трогателно — беше с покойния си баща Тод. Нахилили се бяха и двамата до ушите, изглежда, се мъчеха да вдигнат някаква голяма риба и изпитваха удоволствие да се борят с тежестта ѝ. Баща и син на риболов, рекох си с болката на човек, който копнее да стане баща. Слънцето залязваше зад гърбовете им, лицата им бяха в сянка, но задоволството им беше толкова силно, че буквално струеше от екрана на компютъра ми. В този момент ми мина странна мисъл.

Тод Сандерсън е бил добър човек.

Знам, че пред себе си нямах нищо повече от една снимка; много добре съзнавам, че хората са способни да се преструват на весели и да си измислят цели житейски биографии, но в случая наистина усещах, че е имал добър характер.

Разгледах и останалите снимки на Ерик. На повечето от тях беше той с разни приятели — какво друго да очакваш от тийнейджър? — в училище, на партита, на състезания, а бе — най-нормална работа. Но се питам: защо на днешните снимки всеки или прави муцка, или някакъв жест с ръка? Що за идея? Тъпа мисъл, признавам си, ама можеш ли да кажеш на мисълта накъде да върви.

Имаше и албум просто озаглавен „СЕМЕЕН“. Снимките бяха от разни години. На едни Ерик беше бебе. На следващите се появява и сестричката му. След пътуването до Дисни Уърлд, още риболовни експедиции през ваканциите, семейни вечери, църковна конфирмация, футболни мачове — до една ги прегледах.

Но на нито една Тод не беше с дълга коса. На абсолютно всички беше гладко обръснат и подстриган.

Как трябваше да разбирам всичко това?

Не намирах обяснение.

Кликнах върху стената или както там ѝ викат на началната страница на Ерик, на която бяха постъпили десетки съболезнователни съобщения.

„Татко ти беше върхът. Ще ми липсва.“

„С какво мога да помогна?“

„Почивай в мир, доктор Сандерсън. Ти беше пич.“

„Няма да забравя как баща ти помогна на сестра ми.“

А след тях и едно, което ме накара да се замисля.

„Напълно безсмислена трагедия. Никога няма да проумея човешката жестокост.“

Кликнах на „предишни постинги“. И сред тях, след като слязох с шест надолу, окото ми беше привлечено от следното:

„Дано хванат тоя гад убиеца и го изпържат.“

Влязох в търсачка на новини с намерението да науча нещо повече. И не след дълго попаднах на следното:

УБИЙСТВО В САВАНА

Жертвата е местен хирург

Видният хирург и благотворител доктор Тод Сандерсън е бил убит снощи в дома си при опит да бъде обран, съобщава полицията.

Някой се опита да отвори входната ми врата, но я бях заключил. Чух как изшумоля постелката — в изблик на оригиналност крия под нея резервния си ключ — после някой пъкна ключа в бравата и си отключи. Влезе Бенедикт.

— Здравсти. Пак ли сърфираш по порносайтовете?

— Никой вече не говори за „сърфиране“ — намръщих се.

— Какво да правя, като съм си старомоден — отпрати се Бенедикт към хладилника и си измъкна една бира. — Как мина пътуването ти?

— Изненадващо.

— Целият съм в слух.

Разправих му. Той, Бенедикт, е страхотен слушател — от ония, които в действителност поемат всяка твоя дума, не се разсейват, а ти се посвещават изцяло, и не се мъчат да те надприказват. При това Бенедикт изобщо не се преструва, нито пази това поведение само за най-добрите си приятели. Хората не престават да го вълнуват. Би трябвало да отбележа това като най-силното му качество в ролята му на преподавател, но всъщност би било много по-уместно да го спомена като най-силното му качество в ролята му на Дон Жуан. Неомъжените жени съумяват да отблъсват десетки лафове от желаещите да ги заговорят, но какво да правят спрямо някой, който най-искрено се вслушва в онова, което му приказват? Моля кандидатите за професията „жиголо“ да си отбележат този факт.

След като му разказах преживяното, Бенедикт отпи от бирата си.

— Уау... ама наистина... уау. Нямам други думи.

— „Уау“?

— Тъхъ.

— Ти да не си станал професор по английски?

— Известно ти е, предполагам — изрече бавно той, — че всичко това вероятно си има някакво логично обяснение?

— Например?

Той потърка брадичка.

— Тод може да е от онези мъже, дето си имат по няколко семейства, които не подозират за съществуването на останалите.

— Тъ?

— Разни там Лотарио с куп жени и деца, нали разбираш? Едната живее в Денвър, да речем, а другата — в Сиатъл, а той е ту при едната, ту при другата, без те нищо да подозират. В телевизионното шоу „Дейтлайн“ редовно ги има. Двуженство му викат. Или многоженство. И карат така с години наред.

— Ако това е логичното ти обяснение, какво ли ще е най-развоятеното? — направих гримаса аз.

— Напълно си прав. Да ти изтъкна ли в такъв случай най-очевидното?

— В смисъл на „най-очевидното обяснение“?

— Да.

— Да го чуем.

— Този Тод е някой съвсем друг — разпери ръце Бенедикт.

Нищо не казах.

— Нали твърдиш, че не помниш фамилието му име?

— Така е.

— Кое тогава те кара да мислиш, че става дума за един и същ човек? „Тод“ все пак не е най-рядко срещаното име на света. Замисли се, Джейк! Шест години по-късно виждаш нечия снимка, умът ти те финтира няколко пъти и — воалà! — ти си повече от сигурен, че това е твоят заклет враг.

— Но той изобщо не ми е заклет враг.

— Не е бил твой заклет враг. Не забравяй, че е умрял. Тоест минал е в минало свършено време. Но нима ти наистина искаш да чуеш най-очевидното обяснение? — Приведе се към мен. — Най-обикновено припознаване.

Това, разбира се, ми беше минало вече през ум. Заедно с предложеното и от Бенедикт обяснение за измамния двуженец. И двете обяснения ми звучаха по-убедително от... ха, де? От кое можеха да са по-убедителни, в крайна сметка? От какво друго обяснение, пък било то очевидно, логично или отнесено?

— Е? — заинтересува се Бенедикт.

— Звучи разумно.

— Нали ти казах?

— Този Тод... доктор Тод Сандерсън имам предвид... наистина изглеждаше не съвсем като онзи, на Натали. По-късо подстриган. Гладко обръснат.

— Ето, сам се убеждаваш.

Отклоних поглед.

— Какво те притеснява?

— Нещо не ми се връзва.

— Защо?

— Да почнем оттам, че човекът е бил убит.

— Ами да! Това дори потвърждава теорията ми, че е бил многоженец. Налетял обаче на булка, която не се подлъгала и — бум!

— Не ми казвай само, че наистина вярваш в подобно обяснение.

Бенедикт се облегна назад и взе да подръпва с два пръста долната си устна.

— Не забравяй, че те е зарязала заради друг.

Изчаках да чуя какво още ще каже. Но след като той продължи да мълчи, не издържах.

— Знам, знам, Многознайко.

— Много те е заболяло — изрече тъжно, замислено. — Това го разбирам. По-добре, отколкото предполагаш. — Сетих се за онази снимка, за любовта, която самият той беше изгубил, за това колко много хора всъщност таят в себе си някаква несподелена мъка. — Двамата сте били влюбени. И това не ти е позволило да се примириш: как може тя така да те изостави и да отиде при другия?

Отново се намръщих, но усетих как болката прониза сърцето ми.

— А бе ти да не си станал професор по психология?

— И така копнееш за нов шанс, за реабилитация, че заради копнежа не успяваш да видиш истината.

— А тя е?

— Тя е, че нея вече я няма — рече той с думи най-прости. — Оставила те е. И сегашното с нищо не променя този факт.

Преглътнах и тръгнах да плувам срещу течението на тази кристално бистра реалност.

— Боя се, че нещата не се изчерпват с това.

— В смисъл?

— И аз не знам — признах си.

Бенедикт обмисли за секунда казаното.

— Но няма по тази причина да спреш да търсиш отговора, нали?

— Някога — да. Но не и днес. И най-вероятно не и утре.

Бенедикт сви рамене, стана и си взе втора бира.

— Добре. Какво правим оттук нататък?

ПЕТА ГЛАВА

Нямах отговор на този въпрос, а и вече ставаше късно. Бенедикт предложи един бар, откъдето да почнем целonoщното си веселие. Стори ми се прекрасен начин за разтоварване, но отказах, понеже трябваше да прегледам и оценя едни есета. Но още след първите три осъзнах, че мисълта ми изобщо не е в тях, и си дадох сметка, че не е редно в това си състояние да оценявам труда на студентите ми.

Стъкмих си сандвич и пак се заех да издиря Натали, само че този път реших да опитам с търсачката за изображения. Попаднах на стара нейна паспортна снимка. Изображението като да ме удари с юмрук в гърдите, та веднага клигнах да го махна. Намерих и няколко стари нейни рисунки. Няколко бяха изображения на моите ръце и на торса ми. Болезнените спомени не се запромъкваха полека, ами направо щяха да изкъртят вратата — всичките, и то закуп. Как килваше глава, как слънцето нахлуваше през капандурата на студиото ѝ, съсредоточеното ѝ изражение, игривата ѝ усмивка по време на почивките. Идеше ми да се превия на две от болката на спомените. Толкова силно ми липсваше тя. Страданието ми не се изразяваше само във физическа болка, но и в нещо повече. Изключвал и включвал го бях периодически в продължение на шест години, но ето че копнежът пак ме заля със същата онази сила, с която ме беше обзел през онзи ден, в който за последно се любихме в бунгалото в оня курорт.

Майната му.

Трябва да я видя, пък каквото ще да става. И ако Натали успее и втори път да ме погледне в очите и да ме отхвърли, тогава все някак си ще се примиря с обстоятелството. Но засега — не. Не и тази нощ. В момента не желая нищо друго, освен да я намеря.

Чакай, дай да я караме по-бавно. Тия неща трябва да се обмислят предварително. Откъде трябва да започна? Първо, ще трябва да установя дали Тод Сандерсън и Тод на Натали са едно и също лице. Още повече, след като и Бенедикт твърдеше убедително, че най-вероятно съм се припознал.

По кой начин ще докажа кое от двете е истината.

Ще трябва първо да го проуча най-подробно. Да разбере например какво е търсил преди шест години в курортно селище за художници във Вермонт доктор Тод Сандерсън — щастливо жененият баща на две деца от Савана? Да намеря още негови снимки. Да изследвам миналото му, като започна от...

Като започна от тук, от Ланфорд.

Браво на мен! Университетът пази до днес досието на всеки минал през него студент, което обаче е достъпно само за него и за онези, на които студентът е дал разрешение. Хвърлих поглед на моето, от преди няколко години. Общо взето, нищо особено, ако не смятаме вписването от преподавателя ми по испански в първи курс — предмет, от който в крайна сметка се бях отказал — в смисъл, че вероятно съм имал проблеми с „приспособяването“ и бих имал полза от консултация с университетския психолог. Кое то, естествено, беше пълна глупост. Просто испанският не ми вървеше (езиците са ми ахилесова пета в академично отношение), а на първокурсниците е разрешено да се отказват от по един предмет, за да запазят по-висок среден годишен успех. Бележката беше писана на ръка, с почерка на преподавателя, от което някак си повече ме заболяваше.

В смисъл?

В смисъл, че и в досието на Тод можеше да има нещо, което да осветли по-точно характера му, само да знаех как да се вмъкна в него. „От какъв род «нещо»?“ сигурно ще попитате, на което аз вероятно ще отговоря „Откъде да знам?“. Но все пак ми се струва подходящо за начало.

После?

Очевидното: да проуча какво прави в момента Натали. Ако е все щастливо омъжена за Тод, мигновено зарязвам цялото разследване. Да не говорим, че това несъмнено е и най-прекият път към целта, не мислите ли? Но пак оставаше въпросът: как?

Продължих да търся онлайн с надеждата да попадна на адрес или нещо подобно, но претърпях пълен неуспех. И аз съм чул, че в наше време живеем едва ли не целия си живот онлайн, но съм установил, че на практика съвсем не е така. Човек може и да се крие в сенките, стига да иска. Не е лесно, но при желание е напълно възможно да останеш извън социалните мрежи.

Но това изобщо не предлагаше отговор на въпроса: какво би ти наложило да полагаш подобни усилия?

Замислих се дали да не потърся сестра й, ако успееш да намеря номера й, но пък какво щях да й кажа? „Обажда се... въз... Джейк Фишър — бившето... въз... гадже на сестра ти. Искам... въз... да те попитам дали... въз... не е умрял мъжът й?“

Надали щеше да е най-лесният подход.

Особено като се сетех за разговора, който бях подочул между двете сестри, когато Натали бе съобщила възторжено на Джули по телефона: „Ох, изгарям от нетърпение да те запозная с прекрасното ми ново гадже...“. Да, ние с Джули наистина се запознахме. В известен смисъл. На сватбата на Натали за друг.

Баща й беше покойник. С майка й щях да си имам същия проблем като със сестра й. И с приятелите на Натали нямаше да ми е по-лесно. Времето, през което бяхме заедно, с Натали бяхме отседнали в курортни селища в Крафтборо във Вермонт. Аз бях в моето, за да довърша дисертацията си по политология, а Натали рисуваше платна в близка префасонирана в курорт ферма. Моят престой трябваше да е шест седмици. Изкарах два пъти по-дълго, първо, понеже срещнах Натали, и второ, защото, след като срещнах Натали, загубих способността да пиша. Така и не стигнах до града, в който тя живееше, в северната част на щата Ню Джързи, а на моя университетски кампус тя дойде само веднъж, и то — за кратко. Връзката ни си беше останала изолирана в онзи вермонтски мехур.

И вече си представям как кимате мъдро с глава. Аха, викате си, сега вече става ясно. Обикновен летен роман, изграден в нереален свят, освободен от всякаква отговорност и действителност. Колко му е в подобни условия да разцъфти едно влюбване до полуда, но без да пусне корени, след което да се спаружи и умре с пристигането на септемврийските студове. За разлика от мен, Натали — по-прозорливата от двамата ни — бе усетила и приела тази истина.

Напълно разбирам това ваше чувство. Ще отбележа единствено, че е погрешно.

Сестрата на Натали се казваше Джули Потъм. Преди шест години беше омъжена, с бебе момченце. Потърсих я в интернет. Този път не ми отне много време. Живееше в Рамзи, в щата Ню Джързи. Записах си номера й на листче — и аз като Бенедикт мога да съм

старомоден — и се загледах в него. Отвън, през прозореца ми, долиташе студентски смях. Беше полунощ. Късно е да се обаждам. И изобщо май ще е по-добре да преспя върху това си решение. А и есетата все още чакаха да бъдат проверени и оценени. Трябва да се приготвя за утрешното упражнение. И изобщо да живея нормалния си живот.

Нямаше закога да лягам. Съсредоточих се върху студентските есета. Повечето бяха затъпяващо досадни и предсказуеми, писани сякаш според зубрашките инструкции на гимназиален даскал. При това авторите им бяха студенти отличници, способни да ти напишат гимназиална тема за б+, с всичките му там уводи, преходни изречения, поддържащ корпус и всичко останало необходимо за едно солидно и отвратително скучно съчинение. А моята цел, както вече споменах, е да ги приуча към критично мислене, което за мен е много по-важно, отколкото да запамятят конкретните философски позиции на Хобс или Лок, да речем. Човек винаги може да погледне и да си припомни какви са били тези им позиции. Аз по-скоро се надявах студентите ми да се пропият и от уважение към Хобс и Лок, и от неуважение. Не само да размишляват извън рамките на общоприетото, но и след излизането извън тези рамки — да можеха да ги разпарчетосат.

Някои вече го можеха, поне отчасти. Другите още не бяха стигнали дотам. Но пък ако всички го овладееха от раз, каква работа щях да имам аз?

Към четири сутринта все пак си легнах, за да се преструвам, че сънят по някое време ще ме догони. Така и не успя. Към седем вече бях решил: ще взема да се обадя на сестрата на Натали. Спомних си роботската ѝ усмивка в бялото параклисче, бледото ѝ лице и начина, по който ме беше попитала дали съм добре, сякаш наистина ми съчувстваше. Току-виж съм си намерил съюзник.

Но дори и да не станеше, какво щях да загубя?

Снощи беше станало прекалено късно да звъня. Сега пък беше още прекалено рано. Взех си душ и се приготвих за първата ми лекция по „Законност“ от осем в аудитория „Витале“. На сестрата на Натали ще се обадя веднага след лекцията.

Очаквах лекцията ми да мине в нещо като полусън. И аз самият бях разсеян, а и няма какво да се лъжем — осем е прекалено ранен час за повечето студенти. Но не и днес. Днешният клас беше повече от оживен, постоянно се вдигаха ръце и се разменяха остро формулирани, но несъдържащи никаква враждебност аргументи и контрааргументи. От мен, разбира се, не се очакваше да взема страна, а само да модерирам и да се възторгвам. Класът се беше развихрил. Обикновено през началния час голямата стрелка на часовника се движи като през сироп. Но днес ми идеше буквално да се пресегна и да спра тая тъпа стрелка да не хвърчи напред с такава скорост. Всяка секунда ми носеше истинско удоволствие. Деветдесетте минути минаха неусетно и аз за пореден път си дадох сметка какъв късмет извадих, когато поех тази длъжност.

Късметлия в работата, нещастен в любовта. Или нещо от сорта.

Тръгнах обратно към кабинета си в „Кларк Хаус“ да се обадя на Джули. Спрях се на рецепцията при госпожа Динсмор и я възнаградих с най-очарователната си усмивка, от която гащите ѝ трябваше сами да паднат. Тя обаче само се смръщи и попита:

— Минава ли тия дни пред неомъжените?

— Кое? Очарователната усмивка ли?

— Тъхъ.

— Понякога — признах си.

— А ни разправят да не сме се тревожели за бъдещето — завъртя тя угрижено глава. — Добре, да си представим, че си ме разгорещил и разстрастил. Казвай какво искаш?

Напънах се да прогоня нейния „разгорещен и страстен“ образ. Не беше никак лесно.

— Нужно ми е досието на един студент.

— А имаш ли разрешение от студента?

— Нямам.

— Оттам и очарователната усмивка.

— Позна.

— За някой от сегашните ти студенти ли става дума?

Вкарах усмивката в повторна употреба.

— Не. Никога не ми е бил студент.

Тя изви озадачено вежда.

— И още по-точно казано, завършил е преди двадесет години.

— Ти майтап ли си правиш?

— Имам ли вид на такъв човек?

— Не. С тази усмивка имаш по-скоро вид на човек със запек. Как се казва студентът?

— Тод Сандерсън.

Тя се облегна на стола и кръстоса ръце.

— Не е ли онзи, чийто некролог току-що мярнах на страницата на випускниците?

— Същият.

Госпожа Динсмор се взря в лицето ми. Усмивката ми отлетя. Само след секунди тя върна на място очилата си за четене и каза:

— Ще видя какво може да се направи.

— Благодаря.

Влязох в кабинета си и затворих вратата. Край на отлаганията. Наближаваше десет часа. Извадих листчето със записания през нощта номер. Взех слушалката, натиснах бутона за външна линия и набрах номера.

Бях си преговорил наум какво точно ще кажа, но всичко ми звучеше ужасно налудничаво, та в крайна сметка реших да импровизирам според хода на разговора. Телефонът иззвъня два пъти, после трети път. Нищо чудно Джули да не го вдигне. Никой вече не отговаряше на домашен телефон, особено ако го търсеха от непознат номер. В случая на дисплея щеше да излезе името на университета Ланфорд. Друг въпрос беше дали това щеше да я подтикне, или да я възпре да вдигне слушалката.

Но на четвъртото позвъняване някой вдигна. Стиснах още поздраво слушалката и зачаках. Несигурен женски глас произнесе:

— Ало?

— Джули?

— Кой се обажда, ако обичате?

— Джейк Фишър.

Мълчание.

— Навремето бях гадже на сестра ти.

— Как, казахте, че се казвате?

— Джейк Фишър.

— Познавам ли ви?

— Съвсем слабо. Видяхме се за малко на сватбата на Натали...

— Не ви разбирам. Какъв всъщност се явявате?

— Преди Натали да се омъжи за Тод, тя и аз... във, излизахме известно време.

Тишина.

— Ало? — попитах.

— Вие някаква шега ли си правите?

— Аз? Ни най-малко. Във Върмонт. Със сестра ти...

— Изобщо не ви познавам.

— Двете със сестра ти все си говорехте по телефона. Веднъж дори ви чух да ме обсъждате. А след самата сватба ти ме хвана за ръката и ме попита добре ли съм.

— Нямам представа за какво говорите.

Така силно стисках слушалката, че ме беше страх да не се строши.

— Както споменах вече, с Натали бяхме гаджета...

— Какво точно искате? За какво ми се обаждате?

На това вече му се вика „як въпрос“.

— Искам да говоря с Натали.

— Моля?

— Искях само да се убедя, че е добре. Видях некролог за Тод, мина ми през ум, че би следвало да се обадя и... не знам... евентуално да ѝ изкажа съболезнованията си.

И отново тишина. Оставих я да трае колкото може по-дълго.

— Джули?

— Не ви знам кой сте и за какво говорите, но ви моля втори път да не ми се обаждате. Разбрахте ли ме? Никога.

И затвори телефона.

ШЕСТА ГЛАВА

Опитах се да се свържа втори път, но Джули не вдигна.

Нещо не ми беше ясно. Възможно ли е тя наистина да е забравила кой съм? Съмнявам се. Дали не я стреснах с неочакваното ми обаждане? Отде да знам. В целия разговор имаше нещо сюрреалистично и плашещо. Друго щеше да е, ако ми беше казала, че Натали не желае да разговаря с мен или че бъркам — Тод си е жив и здрав. Изобщо нещо от този род. Но тя дори не се сети кой ѝ се обажда.

Това пък как става?

Ами сега? Първо, запази спокойствие. Дишай дълбоко. Ще трябва да развия по-нататък атаката си и в двете направления: да разнищя историята с покойния Тод Сандерсън и да намеря Натали. Второто, естествено, ще се яви отрицание на първото. Понеже щом открия Натали, всичко ще се изясни. Само дето не ми беше ясно как да постигна тази цел. И онлайн я бях търсил, без грам успех. И със сестра ѝ ударих на камък. Оттук накъде? Нямах представа, но пък колко ли трудно ще ми е в наше време да установя адреса ѝ?

У мен се зароди нова идея. Влязох в уебсайта на кампуса и хвърлих око на преподавателските графици. На професор Шента Нюлин ѝ предстоеше лекция само след един час.

Бръмнах на госпожа Динсмор по вътрешната телефонна система.

— Ти да не очакваш вече да съм го открила онова досие?

— За друго се обаждам. Да те попитам имаш ли представа къде може да е професор Нюлин.

— Оо! Денят започва да става все по-интересен. Известно ти е, надявам се, че тя е сгодена жена?

Знаех си, че ще ми свие сармите.

— Ама, госпожо Динсмор...

— Успокой топката. Има закуска с дипломантите си във „Валънтайн“.

Отправих се забързано през вътрешния двор към столовата на кампуса. Всяко такова придвижване поражда особено чувство. Университетският преподавател е длъжен да е винаги в настроение. Да върви с високо вдигната глава. Да се усмихва и да маха с ръка на всеки идващ насреща му студент. Да се сеца за името на всеки студент. Изобщо придвижването пеш през кампуса те кара да се чувстваш известна личност. Ще ми се да кажа, че за мен това е без значение, но съм длъжен да си призная, че вниманието ме ласкае, затова се отнасям доста сериозно към въпроса. Така че дори днес, при цялото ми бързане, тревоги и измъчващи ме мисли, направих всичко по силите ми да не засегна някой студент.

Поначало избягвам двете главни зали за хранене. Те са за студентите. И онези професори, които от време на време решаваха да се отбият пак там, като че гонеха някакви химери. Граници съществуват и макар понякога да са мъгляви, крехки и произволни, държа все пак да ги очертавам и да не ги нарушавам. Предполагах, че професор Нюлин — висококласна дама във всяко едно отношение — разсъждава по сходен начин, затова бях убеден, че ще се е оттеглила отзад в някоя от самостоятелните залички за хранене, предназначени тъкмо за подобни преподавателско-студентски взаимодействия.

Заварих я в зала „Брадбиър“. В нашия кампус няма сграда, зала, стол, маса, етажерка или фаянсова плочка, която да не е кръстена на дарител на университета. Някои силно се дразнят от това явление. Аз го адмиравам. Увитата в бръшлян институция е достатъчно изолирана, както и следва да е. И нищо не пречи сегиз-тогиз да ѝ се инжектира малко кешов реализъм от действителността.

Надникнах през прозореца. Шента Нюлин ме забеляза и вдигна пръст, че само след минута ще е свободна. Кимнах и зачаках. Не минаха и пет минути и вратата се отвори и студентите заизлизаха. Шента се изправи в рамката. А след като студентите си заминаха, каза:

— Ела да ме изпратиш. Трябва да отида до едно място.

Тръгнах с нея. Резюмето на Шента Нюлин е сред най-внушителните, които съм срещал. Завършва Станфорд като стипендиант на Роудс и влиза в юридическия факултет на Колумбийския университет. После работи за ЦРУ и за ФБР, а при предишния президент е назначена за помощник държавен секретар.

— Казвай какво те носи при мен?

Както винаги — рязка донемайкъде. Вечеряхме заедно скоро след като се появи в кампуса. Не беше среща като среща, а по-скоро среща в стил „я да видим има ли смисъл да се срещаме“. Разликата е трудно доловима, но съществува. След въпросната среща тя реши, че не ѝ се занимава повече, срещу което нямах нищо против.

— Имам нужда от помощта ти — казах.

Шента кимна — знак да формулирам молбата си.

— Издирвам стар приятел. Опитах всички обичайни методи — гугъл, семейни телефони и прочее. Но така и не успях да се добера до адрес.

— При което реши, че благодарение на някогашните ми познанства ще мога да съм ти от полза.

— Нещо такова — признах си. — Да, като се замисля — точно това реших.

— Какво е името ѝ?

— Не съм споменавал, че е жена.

Шента се намръщи.

— Дай ми името.

— Натали Ейвъри.

— Кога за последно си я виждал или си знаел адреса ѝ?

— Преди шест години.

Шента продължи да крачи по военному — с изправен гръбнак и отривисто.

— За въпросната дама ли става дума, Джейк?

— Моля?

На устните ѝ се появи слаба усмивка.

— Замислял ли си се защо не излязох на втора среща с теб?

— Е, то и първата не беше съвсем истинска среща — отвърнах.

— По-скоро среща в стил „я да видим има ли смисъл да се срещаме“.

— Какво?

— Няма значение. Реших, че просто не съм ти бил интересен.

— А това ще рече, че се заблуждаваш. Ще ти кажа какво видях през онази вечер: страхотен си, имаш чувство за хумор, умен си, имаш редовна работа, а за сините ти очи човек направо си заслужава да умре. Познай сега колко такива неженени, не обратни мъже съм срещала през живота си.

Понеже не бях сигурен какво очаква тя да чуе от мен, предпочетох да си затрая.

— Но усетих и още нещо. Вероятно благодарение най-вече на професионалната ми детективска подготовка. Създаде съм си навика да наблюдавам езика на тялото. И да обръщам внимание и на най-дребните подробности.

— И какво усети?

— Че си повредена стока.

— Ау, направо ме трогваш.

Тя само сви рамене.

— Някои мъже не престават да страдат по някоя стара любов. Но има и други — не са много, но ги има, — които буквално изгарят в пламъците на тези страдания. Поради което могат единствено да създадат дългосрочни ядове на следващата си приятелка.

Продължих да мълча.

— Та въпросът ми беше — каза Шента — за такъв пламък ли става дума, когато говорим за онази Натали Ейвъри, която така отчаяно търсиш?

Имаше ли смисъл да я заблуждавам?

— Да.

А тя спря и вдигна очи да ме огледа чак до главата.

— Много болка ли ти причини?

— Неописуема.

Шента Нюлин кимна и си тръгна. По едно време се обърна.

— Адреса ѝ ще го имаш до края на деня.

СЕДМА ГЛАВА

По телевизията детективът винаги се връща на местопрестъплението. Или бъркам нещо: май се връщаше престъпникът. Няма значение. Сигнал бях до задънена улица, затова реших да се върна там, където всичко започна.

Творческите курорти във Върмонт.

От Ланфорд до границата с Върмонт се стига само за четиридесет и пет минути, но оттам до мястото, където се запознах с Натали, има поне още два часа път. Северната част на щата Върмонт е земеделска. Аз съм израснал във Филадельфия, а Натали беше от северен Ню Джързи. Така че този вид селски бит ни беше абсолютно непознат. Съгласен съм: непредубеденият наблюдател сигурно пак би изтъкнал, че в подобна усамотена обстановка на любовта ѝ е писано да разцъфти по най-нереалистичен начин. И аз бих се съгласил, но и бих му изтъкнал, че в отсъствието на други развлечения като... ами, като всичко останало... любовта може като нищо и да се задуши от прекалено многото близост, с което да докаже, че е ставало дума за нещо далеч по-дълбоко от обичайния летен роман.

Докато минах покрай моя някогашен творчески дом на шосе 14, слънцето бе взело да отслабва. Разположената върху 24 декара „самозадоволяваща се“ ферма се управляваше от постоянно живеещия на нея писател Дарли Уонътик, който предлагаше да рецензира писанията на оттеглилите се на спокойствие творци. В случай че не знаете, да ви кажа: „самозадоволяващо се стопанство“ е онова, което е в състояние да задоволи основните нужди на фермера и семейството му, без излишъци за продан. А за онези, които не знаят какво е „постоянно живеещ писател“ и кое му, съответно ѝ, дава правото да критикува труда ти, ще поясня: това означава, че Дарли е собственикът на имота и списва седмична колонка по въпросите на пазаруването в местния безплатно разпространяващ се вестник „Крафтборо Гроусър“ („Крафтборски бакалин“). В комплекса могат да живеят едновременно шест писатели. Всеки един разполага със спалня в главната сграда и

бунгало — наричано също „работна вила“, — където да пише. Вечер се хранехме заедно. И толкоз. Без интернет, телевизии и телефони; ток — да, но не и автомобил, и изобщо никакви луксове. Навсякъде из имота щъкат крави, овце и кокошки. В началото ми подейства успокоително и отпускащо, та имах удоволствието да се порадвам на това състояние на откъснатост и неангажираност в продължение на близо цели три дни, след което мозъчните ми клетки взеха да ръждясват и да се разяждат. На теория, ако успееш да докараш един автор до подобна вцепеняваща скука, той, съответно тя, ще се юрне да търси спасение в своята тетрадка, съответно лаптоп, и страниците ще потекат. За известно време се получи, но после добих усещането, че са ме затворили в килия единичка. Прекарах цял един следобед в наблюдение как колония от мравки пренасяше трошица хляб по пода на „писателската вила“. И така се захласнах в тази забавна дейност, че разположих още трохи в разни стратегически точки, така че да се получи нещо като състезание между насекомните щафети.

Вечерите с колегите усамотили се писатели не носеха кой знае какво разнообразие. Всичките бяха самовлюбени псевдоинтелектуалци, създаващи следващия велик американски роман, та когато споменах темата на моята небелетристична дисертация, тя направо шляпна върху старата кухненска маса със звука на стоварило се отгоре ѝ магарешко изпражнение. От време на време присъстващите велики американски майстори на перото устройваха художествени четения на творбите си. А творбите им до една бяха префърцунени, утомителни самовглъбени дришни в стил „Виж ме кой съм! Погледни ме, моля ти се!“. Аз, разбира се, и за миг не изказах подобни мисли на глас. Докато четяха, седях със замръзнало на лицето ми най-старателно изражение на захлас, като сегиз-тогиз кимах, хем за да изглеждам мъдър и ангажиран, хем да не взема наистина да задряма. Един от писателите, на име Ларс, създаваше поема в размер на шестстотин страници за последните дни на Хитлер в бункера, описани от гледната точка на кучето на Ева Браун. Първото му художествено четене представляваше десет минути лай.

— С цел създаване на подходящо настроение — поясни той и сигурно беше прав, ако ставаше дума за настроението да го халосам по физиономията.

Виж, почивният комплекс на Натали беше коренно различен. Нарекли го бяха „Колония за творческо презареждане“, а атмосферата му беше далеч по-сходна с някоя хипарска „Кумбая“ комуна, предлагаща хрупкащи едрозърнести закуски и коноп. През почивките художниците се трудеха в градината с органични растения (и нямам предвид само хранителни такива). А вечер сядаха около огъня и пееха песни за мир и хармония, на които и Джоан Бейз можеше да завиди. Най-интересното беше, че не се радваха на непознати посетители (сигурно най-вече заради „органичните реколти“, които отглеждаха), а поведението и на част от обслужващия персонал се отличаваше с някаква отсянка на тайнственост и култизъм. На площ имотът превишаваше четиристотин декара и включваше главна сграда, истински селски къщи с огнища и самостоятелни тераси, плувен басейн, създаден умишлено да напомня естествен вир, и столова, която предлагаше фантастично кафе и огромно разнообразие от сандвичи с неизменния вкус на кълнове, посипани с талаш; а на границата със самия град Крафтборо — и бяла църквичка, където човек можеше при желание и да се бракосъчетае.

Първото, което ми направи впечатление, беше порталът, лишен от някогашния си изписан в крещящи краски надпис „ТВОРЧЕСКО ПРЕЗАРЕЖДАНЕ“, каквито обикновено се срещат по летните детски лагери. Поради наличието на дебела верига, нямаше как да тръгна по алеята с колата. Отбих встрани, угасих двигателя и слязох от автомобила. Няколкото табели „Вход забранен“ си бяха там още от едно време. Само че при присъствието на новата верига и липсата на приветстващото „Творческо презареждане“ тонът на предупредителните табели зазвучаваше доста по-злобещо.

Не бях сигурен какво следва да предприема.

Помнех, че главната сграда е на около четиристотин метра нагоре по алеята. Можех да оставя колата тук и да тръгна пеш по нея. Да видя кое какво е. Но каква полза щеше да има? От шест години не бях идвал тъдява. Вероятно собственикът на курорта е продал земята, а пък новият държи на спокойствието. Сигурно на това се дължеше промяната.

Но някак си не ми звучеше убедително.

Добре де, какво може да ми се случи, рекох си, ако отида да почукам на вратата на главната сграда? Да, ама дебелата верига и

табелите да не се влиза някак си не отговаряха на постелка пред вратата с приветствието „Добре дошли“. И докато умувах какво да предприема, до мен спря патрулен автомобил на полицията в Крафтборо, от който слезоха двама униформени. Един нисък и набит, с пренапомпани във фитнеса мускули. Другият — висок и слаб, със зализана назад коса и мустачките на актьор в нямото кино. И двамата носеха авиаторски очила, така че да не се виждат очите им.

Малчото намести леко колана на гащите си.

— С какво мога да съм полезен?

И двамата ме гледаха мръсно. Или поне на мен така ми се стори. Все пак не можех да видя очите им.

— Дойдох специално да разгледам курорта „Творческо презареждане“.

— Кое? — учуди се Малчо. — Защо?

— Защото се нуждаю от творческо презареждане.

— О, опитваме се да остроумничим, значи!

Гласът му беше с една нотка по-заядлив, отколкото ми се искаше. Не ми харесваше това му отношение. А и не можех да си го обясня, освен с това, че двамата бяха полицейски служители в малко градче, а пък аз бях първият, с когото можеха да се заядат за нещо друго, освен за пиене на непълнолетна възраст.

— Не, сър — рекох.

Малчо погледна Дългуча, който все още и дума не беше обелил.

— Сбъркал си адреса.

— Почти съм убеден, че това беше мястото — казах.

— Тук няма никакво „Творческо презареждане“. Закриха го.

— Добре, кое е вярното? — попитах.

— Не те разбрах?

— Адреса ли съм сбъркал, или курортът „Творческо презареждане“ е закрит?

Отговорът ми никак не се понрави на Малчо. Сне нервно очилата и ги използва да ме посочи.

— Ти пак ли се напъваш да оригиналничиш?

— Не, просто търся моя си курорт.

— Не знам за какъв курорт говориш. Тая земя е собственост на фамилията Дракмън от... колко горе-долу, Джери? — от петдесет години?

— Най-малко — потвърди Дългуча.

— Ама аз бях тук само преди шест години — продължих да настоявам.

— Това не мога да знам — рече Малчо. — Знам обаче, че се намираш в частен имот и ако не се ометеш, ще ми се наложи да те окошаря.

Погледнах нозете си. Бяха върху шосето, а не върху алеята или друга част от частен имот.

Малчо се навря съвсем близо в мен, навлизайки в личното ми пространство. Признавам си: уплаших се, но пък благодарение на стажа си като охранител в бар бях научил поне едно нещо: не проявявай страх. Всеки е чувал това правило във връзка с животинския свят, но честна дума ви давам — няма по-диви животни от хората, „разпускащи“ нощем по баровете. Така че колкото и да не ми хареса накъде вървят нещата, колкото и да нямах сериозни аргументи и продължавах да се чудя как да се измъкна жив и здрав от ситуацията, не отстъпих и крачка пред навирания се в мен Малчо. Кое то съвсем пък не му се понарава.

— Я покажи някакъв документ за самоличност бе, пич.

— Защо?

Малчо погледна Дългуча.

— Джери, я пусни в компютъра номера на автомобила на този гражданин.

Джери кимна и се отправи назад към патрулката.

— За какво? — настоявах. — Не разбирам. Просто търся един курорт.

— Имаш, значи, следния избор — разясни ми Малчо. — Или — вдигна дебело показалец — без повече приказки ми показваш документ за самоличност, или — да, второ дебело пръстче — те арестувам за влизане в чужд имот.

Нито един от вариантите не ми хареса. Хвърлих поглед на дървото зад гърба ми и забелязах, че към нас е насочено нещо приличащо на охранителна камера. И това не ми харесваше, ама никак, но и нищо нямаше да спечеля от ядосването на полицаи. Трябваше да си държа устата затворена.

Понечих да извадя портфейла от джоба си, но Малчо вдигна ръка да ме възпре.

— Леко! Много бавничко.

— Моля?

— Бръкни си в джоба. Но без резки движения.

— Ти, естествено, се шегуваш, нали?

Било каквото било със затворената уста.

— Имам ли вид на човек, който се шегува? Бъркаш само с два пръста — палец и показалец. Съвсееем бавно.

Портфейлът ми беше дълбоко в предния ми джоб. Да го извадя само с два пръста, ми отнемаше повече време, отколкото трябваше.

— Чакам те — каза оня.

— Само още една секунда.

Най-после успях да го измъкна и му го подадох. А той взе да рови из него, сякаш търсеше някакво съкровище. Спря се на личната ми карта от университета Ланфорд, огледа снимката, погледна ме мен, накрая се смръщи.

— Ти ли си тоя?

— Аз.

— Джейкъб Фишър.

— Всички ми викат Джейк.

Той огледа още по-смръщено снимката.

— Така е — рекох. — Трудно е за фотографа да улови неподправения ми животински магнетизъм.

— Това е университетска лична карта.

Не чух думите му да съдържат въпрос, затова и не отговорих.

— Виждаш ми се малко старичък за студент.

— Не съм студент. Професор съм. Виж там къде пише „Преподавател“.

Дългуча се върна от патрулката и завъртя глава. Това вероятно означаваше, че проверката на регистрационния номер е била отрицателна.

— Та какво търси този прочут професор в нашето градче?

А аз се сетих за нещо, което веднъж бях видял по телевизията.

— Ще трябва пак да си бръкна в джоба. Нали може?

— Защо?

— Ще видиш.

Извадих смартфона си.

— Това пък за какво ти е? — попита Малчо.

Насочих го към него и натиснах бутона за видеозапис.

— Телефонът ми предава на живо образът ви към домашния ми компютър. — Това си беше чиста лъжа. Записът се осъществяваше единствено на телефона, но той нямаше как да знае. — Всичко, което говорите и правите, се вижда и от моите колеги. — Пак лъжи, ама яки. — Много ми е любопитно защо точно ви е притрябвало да гледате личната ми карта и да задавате толкова много въпроси около самоличността ми.

Малчо пак си сложи очилата, сякаш щяха да прикрият беса му. Толкова силно стисна устните си, че те чак се разтрепериха. Но ми върна портфейла с думите:

— Получихме оплакване, че сте влязъл в чужд имот. И въпреки че ви заварихме в чужд имот и изслушахме вашето обяснение, че сте търсели някакъв несъществуващ курорт, решихме да ви пуснем само с предупреждение. Молим ви да напуснете имота. Приятен ден.

Малчо и Дългуча се върнаха в патрулката, седнаха на предната седалка и ме изчакаха и аз да се кача в моя автомобил. Тук няха повече работа. Седнах зад волана и потеглих.

ОСМА ГЛАВА

Но не стигнах далеч.

Спрях в селото Крафтборо. Ако отнякъде в него се влееше неочакван поток от ново строителство и пари, би могло да се вдигне до нивото на малко американско градче. Засега обаче приличаше на декор от стар филм. Нямах да се учудя дори на появата на мъжки акапелен квартет в сламени шапки. Имаше смесен магазин (на чиято табела в действителност пишеше „Смесен магазин“), стара „воденица“ с „туристически център“ без персонал, бензиностанция, в която се помещаваше и бръснарница с един стол, и книжарница кафене. Доста часове бяхме прекарвали с Натали в тази книжарница кафене. Беше съвсем малка, така че ровенето из книгите беше доста ограничено, но пък имаше една масичка в ъгъла, където с Натали сядяхме да четем вестника и да прием кафе. Собственичката Куки — сладкарка, успяла да напусне големия град — я поддържаше заедно с партньорката си Дениз. Въртеше нонстоп или албума „Син на изкуплението“ на Джоузеф Артър, или „О“ на Деймиън Райс, дотам, че след време ние двамата с Натали взехме да ги възприемаме като — гледайте да не повърнете — „нашите“ албуми. Любопитно ми беше дали пак ще заваря Куки там. Според Натали Куки била най-добрата майсторка на твърди английски кифлички в историята на човечеството. Не че Натали не умираше поначало за всякакви кифлички. Докато аз и до ден-днешен не мога да различа английските от твърд колкото камък хляб.

Нали ви казах? Не по всичко помежду ни цареше единодушие.

Паркирах надолу по пътя и тръгнах пеш нагоре по пътеката — същата, по която бях слязъл, залитайки, преди шест години. След стотина метра между дърветата, зърнах на поляната познатото ми бяло параклисче, почти на ръба на имота, от който току-що ме бяха изгонили. Беше свършило някакво богослужение или събрание. Гледах как участниците примигваха на излизане срещу залязващото слънце. Самият параклис, доколкото знаех, беше неденоминационен и видът

му беше по-скоро утилитарен, отколкото унитарен — преди всичко място за събиране, а не за дълбоко религиозно служене.

Застоях се с усмивка на лице, сякаш бях част от цялото това общество и кимах най-дружелюбно на всички минаващи покрай мен и по пътеката. Взирах се и в лицата им, но не видях нито едно познато отпреди шест години. Не че това ме изненада особено.

До стълбите на параклиса чакаше висока жена със силно стегнат кок. Отправих се към нея, все още не свалил дружелюбната си усмивка.

— С какво мога да ви помогна? — запита тя.

Хубав въпрос. Какво всъщност се надявах да открия точно там? Поне план да имах някакъв...

— Преподобния Кели ли търсите? — зададе нов въпрос тя. — Защото в момента го няма.

— Тук ли работите? — заинтересувах се.

— В известна степен. Казвам се Люси Кътинг и завеждам на доброволни начала регистрите.

Задържах се на мястото си.

— С нищо ли не мога да ви бъда полезна?

— Не знам как точно да ви обясня... — подхванах. После рекох: — Преди шест години присъствах тук на една сватба. Познавах булката, но не и младоженеца.

Тя леко присви очи, повече от любопитство, отколкото от предпазливост. А аз продължих:

— Та съвсем наскоро видях некролога на мъж на име Тод. Младоженецът на онази сватба също се казваше Тод.

— Доста често срещано име — отбеляза жената.

— Безспорно. Но имаше и снимка на покойника. И ми заприлича... знам, че ще ви се стори особено, но ми заприлича на онзи, който се ожени тогава за моята позната. Лошото е, че никога не съм чувал фамилното име на този Тод, така че не мога да кажа дали е същият човек, или не. И ако се окаже, че е същият, бих желал да поднеса съболезнованията си.

— Защо просто не им се обадите? — почеса се по бузата Люси Кътинг.

— Не е удобно — реших да заложа на откровеността аз. И ми стана приятно. — Като начало, нямам представа къде живее сега

Натали. Така се казваше булката. Освен това имам смътния спомен, че прие и неговата фамилия. Така че няма как да ги открия. А освен всичко друго, да си призная най-откровено, с тази жена бях имал в миналото определена връзка.

— Разбирам.

— И в случай че мъжът на некролога не е съпругът ѝ...

— Обаждането ви би могло да се възприеме като нежелано — довърши тя изречението от мое име.

— Точно така.

Тя обмисли отговора ми.

— А ако се окаже, че е той?

В отговор свих рамене. Тя се попочеса още по бузата. Мъчех се да изглеждам добронамерен, дори свит, което никак не се получава при човек с моите габарити. Само с мигли дето не запърхах.

— Не съм била тук преди шест години.

— О-о.

— Но това не пречи да проверим регистрите, които са се водили безупречно — всяко бракосъчетание, кръщение, първо причастие, брит-мила и прочее.

Брит-мила^[1] ли каза?

— Прекрасна идея.

Поведе ме надолу по стълбите.

— Случайно да помните датата на сватбата?

Как да не я помнех. Казах ѝ точната дата.

Влязохме в малка канцелария. Люси Кътинг отвори някаква кантонерка, запрехвърля съдържанието ѝ и по някое време извади нещо като голям счетоводен дневник. Докато го разлистваше, успях да се убедя в правотата на думите ѝ. Вписванията бяха безупречно точни. Имаше си отделни колонки за датата, вида на събитието, участниците, началния и крайния час — попълнени с калиграфски почерк.

— Я да видим тук сега какво пише...

И направи цяло представление от поставянето на очилата си за четене. Облиза показалец като дългогодишна училищна директорка, прехвърли още някой и друг лист и най-сетне намери нужната ѝ страница. Пръстът ѝ тръгна бавно надолу по вписванията. В мига, в който се смръщи, си рекох „Ъь...“

— Сигурен ли сте в датата? — попита ме.

— Абсолютно.

— Не виждам никаква сватба на тази дата. Най-близката е два дни преди това, на Лари Роузън и Хайди Флайшър.

— Не е това.

— Мога ли да помогна с нещо?

Гласът стресна и двамата ни.

— А, здравейте, преподобни. Не ви очаквах толкова рано.

Извърнах се, видях кой е новодошлият и насмалко да го прегърна от радост. Идеално! Същият онзи свещеник с бръснатата глава, който проведе бракосъчетанието на Натали. Той протегна ръка да се здрависаме, на лицето му грееше задължителната за такива случаи усмивка, но като видя изражението ми, усмивката стана колеблива.

— Приятно ми е, преподобният Кели — представи ми се.

— Джейк Фишър се казвам. И сме се срещали и преди.

Направи скептична физиономия и пак се захвана с Люси Кътинг.

— Какво има, Люси?

— Правех една справка за господина — заобяснява му тя. Той търпеливо я слушаше. Огледах лицето му, но не бях сигурен как да тълкувам изражението му. Усещах единствено, че той полага определени усилия да прикрива емоциите си. А след като тя млъкна, той се извърна към мен с обърнати нагоре към небето длани:

— След като го няма в регистрите...

— Вие обаче лично присъствахте — прекъснах го.

— Моля?

— Вие проведохте сватбата. Тъкмо на нея се запознахме.

— Нямам спомен. Но и събитията са толкова многобройни. Надявам се, че ме разбирате.

— След сватбата застанахте отвън пред църквата със сестрата на булката — жена на име Джули Потъм. А когато минах покрай вас, отбелязахте, че било чудесно време за сватби.

— Ау, как съм могъл да забравя подобно изказване! — вдигна вежда той.

Сарказмът поначало не отива особено на духовните лица, но на преподобния Кели му стоеше така хубаво, сякаш му го бяха ушили по поръчка. Аз обаче не отстъпвах.

— Булката се казваше Натали Ейвъри — художничка от курорта „Творческо презареждане“.

— От кое?

— От „Творческо презареждане“. Собствениците на имота, върху който се намираме.

— Какви ги приказвате? Тази земя е собственост на градската управа.

Никак не ми беше до спорове за нотариални актове и реални граници. Затова опитах друг подход.

— Самата сватба стана съвсем прибързано. Може затова да я няма в регистрите.

— Съжалявам, господин...?

— Фишър. Джейк Фишър.

— Господин Фишър, първо на първо, дори и в последния момент да е проведено бракосъчетанието, няма как да не е вписано в регистъра. И второ на второ, така и не ми стана ясно какво точно ви интересува.

— Фамилното име на младоженеца — отвърна вместо мен Люси Кътинг.

Той ѝ хвърли кратък убийствен поглед.

— Все още не сме в информационния бизнес, госпожице Кътинг.

При което тя виновно сведе поглед.

— Няма как да не я помните тази сватба — рекох.

— Факт е, че, за съжаление, не я помня.

Приблжих се и се надвесих отгоре му.

— Напротив. Убеден съм, че я помните.

Долових отчаянието в тона ми и не му се зарадвах. Преподобният Кели направи опит да ме погледне право в очите, но нещо не му се удаде.

— В лъжа ли ме обвинявате?

— Помните я — настоях. — Но защо не желаете да ми помогнете?

— Нищо не помня. Но пак питам: защо толкова държите да откриете съпругата на друг човек или, ако приемем обяснението ви за вярно — жена, която съвсем наскоро е овдовяла?

— За да ѝ изкажа съболезнованията си — отвърнах.

Кухите ми думи увиснаха като петно гъста влага във въздуха. Никой не помръдна. Никой не проговори. Накрая тишината бе нарушена от преподобния Кели:

— Каквито и да са подбудите ви да търсите тази жена, от наша страна няма да намерите подкрепа. — Отстъпи назад и ми посочи вратата. — И най-горещо ви препоръчвам моментално да си вървите.

* * *

И аз пак се затътрих по пътеката към центъра на селото, зашеметен от измяната и сърдечната болка. За поведението на преподобния почти успях да намеря обяснение. Дори и да си спомняше сватбата — а аз силно подозирах, че си я спомня, — не желаше да предостави на зарязаното гадже на Натали никакви сведения извън онези, които зарязаното гадже, така или иначе, вече притежава. Като хипотеза ми прозвуча доста крайно, но съдържаше поне известна логика. Онова, което противоречеше на всякаква логика обаче, бе: защо Люси Кътинг така и не откри нищо за сватбата на Натали и Тод в онези идеално безупречни регистри? И как така никой изобщо не беше и чувал за курорта „Творческо презареждане“?

Както и да го гледах, не се връзваше.

Хубаво. А сега? Тук ме доведе надеждата... за какво? Като начало — да науча фамилното име на Тод. Това щеше евентуално да доведе до бърза развързка. Или да попадна на някого, който все още контактува с Натали. Това също би довело до доста бърза развързка.

Обещай ми, Джейк. Обещай ми да ни оставиш на мира.

Последните думи, казани ми от любовта на моя живот. Съвсем последните. Но ето че шест години по-късно се бях върнал там, откъдето започваше всичко, за да наруша обещанието си. Изчаках да ми просветне къде точно е иронията в това положение, но иронията отказваше да се прояви.

В мига, в който влязох в центъра на градчето, заковах намясто пред достигналия до носа ми нежен аромат на прясно печени сладкиши. Книжарницата кафене на Крафтборо. Любимите кифлички на Натали. Размислих и реших, че нищо не ми пречи да опитам.

С отварянето на вратата издрънча някакво звънче, но звукът му бързо потъна в небитието. Елтън Джон пееше, че детето се казвало Ливон и че от него щял да излезе свестен човек. Кръвта ми кипна и в същото време ме прониза хлад. И двете масички бяха заети,

включително, разбира се, и нашата някогашна любима. Стоях там неподвижен, втренчил се в нея като някакъв възедър глупак, и мога да се закълна, че за миг дори ми се стори, че чух смеха на Натали. Зад гърба ми влезе мъж с тъмночервена бейзболна шапка. Аз все още препречвах входа.

— Тъ... ако обичате — каза новодошлият.

Отместих се да му направя път. Погледът ми се насочи към бара на кафенето. Зад него, с гръб към мен, стоеше жена с рошави къдрави коси, облечена в — браво, познахте — риза на лилав батик. Куки, без никакво съмнение. Пулсът ми леко се ускори. А тя се обърна, забеляза ме и се усмихна.

— Избрахте ли си нещо?

— Здравсти, Куки.

— Здравейте.

Мълчание.

— Не ме ли помниш?

Бършеше с кърпа пудрата захар от ръцете си.

— С физиономиите не ме бива особено, но с имената съм още по-зле. Какво да ви сервирам?

— Навремето идвах редовно тук. С приятелката ми Натали Ейвъри. Винаги сядахме на ъгловата масичка.

Кимна, но не така, че да покаже, че се е сетила. А по-скоро по начина, по който се успокоява луд човек.

— Те, клиентите, край нямат. Кафе? Донът?

— Натали умираше за твоите английски кифлички.

— Кифличка, значи. С боровинки ли?

— А аз се казвам Джейк Фишър. И пишех дисертация за законността. Ти редовно ме разпитваше за нея. А Натали беше художничка от творческия курорт. И редовно рисуваше в скицника си в ей онзи там ъгъл. — И го посочих, сякаш имаше някакво значение. — Преди шест години. През лятото. Как не се сецаш? Нали тъкмо ти насочи вниманието ми към нея?

— Тъхъ — отвърна тя, а пръстите ѝ си играеха с гердана, сякаш опипваха молитвена броеница. — Една от ползите да имаш име от рода на Куки. Такова име трудно се забравя. Засяда ти в паметта. Лошото обаче е там, че всеки смята, че си длъжна да им помниш и ти техните, щом те помнят твоето. Нали ме разбирате?

— Разбирам — рекох. И пак опитах: — Ама ти наистина ли не ни помниш?

Изобщо не си направи труд да ми отвърне. Огледах се. Хората по масите бяха взели да се чувстват неловко. Онзи с тъмночервената бейзболна шапка се правеше, че разглежда списанията и нищо не чува. А аз пак се захванах с Куки.

— Едно малко кафе.

— А кифлички?

— Не, благодаря.

Тя взе да пълни чашата.

— Ти още ли си с Дениз? — попитах.

Тялото ѝ се вдърви.

— И тя работеше в курорта горе на хълма — рекох. — Оттам я знам.

Забелязах как Куки преглътна.

— Никога не сме работили в курорта.

— Много добре ви помня. В „Творческо презареждане“, право нагоре по оная пътека. Дениз носеше кафе и кифлички, от твоите.

Тя доля кафето и остави чашата пред мен на бара.

— Вижте какво, господине, много работа си имам.

А аз се приведох още по-напред.

— Натали обожаваше кифличките ти.

— Това вече го чух.

— И двете все за тях си говорехте.

— Аз за моите кифлички с кого ли не си говоря. Съжалявам, но вас изобщо не си ви спомням. Може би сбърках, че не се престорих и не взех да се превземам: „О, ама разбира се, как да не ви помня и теб, и приятелката ти, която толкова харесваше кифличките ми. Та как я карате вие двамата?“. Но не ми е в стила. Така че взимайте си кафето. Друго ще желаете ли?

Подадох ѝ визитката си с всичките ми телефонни номера.

— Ако все пак се сетиш за нещо...

— Друго ще има ли? — повтори тя, но с доста по-рязък тон.

— Не.

— Сметката ви дотук е долар и половина. Приятен ден.

[1] Брит, bris (ивр.) буквално означава „съюз“ — обрязване в знак на съюза между народа на Израел и Всевишния. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Сега вече разбирам какво значи да имаш чувството, че някой те следи.

Как усетих ли? По интуиция, предполагам. Долови го моят примитивен обонятелен мозък. Едва ли не по физически път. Плюс факта, че откакто излязох от Крафтборо, подире ми се влачеше все един и същ автомобил — сив ван шевролет с върмонтски номера.

И не бих се заклекл категорично, но ми се струваше, че шофьорът му носи тъмночервена бейзболна шапка.

Не ми идеше наум как да реагирам. На всичко отгоре падналият мрак ми пречеше да му видя ясно номерата. Но щом забавех, забавяше и той. А щом подадох повече газ, сещате се какво става по-нататък. Дойде ми идея. Отбих в крайпътна почивна зона да видя оня какво ще направи. Видях как ванът забави ход, после продължи по пътя. Повече не го видях.

Така че може и да не ме е следял.

Оставаха ми само десетина минути път до Ланфорд, когато клетъчният ми телефон иззвъня. Бях го вързал през системата блутут на колата — нещо, което ми отне сума ти време да разгада как става, — така че върху екранчето на радиото видях изписано името на Шента Нюлин. Нали ми беше обещала до края на деня да ми даде адреса на Натали. Приех разговора с помощта на бутон върху волана.

— Шента се обажда — обяви тя.

— Разбрах. Успях някак си да наглася оная работа — „търсец абонат“.

— А пък аз си мислех, че след всичките ми години във ФБР съм станала неразкриваема. Къде си в момента?

— Прибирам се в Ланфорд.

— Откъде?

— Дълго е да ти го обяснявам. Откри ли адреса й?

— По този повод ти се обаждам — отвърна Шента. В шумовия фон зад нея май присъстваше и мъжки глас. — Работата се закучи.

— О? — рекох поради липса на друго, което можех да кажа в случая. — Проблем ли има някакъв?

Паузата ѝ беше поне със секунда по-дълга, отколкото трябваше да е.

— Дай ми отсрочка до сутринта. — И прекъсна разговора.

По дяволите!

Не ми хареса тонът ѝ. Не ми хареса и фактът, че на жена с жестоки връзки във ФБР ѝ трябва чак до сутринта, за да установи адреса на произволно взета жена. Смартфонът ми звънна тихичко, да ме уведоми, че имам нов имейл. Не му обърнах внимание. Не че съм толкова съзнателен гражданин, но никога не разменям текстове и имейли, докато шофирам. Няма и две години, откакто един ланфордски студент пострада тежко, понеже пишел съобщение, докато бил зад волана. А осемнадесетгодишната жена на седалката до него — първокурсничка, която познавах от лекциите ми по законност — загина в катастрофата. Но поначало не бях поклонник на такива занимания — от много по-отдавна, още преди появата на обилните и очебийни данни колко е глупаво, да не кажем — направо престъпно — да пишеш есемеси по време на шофиране. Иначе обичам да карам. Да се наслаждавам на самотата и музиката. При всичките ми вече изложени възражения против изолирането от техниката, признавам, че откъсването от ежедневието е нещо, към което трябва по-често да се стремим. Съзнавам, че звуча като недоволен дядка, понеже, като видя събрали се около маса мои университетски „приятели“, неизменно се оказва, че всеки един е зает да пише есемес до някакъв невидим кореспондент и да търси, вечно да търси, изглежда, нещо по-добро — онзи целоживотен стремеж към дигитално по-зелена трева, онзи стремеж да помиришеш някакви далечни рози за сметка на онези под носа ти, но малко са моментите, в които се чувствам по-спокоен, по-самовглъбен, „по дзен“, ако мога така да се изразя, отколкото в онези, в които съм си наложил да се откъсна от ежедневието.

И в момента скачах от една радиопрограма на друга, докато накрая се установих на станция, по която пускаха музика „ска от първата вълна“ от 80-те години. „Къде е нежността“, питаха Дженеръл Пъблик? И аз си задавах същия въпрос. Къде е нежността? И къде, като сме тръгнали да питаме, е и Натали?

Почвах да откачам.

Паркирах пред квартирата — избягвах да я наричам „моя дом“ или „апартамента ми“, тъй като си беше най-пълноценна университетска квартира в кампуса. Независимо че нощта отдавна беше настъпила, именно защото сме в университетски кампус, имаше достатъчно изкуствено осветление. Чак сега проверих новия си имейл. Беше от госпожа Динсмор, а на реда „Отн.“ пишеше:

Искано досие на студент.

Браво бе, секси звяр, рекох си наум. Кликнах и прочетох пълния текст на мейла, от начало до край:

Какви още пояснения очакваш след „Искано досие на студент“?

Набиващият се на очи отговор гласеше: „Никакви“.

Телефонният екран обаче беше прекалено малък, за да прочета прикачения файл, та забързах по алеята да го разгледам на лаптопа си. Пъхнах ключа в бравата, отворих входната врата и светнах лампите. Не знам защо, но очаквах да заваря пълен безпорядък, след като някой е претарасил заведението, както казват. Явно съм гледал прекалено много филми. Квартирата ми си оставаше, меко казано, невзрачна.

Тръшнах се пред компютъра и влязох в имейл акаунта. Отворих мейла от госпожа Динсмор и изтеглих приложението. Както вече споменах, преди години бях разгледал собственото си студентско досие. Тогава ми причини известни притеснения покрай съдържащите се в него бележки по мой адрес, които преподавателите ми не бяха споделили с мен. Предполагам, че на някакъв етап университетът е взел решение да улесни съхранението на всички тези стари досиета, като ги сканира в дигитална форма.

Започнах с първокурсника Тод. Нищо особено, ако не смятаме, че самият Тод е бил, така да се каже, особен — 6+ по всички предмети. Няма първокурсник, способен да изкара 6+ по всичко. Именно това е накарало професор Чарлс Пауъл да отбележи, че Тод бил „изключителен студент“. Професор Рут Кугелмас не можеше да го нахвали: „Невероятен младеж“. Та дори и професор Малкълм Хюм, вечно пестелив на похвалите, бе признал, че „Тод Сандерсън е почти свръхприродно надарен“. Уау! Тук ставаше нещо много странно. И аз се бях представил като добър студент в същия университет, но единствената бележка, която бях открил в досието си, беше негативна. И бележките, които лично аз бях писал, бяха до една отрицателни. Ако всичко си е наред, преподавателят просто не предприема нищо

допълнително и оставя оценката да говори сама за себе си. Практическото правило по отношение на студентските досиета сякаш гласеше: „Ако нямаш какво да критикуваш, не пиши никакви коментари“.

Да, ама правилото явно не е важало за добрия стар Тод.

Схемата с невероятно високите оценки се запазваше и през първия семестър на втори курс, след което изведнъж нещата рязко се променяха. Срещу втория семестър беше изписано с едри букви „ОТЛОЖЕН“.

Хм! Потърсих да видя по какви причини е станало, но пишеше единствено „лични“. Това вече беше съвсем загадъчно. Тъй като досиетата са затворени и поверителни — или поне се предполага да са такива, — ние, преподавателите, рядко се ограничаваме само с „лични“, а описваме случая надълго и нашироко.

Кое тогава е принудило някой да се ограничи само с „лични“ относно отложения семестър на Тод?

Освен това „личните“ причини обикновено опират до някакви финансови затруднения или до заболяване — физическо или умствено — на самия студент или близък член на семейството. Но, така или иначе, причината винаги се посочва в досието на студента. Не и тук, явно.

Интересно.

Или не чак толкова. Първо, преди двадесет години сигурно са били по-дискретни по отношение на личните проблеми. И второ... а бе кой го интересува? Каква връзка може да има между отложения семестър на второкурсника Тод и сватбата му с Натали, последвана от смъртта му, след която е оставил съвсем друга вдовица?

А след като Тод се завръща на студентската скамейка, се появяват още преподавателски бележки — само че не от онези, за които студентът може да си мечтае. Един от професорите го нарича „разсеян“. Според друг Тод бил „подчертано огорчен“ и „коренно променен“. Трети пък предлага Тод да се оттегли пак от следването, че да има време „да се справи със ситуацията“. Но никъде не ставаше дума каква точно е ситуацията.

Кликнах да отида на следващата страница. Тод бил привикан пред дисциплинарната комисия. В някои университети с дисциплинарни проблеми се занимават самите студенти, но в нашия

имаме тричленка от професори, които се избират на ротационен принцип. Самият аз изкарах два месеца в комисията предишната година. Повечето случаи, които ни се налагаше да разглеждаме, произтичаха от двете върлуващи из кампуса епидемии: консумация на алкохол от ненавършили 21-годишна възраст и преписвания по време на изпити. Останалите се отнасяха до кражби, физически заплахи и разни прояви на сексуално насилие или агресивност, които не отговаряха на критериите на властите за подсъдност.

Случаят, наложил намесата на дисциплинарната комисия, се отнасяше до сбиване на Тод с друг студент — Райън Макарти, след което Макарти бил хоспитализиран с контузии и счупен нос. Университетът настоявал за продължително отстраняване, та дори и за изключване, но професорската тричленка оневинила Тод напълно. За моя най-голяма изненада. Липсваше каквото и да било резюме или протокол от самото заседание или от последвалото го обсъждане. И това също силно ме изненада. Единственият сканиран за досието документ беше написаното на ръка решение:

Тод Сандерсън — превъзходен член на общността на университета Ланфорд — стана наскоро жертва на тежък житейски удар, но според нас вече се възстановява. В последно време заедно с един от преподавателите създаде благотворителна организация, с цел да компенсира последствията от наскорошните си действия. Поради това, че осъзнава съвсем ясно смисъла на простъпките си, а и предвид крайно необичайните смекчаващи вината му обстоятелства, решихме Тод Сандерсън да не бъде наказан с изключване.

Плъзнах поглед към долния край на страницата да видя кой професор е подписал заключението на тричленката. И неволно направих гримаса. Трябваше да се сетя досега: професор Ибън Трейнър. До болка познат ми. Но не и „приятел“ в обичайния смисъл на думата.

Така че, ако желяех да науча повече за „тежкия житейски удар“, че и за самото решение, щеше да ми се наложи да разговарям с Ибън.

Перспектива, която никак не ме блазнеше.

Въпреки късния час, не се притеснявах, че мога да събудя Бенедикт. Той ползва само клетъчен телефон, който изключва преди да заспи. Обади се на третия звън.

— Какво има?

— Ибън Трейнър.

— Какво „Ибън Трейнър“?

— Още ли ме мрази до мозъка на костите?

— Предполагам. Защо ти е?

— Да го поразпитам за моето приятелче Тод Сандерсън. Мислиш ли, че ще можеш да го позабаламосаш?

— Да го забаламосам ли? Разчитай на мен. Ненапразно ми викат „Сънчо“.

— То е заради това, че приспиваш студентите.

— Ама и теб много те бива да се подмазваш някому, от когото искаш услуга. Ще ти се обадя утре сутринта.

Оставих слушалката, облегнах се назад и заразсъждавах какво друго мога да предприема, но мониторът ми звънна тихо да подсказе, че имам нов имейл. Насмалко да не му обърна внимание. И аз като повечето мои познати, получавам ненужна електронна поща през всички часове на денонощието. И това съобщение, изглежда, беше едно от многото.

И едва тогава забелязах адреса на подателя:

RSbyJA@ymail.com

Останах втренчен в него, докато сълзи не ми потекоха от очите. Кръвта забуча в ушите ми. Всичко около мен притихна и стана прекалено неподвижно. Но колкото и да го гледах, адресът си оставаше същият:

RSbyJA@ymail.com

Смисълът му ми стана ясен почти мигновено: Redemption's Son на Joseph Arthur — онзи албум, който двамата с Натали слушахме непрестанно в кафенето.

На реда за темата на мейла не пишеше нищо. Напипах мишката. Помъчих се да прекарам курсора върху заглавието, че да отворя мейла, но не успях да овладеея треперенето на ръката си. Вдишах дълбоко въздух и й заповядах да не мърда. Стаята си беше все така смълчана,

едва ли не и тя очакваща да види какво ще стане. Прекарах курсора върху имейла и клигнах да го отворя.

След което сърцето ми спря да бие.

На екрана имаше само две думи. Две, но достатъчно, за да прережат като свистяща коса гърдта ми и да не ми дадат буквално да си поема дъх. Свлякох се върху стола абсолютно обезсилен и изгубен, а двете думи не спираха да ми се блещят от екрана:

Обеща ми.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Под текста липсваше подпис. Но това нямаше никакво значение. Кликнах забързано стрелката „отговор“ и набрах на клавиатурата:

Натали? Добре ли си? Само това ми кажи.

И натиснах „Изпращане“.

Тук бих ви описал как времето буквално взе да се влачи, докато чаках следващия ѝ имейл, но такава нещo изобщо нямаше. Не ми остана време за подобно изживяване, предполагам. Само след три секунди звънчето „нова поща“ подрънна и сърцето ми задумка, но само докато видях името на подателя:

MAILDAEMON

Кликнах да го отворя, макар да знаех предварително съдържанието му:

Несъществуващ имейл адрес...

Само дето не изтресох от отчаяние лаптопа, все едно беше монетен автомат, отказал да ми пусне шоколадче. Дори се провикнах „Не може да бъде!“. Не знаех как да постъпя. Седях на стола и започвах да се давя. Усещах как потъвам, а не можех дори ръце и крака да размахам панически, че да се добера до повърхността.

Накрая се върнах към търсачките. Опитах какви ли не варианти на имейл адреса ѝ, но само си изгубих времето. Препрочетох съобщението ѝ:

Обеща ми.

Да бе, наистина ѝ бях обещал. Но като спреш и се замислиш, кое в крайна сметка ме накара да наруша обещанието си? Смъртта на един човек. Може би съпругът ѝ. Макар че можеше и да не е. Но това даваше ли ми повод, така или иначе, да не спазя онова, което ѝ бях обещал? Може би да. Може би в началото. Но ето че тя бе поставила граница. Точно това целеше с този неин имейл. Да ми напомни, че съм ѝ обещал. Понеже много добре знае, че не давам обещания току-така.

И тъкмо затова ме беше накарала поначало да ѝ обещавам да не ги закачам.

Ето върху какво размишлявах в този момент. И за погребението, и за пътуването до Върмонт, и за това студентско досие. Взети в тяхната цялост, до какъв извод водят? И аз не можех да кажа. И ако в началото ми бяха служили за оправдание да наруша обещанието си, сега разполагах с доказателство, че вече нищо не ме оправдава. Посланието от Натали не можеше да е по-недвусмислено.

Обеща ми.

Докоснах неуверено с пръст думите върху екрана ми. И сърцето ми пак рухна в развалини. Жалко, пич. Колкото и да ми е мъчно, налага се да се откажа. Да се оттегля. Да спазя обещанието си.

Легнах си и почти мигновено съм заспал. Знам. И аз самият се изненадах, но всичко след прочитането на некролога — цялата вихрушка от спомени и емоции, сърдечни страдания и объркване — изглежда, ме бяха изтозили до степента на боксьор, който цели дванадесет рунда е получавал непрекъснато удари в корпуса. И аз, като боксьора, накрая рухнах.

Но за разлика от Бенедикт, невинаги се сецам да си изключа клетъчния телефон. Така че той ме събуди точно в осем сутринта.

— Макар и с голяма неохота, Ибън се съгласи да се срещнете.

— Каза ли му за какво става дума?

— Ти самият не ми спомена за какво става дума.

— Вярно. Добре.

— Имаш лекция от девет. Ще те чака у тях след лекцията.

Усетих как нещо ме прободне в гърдите.

— У тях ли?

— Тъхъ. Сигурен бях, че няма да ти хареса. Но той настоя.

— Гаднярски номер.

— Не е чак толкова лош човек.

— Похотлив дъртак.

— И кое му е лошото?

— Онова, което той върши, не бива да става.

— Изобщо нямаш представа какво върши той. Така че върви. Дръж се възпитано. И измъкни онова, което ти е нужно.

Бенедикт затвори. Проверих си имейлите и есемесите. Нищо. Целият този странен епизод от живота ми бе придобил сюрреалистичен, съноподобен характер. И правех всичко по силите си да се отърся от него. Наистина имах лекция от девет, по „Законност и

конституционалност“. И за мен тя бе станала задача номер едно. Мда, всичко останало наистина бе минало на заден план. Докато бях под душа, чак се разпях. Облякох се и тръгнах пеш през кампуса нахилен до ушите и с гордо вдигната глава. Стъпките ми леко пружинираха. Слънцето къпеше кампуса със своя топъл небесен лъч. Усмивката не слизаше от лицето ми. Усмихнах се на тухлената сграда, която плаче за бръшлян. Усмивах се на дърветата, на тучната трева, на статуите на прочути випускници на университета, на изгледа към спортните съоръжения в подножието на хълма. Поздравеше ли ме някой студент, отвръщах на поздрава с такъв ентузиазъм, че човек можеше да се уплаши да не би изведнъж да съм станал дълбоко религиозен.

А на влизане в аудиторията се провикнах „Добро ви утро!“ с бодростта на преродена мажоретка, прекалила с енергийните напитки. Студентите ме изгледаха доста особено. Самият аз взех да се плаша вече от себе си, та се помъчих да успокоя топката.

Обеща ми.

Ами ти, Натали? Нямах ли в твоите думи и дела поне загатнат ангажимент? Как така пленяваш нечие сърце, а след това го смачкваш просто хей така? Вярно, не съм дете. И знам, че влюбването носи своите рискове. Но ние си разменяхме думи. Изживявахме заедно разни неща. Помежду ни нямаше лъжи. Но това не ти попречи. Да ме зарежеш. И да ме поканиш на сватбата си. Защо? Нима е възможно човек да е толкова жесток? Или просто си се мъчила да ми втълпиш, че ми е време да си вървя по пътя?

И аз наистина поех по пътя си. Нищо, че ти бръкна в гърдата ми, изтръгна оттам сърцето ми, разкъса го и си замина, но аз събрах останките и продължих да живея.

Събрах останките ли? Тръснах глава. Откъде ми идват на акъла такива глупости. Ама така е то, като се влюби човек. И почва да говори като тъжна кьнтри песен.

Получил бях имейл от Натали. Или поне аз си мислех, че е от Натали. Че кой друг би могъл да го изпрати? Но така или иначе, макар да ме предупреждаваше да стоя настрана, мейлът си оставаше комуникационно явление. Послание от нея до мен. Послание ли казах? А защо тогава беше използвала онзи имейл адрес — RsbyJA? Явно още го помни. Явно той още носи някакъв смисъл за нея, нещо, което отеква в душата ѝ и което на мен ми дава... дали това прави точно...

надежда. Надеждата е нещо жестоко. Надеждата ми напомня какъв щях да стана за една бройка. Надеждата причинява завръщането на физическата болка.

Вдигнах една от най-умните си студентки, Айлийн Синагра. И тя взе да разяснява един силно нюансиран пасаж от Джеймс Мадисън в „Записките на федералиста“. Кимнах ѝ да продължи в същия дух, но в този момент мярнах нещо с крайчеца на окото си. Приближих се до прозореца да видя по-добре. И се заковах намясто.

— Професор Фишър?

Долу на паркинга стоеше сив ван шевролет. Проверих с какви номера е. Отгук цифрите не личаха, но цветовете и десена ми бяха достатъчни.

Върмонтски номера.

Това ми беше абсолютно достатъчно. Изобщо не ми мина през ум, че може да е някакво съвпадение, че сивите ванове шевролет не са никаква рядкост, че в западната част на Масачусетс редовно се срещат върмонтски номера. Нито едно от тези съображения нямаше значение за мен.

И вече спринтирах към вратата, когато се сетих да им извикам „Стойте тук. Сега се връщам!“, преди да хукна по коридора. Току-що бяха измили подовите плочки. Изпързалих се покрай предупредителната табела „Хлъзгав под“ и с блъсък отворих вратата. Паркингът се намира отвъд поляната. Прескочих някакъв храст и се понесох с пълна скорост по тревата. Студентите ми вероятно са решили, че съм превъртял. Това ни най-малко не ме интересуваше.

— Насам, професор Фишър! Ще ви дам пас!

Някакъв студент, решил, че тичането ми е израз на желание да участвам в играта им, наистина запрати фризбито си по мен. Аз обаче го оставих да падне на земята и продължих да бягам.

— Слабо, професоре, ще трябва да наблегнете на ловенето на пасовете.

Не обърнах внимание на гласа. Доста се бях доближил до шевролета, когато видях, че фаровете му светнаха.

Двигателят на вана заработи.

Увеличих още повече скоростта. Яркият слънчев лъч се отразяваше от предното стъкло на автомобила и не ми позволяваше да видя шофьора му. Приведох се, запомпах с пълна сила с нозе, но ванът

вече се измъкваше на заден ход от паркомиястото си. Нямах да мога да го стигна.

Превключи на предна скорост.

Почти успях да го стигна и да хвърля поглед към водача. Но не съвсем. И въпреки отразения блясък, ми се стори, че мярнах...

Тъмночервена бейзболна шапка?

Не можех да кажа със сигурност. Но затова пък успях да запомня номера — сякаш то щеше да ми помогне с нещо да извлека от него някаква полза — и останах запъхтян на мястото си, докато ванът се отдалечаваше на скорост.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Професор Ибън Трейнър ме чакаше, седнал на сенчестата веранда пред разкошната му къща във викторианския стил втори ампир. Сградата ми беше добре позната. В продължение на половин век бе служила за дом на моя наставник професор Малкълм Хюм. Приятни неща се бяха случвали в този дом: политоложки дегустации на вина, преподавателски партита, коняци по нощите, философски дебати, литературни дискусии — все академични занимания. Но, уви: Господ има необичайно чувство за хумор. Съпругата на професор Хюм си отиде след четиридесет и осем години съвместен живот, а подир нея си замина и неговото здраве. И не му беше повече по силите да поддържа сам тази достолепна стара сграда. Така че той понастоящем живее в жилищен комплекс от затворен тип във Виро Бийч — Флорида, а прекрасният му дом бе закупен от професор Ибън Трейнър — човекът, който повече от всеки друг отговаряше на определението „мой враг в кампуса“ и който сега се вживяваше в ролята на новия господар на имението.

Усетих как телефонът ми избръмча в джоба. Беше есемес от Шента:

Джуди 1,00.

Въпреки цялата ѝ словоохотливост, веднага ми стана ясно какво иска да каже: да сме се срещнали в ресторанта на Джуди на Мейн Авеню в един следобед. Ами хубаво. Прибрах телефона и се заизкачвах към верандата.

Ибън се изправи и ми предложи покровителствена усмивка.

— Джейкъб! Толкова се радвам, че те виждам.

Дланта му ми се стори мазна. Ноктите му бяха старателно маникюрирани. Покрай дългите му несресани коси и големите зелени очи, жените намираха у него красотата на застаряващия плейбой. Кожата му беше восъчна, сякаш лицето му се топеше или продължаваше да се възстановява от някаква кожна хирургия. Моите подозрения бяха за ботокс. Панталонът му беше с една мярка по-

малък, отколкото трябваше, и спокойно можеше да закопчае поне още едно копче от официалната си риза. Одеколонтът му вонеше на претъпкан с европейски бизнесмени асансьор в началото на работния ден.

— Нали не възразяваш да останем на верандата? Толкова е приятно навън.

Охотно се съгласих. Нямах никакво желание да вляза и да установя какви промени е направил. Бях чул, че яко е префасонирал всичко. И бях сигурен, че няма повече да заваря тъмната ламперия и усещането за коняк и пури, подменени със светло дърво и дивани с цвят „яйчена черупка“ и „бито масло“ и сбирки, на които се предлага само бяло вино и спрайт, понеже не представлявали опасност за тапицерията.

И като да му бях подсказал, той моментално ми предложи бяло вино. Най-учтиво му отказах. Неговата чаша отсега беше в ръката му. А още не беше станало обяд. Разположихме се и двамата върху плетени кресла с големи възглавници.

— Та с какво мога да ти бъда полезен, Джейкъб? — попита ме.

Във втори курс ми преподаваше „Драматургия от средата на ХХ век“. Не е лош преподавател. Ефективен е, но и предвзет — от онези преподаватели, които са влюбени в собствения си глас; и макар рядко да се случва да е скучен — целувката на смъртта по който и да било предмет, — лекциите му все са до известна степен професороцентрични. Помня, че навремето посвети цяла седмица на това, да ни прочете на глас цялата пиеса „Слугините“ на Жьоне, като играеше всяка отделна роля и сам се опиваше от изпълнението си, да не говорим как се вживяваше в садомазохистичните сцени. Няма спор — изпълнението му беше добро, макар че, уви, той през цялото време играеше единствено себе си.

— Исках да те попитам за един студент — рекох.

Ибън изви и двете си вежди, като че думите ми бяха и интригуващи, и неочаквани.

— О?

— Тод Сандерсън.

— О?

Но забелязах, че се стегна. При все че искаше промяната да остане незабелязана от мен. Тя обаче не ми убягна. Той отмести поглед

настрани и взе да се гали по брадичката.

— Помниш го — рекох.

Ибън Трейнър поглади още малко брадичката си.

— Сещам се нещо смътно, но... — Още няколко погалвания, а след тях Ибън сви рамене в знак, че се предава. — Съжалявам. Толкова години, толкова студенти.

Защо ли хич не му вярвах?

— Не си му преподавал — споменах.

— О?

Пак това „о“.

— С него се е занимавала дисциплинарната комисия, докато си й бил председател. Тоест преди двадесетина години.

— И ти очакваш все още да помня подробности?

— Помогнал си да не го изключват след някакво сбиване. Чакай да ти покажа. — Извадих лаптопа си и изкарах на екрана сканираното факсимиле на написаното с неговия почерк решение. Предложих му да вземе лаптопа. Той се поколеба, все едно очакваше да е зареден с взривно вещество. Накрая извади очилата си за четене и разгледа документа.

— Чакай, чакай! Ти откъде го имаш това?

— Става дума за нещо много важно, Ибън.

— Но това е от поверителното досие на студента. — И по устните му премина лека усмивка. — Четенето на това досие не представлява ли нарушение на правилника, Джейкъб? Не би ли казал, че си навлязъл в непозволена територия?

Аха! Ето къде бил проблемът, значи! Преди шест години — само няколко седмици до отправянето ми към онзи курорт във Върмонт — професор Ибън Трейнър беше организиран в тогавашната си къща парти в чест на завършващите негови студенти. Трейнър поначало често уреждаше партита у дома си. Нещо повече — славата му се носеше не само като на домакин, но и като на участник в тези събития. Помня, че когато бях във втори курс, в близкия девически университет „Джоунс Колидж“ стана прословут инцидент: в три сутринта зазвънява противопожарната аларма, налага се евакуацията на едно от общежитията и сред евакуираните се оказва и полуоблеченият професор Трейнър. Впоследствие се оказа, че дамата, при която бил през въпросната нощ, била пълнолетна, а и той не й преподавал. Но

случаят си беше класически Трейнър — похотливец и пияница — и аз никак не го обичах.

Та на въпросното парти за завършващия випуск присъствали най-вече студенти, и то — от по-долните випуски, тоест непълнолетни. Въпреки това се пило алкохол. И то в големи количества. Повикали университетската полиция. Двама от студентите бяха приети в болница с алкохолно отравяне — нещо, което все по-често се случва по университетските кампуси. Или поне аз така си внушавам, понеже ми е приятно да си мисля, че по „мое време“ нещата не бяха чак толкова зле.

След този случай бяха привикали професор Трейнър за обяснения в администрацията. Чуха се гласове да бъде уволнен. Той отказа да подаде оставка. Призна, че е предлагал алкохол на присъстващите, но бил поканил само абсолвенти, тоест хора на над двадесет и една години. Ако някой от по-долните випуски се е набутал неканен на купона, каква вина можел да има той? Освен това беше изразил мнението, че голяма част от алкохола била изконсумирана преди неговото парти, на сбирка на студентско братство в една от съседните сгради.

Преподавателското тяло в университета е самоуправляващо се. И рядко се случва да накажем някой измежду нас си с повече от пляскане през пръстите. Но както и при студентската дисциплинарна комисия, и в професорската членове се сменят на ротационен принцип. За мой късмет, бях в комисията точно тогава, когато стана този случай. Трейнър имаше дългогодишен договор, поради което не подлежеше на уволнение, но аз застъпих твърдо становището, че наистина заслужава дисциплинарно наказание. Подложихме на гласуване предложението да бъде освободен от поста му ръководител на английската катедра. Лично аз се изказах в подкрепа на това наказание. Още повече че и миналото му изобилстваше с подобни изяви. Но за моя най-голяма изненада, любимият ми наставник Малкълм Хюм се възпротиви.

— Ти наистина ли се каниш да изкараш Ибън виновен за това, че някакви студенти са препили? — попита ме.

— Неслучайно има правила за поведение в присъствието на студенти в случаите, в които се сервира алкохол.

— Смекчаващите вината обстоятелства нищо ли не значат за теб?

Допускам, че са можели да ми окажат някакво влияние, ако не бях се запознал предварително със системните изяви на лошо поведение и злополучни решения от страна на Ибън. Още повече че не бяхме съдебна инстанция, нито ставаше дума за правата му; длъжен беше да счита за привилегия заеманата от него прекрасна длъжност. Така че според мен заради деянието заслужаваше да му бъде прекратен трудовият договор — студентите ги изключваме за много по-дребни простъпки и с далеч по-малко доказателства, — но като минимум следваше да бъде понижен в длъжност. Така че въпреки аргументите на моя наставник гласувах да бъде снет от ръководния пост; оказах се обаче в съвсем слабо малцинство.

Въпросното заседание беше останало далеч в миналото, но лошите чувства все още бяха налице. По време на разискванията — предполагаше се, че се провеждат при закрити врата — лично аз бях използвал точно тези изрази: „нарушение на правилника“ „навлизане в непозволена територия“. Ето че сега ме биеха с моите камъни по моята глава, но и в това съзирах известна правда.

— Студентът, за когото става дума, днес не е между живите — казах.

— Означава ли това, че всеки вече има достъп до поверителното му досие?

— Виж какво, не съм дошъл да разискваме спорни юридически казуси.

— Ама, разбира се. Забравих, че ти, Джейкъб, общо взето, предпочиташ да гледаш нещата в едър план.

Явно само си губех времето.

— Не мога да си обясня сдържаността ти.

— Съвсем ме изненадваш, Джейкъб. Ти, който толкова държиш правилата да се спазват. Искаш от мен поверителни сведения. А пък аз защитавам неприкосновеността на господин Сандерсън.

— Който, както вече стана дума, е покойник.

Нямах никакво намерение да стоя и миг повече дори на тази сенчеста веранда, където любимият ми наставник бе прекарал безброй прекрасни часове. Изправих се и протегнах ръка за лаптопа. Той обаче не ми го връщаше. Вместо това пак почна оня номер с поглаждането на брадичката.

— Седни — рече.

Седнах.

— Любопитно ми е какво значение има в момента за теб този толкова отдавнашен случай.

— Трудно ми е да ти го обясня.

— Но не отричаш значимостта му за теб в момента.

— Така е.

— От какво е починал този Тод Сандерсън?

— Бил е убит.

Ибън затвори очи, сякаш казаното от мен поставяше всичко в много по-лоша светлина.

— Кой го е убил?

— Полицията все още не знае.

— Каква ирония — отбеляза Ибън.

— В смисъл?

— Насилствената му смърт имам предвид. Сега се сещам за неговия случай. Тод Сандерсън беше наранил свой колега състудент при сериозно сбиване. Всъщност това не описва адекватно събитието. Истината е, че Тод Сандерсън насмалко е щял да убие своя колега състудент.

Ибън Трейнър пак отмести погледа си към далечината и отпи от виното. Закаках да чуя още. Доста време мина, но в крайна сметка той продължи разказа си:

— Станало в една четвъртъчна вечер по време на бирена запивка в студентското братство „Чи Пси“.

Откакто свят светува, братството „Чи Пси“ организирано такива бирени запивки всеки четвъртък. Преди дванадесет години университетските власти се опитали да сложат край на традицията, но някакъв заможен бивш студент просто им купил за целта къща извън кампуса. Вместо да направи дарение на университета за някаква значима кауза, взел, че купил на по-младите членове на братството къща за напиване. Всякакви ги има.

— Естествено, и двамата участници били пияни — продължи Ибън. — Разменили си „любезности“, но почти несъмнено е, че именно Тод Сандерсън превърнал това словесно спречкване в ужасен физически сблъсък. В крайна сметка наложи се да хоспитализират другия студент... Съжалявам, не се сещам как му беше името — нещо

от рода на Макарти или Макафри. Имаше счупен нос и раздробена скула. Но и това не беше най-лошото.

Пак млъкна. Този път улових намека му.

— А кое беше най-лошото? — попитах.

— Тод Сандерсън насмалко щял да го удуши до смърт. Петима души едва успели да го откъснат. Другият бил изпаднал в безсъзнание. Наложило се да го свестяват с изкуствено дишане.

— Уау! — възкликнах.

Ибън Трейнър притвори за секунда очи.

— Но не виждам какво значение може да има сега всичко това. Да го оставим да почива в мир.

— Не разпитвам от някакво гадно любопитство.

Леката усмивка отново пробяга по устните му.

— О, не се и съмнявам, Джейкъб. Винаги си се борил за справедливост. И съм убеден, че интересът ти в случая е продиктуван от най-здравословни и добронамерени мотиви.

Престорих се, че не го чувам.

— Защо тогава му се размина на Сандерсън? — попитах.

— Нали си чел решението ми.

— Четох го. Цитират се някакви „крайно необичайни смекчаващи вината му обстоятелства“.

— Точно така.

Пак зачаках, воден от мисълта, че следващият ми въпрос се разбира от само себе си. Но след като Трейнър не пожела да продължи, вметнах нужната му подсказка:

— И какви бяха тези „смекчаващи вината му обстоятелства“?

— Другият студент... Макарти. Да, точно така се казваше. — Трейнър пое дълбоко дъх. — Та господин Макарти направил някакви обидни изказвания по повод на конкретен случай. А когато Сандерсън чул думите му, малко или повече... макар и разбираемо... изгубил контрол върху себе си. — При което Ибън вдигна длан пред лицето ми, все едно се канех да му възразя, макар изобщо да нямах подобно намерение. — Да, Джейкъб, известно ми е, че не оправдаваме насилието независимо от обстоятелствата. Сигурен съм, че точно това искаше да изтъкнеш. Но ние разгледахме този необикновен случай на всички възможни нива. Изслушахме неколцина от поддръжниците на Тод Сандерсън. Един от тях го бранеше с особен плам.

Срещнах погледа му и открих в него нещо като подигравка.

— И кой по-точно, Ибън?

— Ще ти подсказва: бившият собственик на тази къща.

Това наистина ме изненада.

Професор Хюм е заел страната на Тод Сандерсън?

— Как беше онзи любим израз на юристите? — И пак взе да отърква брадичката си. — *Най-категорично*. Стигна дотам, че след приключването на случая му помогна да основе благотворително дружество.

Напънах се да подреда парчетата от загадката. Хюм мразеше насието във всичките му проявления. Беше от онези прекалено чувствителни хора. Жестокостта, независимо на какво ниво, го плашеше. Щом някой страдаше, страдаше и той.

— Признавам си най-честно — продължи Ибън, — че и аз се изненадах, но твоят наставник открай време проявяваше влечение към смекчаващите вината обстоятелства, не мислиш ли?

Разговорът се беше отклонил от Тод Сандерсън и се опитах да го върна на темата.

— И за какви смекчаващи вината обстоятелства ставаше дума в конкретния случай?

— Като начало, Тод Сандерсън се беше завърнал току-що след дълго отсъствие. По лични причини му се беше наложило да прекъсне за един семестър.

Вече взе да ми писва.

— Ибън?

— Слушам те.

— Хайде стига сме се прескачали, а? Каж ми какво точно се е случило с Тод Сандерсън. Защо е трябвало да напусне кампуса? И какви са тези смекчаващи вината обстоятелства, заради които върл противник на насието от рода на Малкълм Хюм е взел да оправдава едно толкова крайно насилствено действие?

— Не го ли пише в досието?

— Много добре знаеш, че липсва. В досието е включено единствено решението и нищо друго. Така че искам да чуя какво се е случило с него.

— Не с него — уточни Трейнър. — А с баща му.

Пресегна се зад себе си, взе чаша и ми я връчи. Без изобщо да ме попита; просто ми я подаде. Поех я и го изчаках да ми сипе от виното. Все още беше преди обяд, но усетих, че моментът никак не е подходящ за заклеяване на сутрешното пиене. Приех питието с надеждата, че ще развърже езика му.

А Ибън Трейнър се облегна назад и кръстоса нозе. И се втренчи в своята чаша вино така, сякаш имаше пред себе си кристално кълбо.

— Спомняш ли си инцидента с детската бейзболна лига „Мартиндейл“?

Мой ред беше да се вгледам във виното. Отпих една глътка.

— Не беше ли някакъв педофилски скандал?

— Точно така.

Случаят беше отпреди петнадесет, а може би и двадесет години, но го помнех, понеже беше сред първите, около които пресата гръмна.

— Дето треньорът или шефът на детската бейзболна лига изнасилвал момченца. Това ли?

— В това поне го бяха обвинили.

— Защо? Не е ли било вярно?

— Не — изрече бавно Ибън и отпи нова дълга глътка. — Изобщо не беше вярно.

Седяхме и мълчахме.

— И какво общо има това с Тод Сандерсън?

— С него — нищо. — Езикът на Ибън почваше леко да се замята. — Но имаше общо с треньора или шефа на лигата, както го описа току-що.

— За баща му ли става дума? — светна ми изведнъж.

— Браво! Позна! — посочи ме с пръст Ибън.

Не ми идваше наум никакъв отговор.

— Тод Сандерсън прекъсна за един семестър, за да помогне на баща си — поясни Ибън. — Да му окаже финансова подкрепа, морална опора и прочее, тъй като бащата, естествено, беше незабавно уволнен от учителската му длъжност.

Обяснението ме изненада и обърка, но в същото време изкара на още по-преден план централния въпрос сред всички останали: каква изобщо връзка имаше всичко това с моята Натали?

— Спомените ми по случая са доста смътни — признах. — Как завърши историята? Вкараха ли бащата на Тод в затвора?

— Не. Оправдаха го.

— О? — успех само да кажа.

— Около окончателната присъда не се вдигна никакъв шум. Това си е нормално в нашето общество. Обвиненията гърмят от първите страници. Опроверженията се тушират.

— Искаш да кажеш, че не са установили вината му?

— Точно така.

— Е, да, но разликата между недоказана вина и доказана невинност е доста съществена.

— По принцип — да, но не и в случая — отбеляза Ибън. — Още през първата седмица на процеса стана ясно, че цялата история била измислена от родител, който искал да си отмъсти на бащата на Тод за това, че не пуснал сина му в игра. Ключката полека-лека набрала инерция. Но в крайна сметка бащата на Тод беше оправдан по всички обвинения.

— След което Тод се върна в университета?

— Да.

— И предполагам, че язвителната забележка е била свързана с обвиненията против баща му?

— Абсолютно прав сте, сър — вдигна чашата си за престореност Ибън. — Понеже, въпреки пълната липса на улики, мнозина продължаваха да вярват, че там, където има дим, има и огън. И че господин Сандерсън *все в нещо* се е провинил. Не точно в това отношение, но може би в друго. Особено след онова, което се случи след делото.

— И какво точно се случи след делото?

Той пак се отплесна по чашата си. Взе да ми се изплъзва от контрол.

— Ибън?

— Събирам си мислите.

Зачаках. Оставих го да се съсредоточи.

— Тод Сандерсън произхождаше от малко южняшко градче. Баща му бил прекарал целия си живот там. А след процеса представяш си какво му е било. Никъде не искали да го вземат на работа. Приятелите престанали да му говорят. Никой не щял да му повярва докрай. Звънне ли веднъж камбаната, звъна не можеш го спря,

Джейкъб. Нали точно на това учим тук студентите? Останал един-единствен човек, който му вярвал.

— Тод ли?

— Той.

— Други нямало ли е в семейството? Майката на Тод?

— Отдавна починала.

— И какво става след това?

— Баща му, разбира се, бил съсипан, но настоял Тод да продължи следването си. Ти видя ли му оценките на Тод?

— Видях ги.

— Значи, си наясно, че в началото Тод беше прекрасен студент, сред най-добрите в цялата история на Ланфорд. Очакваше го светло бъдеще. И баща му е бил наясно с това. Но Тод отказал да се върне. Не желал да изостави баща си в най-тежкия за него момент. Категорично заявил, че остава у дома до окончателното оправяне на нещата. Но както е всеизвестно, подобни ситуации никога не се оправят. Поради което баща му се видял принуден да постъпи по единствения начин, който според него щял да сложи и край на мъките му, и да освободи сина му да продължи с учението.

Тук погледите ни се срещнаха. Неговият беше вече просълзен.

— Не може да бъде — промълвих.

— Може, може.

— И как...

— Баща му влязъл с взлом в училището, където преди това работел, и си пръснал черепа. Защото не искал синът му да е този, който ще открие трупа.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Три седмици преди да ме остави Натали, докато все още бяхме лудо влюбени, успяхме да се измъкнем тайно от двата ни творчески курорта в Крафтборо и да посетим Ланфорд.

— Много искам да видя това място, което толкова обожаваш — каза тогава Натали.

И си спомням как очите ѝ светнаха, когато влезе с мен в кампуса. Вървахме хванати за ръка. Натали носеше на главата си странна и затрогваща на вид огромна сламена капела и тъмни очила. И изобщо приличаше на кинозвезда, която се мъчи да остане незабелязана.

— Къде водеше готините студентки, докато следваше тук? — попита ме.

— Право в леглото.

— Сериозно те питам — перна ме игриво тя през ръката. — Гладна съм.

Така че се отправихме към ресторанта на Джуди на Мейн Авеню. Джуди беше майсторка на пандишпанените сладкиши с ябълки и масло. А Натали умираше за такива десерти. Наблюдавах я как попива всичко около себе си — и художествените творби, и декора, и младите сервитьорки, и менюто, всичко.

— Значи, тук си водил младите си дами, а?

— Само по-изисканите — отвърнах ѝ.

— Добре. А къде водеше онези... неизисканите?

— При Барсолоти — съседния долнопробен бар — зачих се.

— Къде?

— И играехме на кондомна рулетка.

— Моля?

— Е, не с момичетата, де. Помайтатих се. Там ходех с приятели.

В мъжката тоалетна имаше машинка за презервативи.

— Машинка за презервативи?

— Точно така.

— Нещо като монетен автомат за презервативи?

— Правилно — потвърдих.

— Изискана работа — кимна Натали.

— Знам. И аз така мисля.

— И какви бяха правилата на кондомната рулетка?

— Глупости.

— А, не ми се измъквай по този начин. Чакам да чуя.

И ми пусна оная усмивка, от която свят ми се завиваше.

— Окей — кандисах. — Играе се от четирима... А бе, хлапашки истории.

— Моля ти се! Адски ми е интересно. Карай нататък. Играе се от четирима, казваш... — и с жест ме подкани да продължа.

— Презервативите се предлагаха в четири цвята — обясних й. — Среднощно черно, черешово червено, лимонено жълто и портокалово оранжево.

— Последните два си ги измисли в момента.

— Добре де, нещо от този род, все пак. Въпросът е, че се продават в тези четири цвята, но не знаеш точно кой ще ти се падне. Така че всеки от нас залага по три долара на своя цвят, после един отива до машината и донася кондома, който му се е паднал. Но цветът му не е известен, докато не разкъсаш опаковката. Един прави барабанен туш, втори се прави на радиокоментатор, все едно предава състезание от олимпиадата. Накрая опаковката се разкъсва и който е познал цвета, печели.

— Ама това си е направо зашеметяващо.

— Нали — съгласих се. — Но като имаш предвид, че на победителя се полагаше да поръча следващата кана с бира, финансовата му облага не беше кой знае колко голяма. По някое време играта се разпространи до такава степен, че собственикът на кръчмата Барси състави цял правилник и таблица с класиране.

— Хайде да поиграем — хвана ме тя за ръката.

— Кога, сега ли? Не.

— Моля ти се!

— Изключено.

— Пък след играта — прошепна ми Натали и ми хвърли такъв поглед, че ми опърли веждите — ще можем да използваме кондома.

— Залагам на среднощно черно — рекох.

А тя се разсмя. Спомних си този неин смях на влизане в ресторанта на Джуди, все едно смехът ѝ и досега отекваше и ми се подиграваше. Не бях влизал в „Джуди“ от... ами от шест години. Погледнах към масата, на която седяхме тогава. Беше празна.

— Джейк?

Извъртях се надясно. Шента Нюлин седеше на усамотена маса до еркерните прозорци. Нито ми махна, нито ми кимна. И изобщо езикът на тялото ѝ — винаги заредено със самочувствие — не беше обичайният. Седнах насреща ѝ. Почти не ме погледна.

— Здравсти — рекох.

Без да отлепя поглед от масата, Шента каза:

— Джейк, разкажи ми тази история от начало до край, ако обичаш.

— Защо? Какво има?

Очите ѝ се вдигнаха и ме приковаха като на разпит. Сега вече си личеше кой е бил агент на ФБР.

— Наистина ли става дума за твое бивше гадже?

— Моля? Да, разбира се.

— И какво изведнъж си се разбързал да я намериш?

Поколебах се с отговора.

— Джейк?

Сетих се пак за имейла:

Обеща ми.

— Помолих те за помощ — подсетих я.

— Знам.

— Така че или ми кажи какво си установила, или дай да забравим за молбата ми. Просто не мога да си обясня за какво ти е да знаеш повече.

Младата сервитьорка — Джуди винаги наемаше студентки — ни връчи по едно меню и попита ще желаем ли да прием нещо. Поръчахме си леден чай. След като момичето си тръгна, Шента пак извърна приковаващия поглед към мен.

— Не забравяй, че се мъча да ти помогна, Джейк.

— Дай да оставим нещата така, както са.

— Ти това не го казваш на сериозно, нали?

— Ни най-малко — рекох. — Тя ме беше помолила да я оставя на мира. Вероятно сбърках, че не я послушах.

— Кога?

— Кога кое?

— Кога те помоли да я оставиш на мира? — уточни Шента.

— Има ли значение?

— Просто ми отговори. Може да е важно.

— По кой начин? — Но после си дадох сметка, че няма нищо лошо в това, да ѝ отговоря, и добавих: — Преди шест години.

— Каза, че си бил влюбен в нея.

— Да.

— Въпросният разговор при раздялата ви ли се проведе?

— На сватбата ѝ с друг мъж.

Това вече я накара да примига. Думите ми явно успяха да притъпят пронизващия поглед, поне за този момент.

— Позволи ми да уточня: когато отиде на сватбата ѝ, ти все още ли беше влюбен в нея? Пардон. Глупав въпрос. Разбира се, че си бил. И все още си. Та ти, значи, отиде на сватбата ѝ и докато беше там, Натали ти каза да я оставиш на мира, така ли?

— Общо взето — да.

— Голяма сцена ще да е било.

— Би трябвало, но не беше. Ние съвсем наскоро се бяхме разделили. В крайна сметка тя предпочете друг пред мен. Бивше нейно гадже. Няколко дни по-късно сключиха брак. — И направих опит да свия рамене, в смисъл „Случват се такива работи“.

— Мислиш ли? — попита Шента, килнала объркано глава като някоя първокурсничка. — Давай нататък.

— Какво има за даване. Отидох на сватбата. Натали ме помоли да приема нейния избор и да ги оставя на мира. Обещах ѝ да го направя.

— Разбирам. Имал ли си някакъв контакт с нея през изминалите оттогава шест години?

— Не.

— Абсолютно никакъв?

Едва сега си дадох сметка какъв професионалист имах насреща си. Бях се зарекъл нищо да не ѝ казвам, а сега буквално не можех да млъкна.

— Точно така. Абсолютно никакъв.

— Но си сигурен, че се казва Натали Ейвъри.

— В това отношение е трудно човек да сбърка. Стига толкова въпроси, Шента. Кажй сега ти какво откри?

— Нищо.

— Как така „нищо“?

Сервитьорката се завърна с широка усмивка и ледения ни чай.

— Джуди ви изпраца от пресните пандишпанени сладкиши.

Гласът ѝ беше весел, млад, напевен. Уханието на сладкишите се разнесе над масата и ми припомни за последното ми предишно посещение тук — да, тъкмо преди шест години.

— Имате ли въпроси по менюто? — попита дяволито сервитьорката.

Не можах да ѝ отговоря.

— Джейк? — подсети ме Шента.

— Нямам въпроси — преглътнах.

Шента си избра сандвич с печени на скара гъби портобело. Аз се спрях на пуешката шунка с маруля и домати върху ръжен хляб. А след като сервитьорката си замина, се наведох през масата:

— Какво искаш да кажеш с това, че не си открила нищо?

— Кое точно не ти е ясно в думата „нищо“, Джейк? Нищо не намерих за някогашната ти любима — хич, въобще, кръгла нула. Нито адрес, нито данъчни декларации, нито извлечения от банкова сметка или кредитна карта. Нищичко, нищо, нищо. Няма и капка доказателство, че твоята Натали Ейвъри изобщо я има на този свят.

Напънах се да смея току-що казаното.

Шента опря длани в масата.

— Имаш ли представа колко трудно е всъщност да живееш така, извън обществото?

— Не, не съм се замислял чак дотам.

— Особено в наше време, с всички тези компютри и техники?

Почти невъзможно е.

— Но все пак би могло да съществува някакво рационално обяснение — подметнах.

— Например?

— Може да е заминала за чужбина.

— Но и такова действие не е документирано никъде. Не ѝ е издаван задграничен паспорт. Няма регистрирано в компютрите излизане или влизане в страната. Както споменах вече...

— Нищо — довърших изречението вместо нея.

Шента кимна.

— Но тя е жив човек, Шента. Тя съществува.

— Или поне е съществувала допреди шест години. Оттогава е и последният ѝ известен ни адрес. Имала е сестра на име Джули Потъм. Майка им, Силвия Ейвъри, е в старчески дом. Всичко това знаеше ли го?

— Да.

— И за кого се омъжи тя?

Трябваше ли да ѝ отговоря? Не виждах защо не.

— За Тод Сандерсън.

Тя си записа името.

— И защо точно сега си тръгнал да я издирваш?

Обеща ми.

— Няма значение — рекох. — Реших да я оставя на мира.

— Сериозно ли говориш?

— Най-сериозно. Просто нещо ми скимна. Така де, цели шест години минаха от тогава. Тя се омъжи за друг и ме накара да обеща, че ще ги оставя на мира. В този смисъл и аз не знам какво търся.

— Но точно това разпалва любопитството ми, Джейк.

— В смисъл?

— Спазвал си обещанието си в продължение на шест години. Защо изведнъж ти скимна да го нарушиш?

Не ми се щеше да отговоря на този ѝ въпрос, а и нещо друго взе да ме гложди отвътре.

— Теб защо толкова те вълнува?

Сега пък тя не ми отговори.

— Помолих те да издириш определено лице. Достатъчно щеше да е да ми кажеш, че не си открила нищо. Защо обаче ми задаваш всички тези въпроси за нея?

— Исках само да ти помогна — засегна се Шента.

— Но криеш нещо от мен.

— И ти от мен — допълни Шента. — Защо точно сега, Джейк? Защо сега хукна да търсиш старата си изгора?

Вперих поглед в сладкиша. И се замислих за посещението ни в ресторанта преди шест години: как Натали късаше залчета от своя сладкиш, съсредоточеността, с която го мажеше с масло, и изобщо

удоволствието, което изпитваше от всичко. Когато бяхме заедно и най-дребните неща придобиваха значимост. И най-лекият допир носеше удоволствие.

Обеща ми.

Та дори и сега, след всичко станало, не можех да си представя да я предам. Глупак ли съм? Сто на сто. Наивен ли съм? Че и оттатък. Но не можех да допусна подобно нещо.

— Чакам да ми кажеш, Джейк.

— Не — завъртях глава.

— И защо, по дяволите, „не“?

— За кого е пуешката шунка?

Сервитьорката беше нова — не толкова закачлива, а доста по-притеснена. Вдигнах ръка.

— А гъбите портобело на скара?

— Увийте ми ги, ако обичате — тръгна да става Шента. — Отяде ми се нещо.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се запознах с Натали, тя беше със слънчеви очила в затворено помещение. И което беше още по-страшно — навън беше тъмно.

Забелих очи, тъй като реших, че се прави на интересна. Сигурно се мисли за Творец с главно „Т“. А самата сбирка беше обща за обитателите на писателския и на художническия курорт — нещо като взаимно представяне на творчеството ни. На мен ми беше за пръв път, но след известно време научих, че било седмично събитие. Художествените творби бяха изложени зад хамбара на Дарли Уонътик. А за слушателите на литературното четене бяха подредили столове.

Жената със слънчевите очила — още не се бяхме запознали — седеше на последния ред, кръстосала отпред ръце. До нея седеше брадат мъж с тъмни къдрави коси. Помислих си да не би да са заедно. После взе да чете оня хахо, за който ви споменах — дето пишеше поема от гледната точка на кучето на Хитлер. И чете сума ти време. Мен взе да не ме свърта и се размърдах. Жената със слънчевите очила обаче не помръдваше.

А когато окончателно ми писна, реших, колкото и невъзпитано да е, да изляза да разгледам разните творби на изкуството зад хамбара. Повечето произведения обаче направо не ги възприемах, казано най-учтиво. Като например оная инсталационна творба озаглавена „Закуска в Америка“, състояща се от разсипани кутии корнфлейкс по кухненска маса. И нищо повече. Едни кутии бяха от „Капитан Крънч“, други — от „Капитан Крънч с фъстъчено масло“ (с ушите си чух как някой промърмори „Но не виждам «Капитан Крънч с боровинки». Защо ли? Какво иска да каже с това художникът?“), „Лъки Чармс“, „Коко Пъфс“. „Шугар Смакс“, та дори и моите любими някога „Куисп“. Разгледах засипалите масата корнфлейкс. Нищо не ми говореха, при все че стомахът ми взе нещо да се противи.

Та когато някой ме попита „Е, какво ще кажете?“, идеше ми да му отвърна, че определено се чувства липсата на малко мляко.

Една-единствена творба успя да ме накара да се спра пред нея. Маслено платно на кацнала на хълм колиба. Едната ѝ страна беше окъпана в мека утринна светлина — с онази розовост, която съпровожда пукането на зората. Не знам защо, но усетих как някаква буца се събра в гърлото ми. Дали не се дължеше на тъмните прозорци, все едно колибата някога е била уютна, но са я напуснали? И аз не знам. Но застанал там, пред картината, се усетих изгубен и потресен. Запристъпвах бавно от картина на картина. И всяка една ми нанасяше някакъв удар. Едни ми причиняваха меланхолия. Други ми внушаваха носталгия, трети — капризност, четвърти — плам. Всичко друго, но не и безразличие.

Смятам да ви спестя „великото откровение“, че всички те бяха нарисувани от Натали.

Реакцията ми развесели застаналата наблизко жена.

— Виждам, че ви харесват.

— Страшно — рекох. — Ваши ли са?

— О, не, за бога. Аз си имам пекарна и кафене в града. — И ми протегна ръка. — Викат ми Куки — „Курабийката“.

Здрависах се.

— Много точен прякор — отбелязах.

— Знам. И особено оригинален, нали?

— Донякъде.

— Картините са на Натали Ейвъри. Ей онази там.

И Куки посочи жената със слънчевите очила.

— О — рекох.

— Какво „о“?

Съдейки по слънчевите очила на закрито, бях ѝ приписал „Закуската в Америка“. Ларс току-що беше свършил да чете. Публиката изръкопляска благовъзпитано, при което Ларс, пременил се с широка вратовръзка, се поклонил така дълбоко, сякаш получаваше бурни аплодисменти.

Изправиха се всички с изключение на Натали. На ставане мъжът с брадата и къдравите коси ѝ прошепна нещо, но тя не помръдна. Остана си седнала със скръстени ръце, та човек можеше да си помисли, че все още е заплениена от душевността на Хитлеровото куче.

Приблжих я, но тя гледаше право през мен.

— Онази колиба, която сте нарисували. Къде се намира?

— Ъ! — стресна се тя. — Никъде. За коя картина става дума?

— Не сте ли Натали Ейвъри? — озадачих се.

— Аз ли? — като че се затрудни от въпроса тя. — Да. Защо?

— Платното с колибата. Страшно ми хареса... Не знам как да го кажа. Направо ме трогна.

— Колибата ли? — Изпъна гръбнак, сие слънчевите очила и разтърка очи. — А, да, колибата.

Пак ми сбръчка погледа. Не знам каква точно реакция бях очаквал от нея, но във всеки случай — нещо по-свастно. Погледнах надолу и чак когато тя пак разтърка очи, нещо ми светна.

— Събудих ли ви?

— Моля? А, не, не сте.

Но продължи да разтърква очи.

— Ама и аз съм един! — възмутих се от собствената си непрозорливост. — Сега разбирам за какво са слънчевите очила. Та никой да не ви излови.

— Шшш.

— Тоест вие през цялото време спяхте!

— По-тихо, де.

Най-сетне ме погледна, а пък аз се възхитих наум от красивото й, нежно лице. Много скоро щях да установя, че хубостта на Натали беше от онези, „бавно действащите“, дето отпървом не ги забелязваш, а после те поражавя, обсебва те, всеки път, като я видиш, ти се струва още по-красива, а накрая ставаш неспособен да си представиш, че някога си я възприел за нещо по-малко от шеметна красавица. Така си и беше — щом я видех, цялото ми тяло реагираше така, сякаш му беше за пръв път, че и още по-красноречиво.

— Толкова ли ми личеше? — прошепна тя.

— Хич даже. Напротив, помислих си, че сте самовлюбена фръцла.

— Че какво по-ефикасно средство от това, за да се слее човек с тая паплач? — изви тя вежда.

— Но когато видях платната ви, реших, че сте гениална — завъртях глава.

— Наистина ли? — Похвалата ми като да я изненада.

— Наистина.

— Дори сега, след като се убедихте колко коварна мога да бъда?

— Сега вече смятам, че гениалността ви е *сатанинска*.

Стана ѝ приятно.

— Но не ме съдете. Този Ларс ми действа като същинско приспивателно. В мига, в който отвори уста, аз отмърквам.

— Джейк Фишър се казвам.

— Натали Ейвъри.

— Какво ще кажете за по едно кафе, Натали Ейвъри? Имам чувството, че добре ще ви се отрази.

Тя се поколеба и взе да изучава лицето ми толкова старателно, че по някое време май взех да се изчервявам. Пъхна зад ухото си черна къдрица и се изправи. Приблужи се, а на мен ми направи впечатление какво прекрасно миньонче е — по-дребна дори, отколкото си я бях представял, докато седеше. Вдигна очи чак до лицето ми и бавно се разтопи в широка усмивка. Великолепна усмивка, бих казал.

— Разбира се. Колко му е.

Образът на тази нейна усмивка се задържа за миг в съзнанието ми, преди милостиво да избледнее.

С Бенедикт бяхме в „Бар-библиотеката“ — някогашната облицована с тъмна ламперия университетска библиотека, преобразувана отскоро в ретромоделно питейно заведение. Собствениците му много находчиво бяха решили да не пипат много стария библиотечен интериор. Книгите още си стояха по дъбовите етажерки, подредени по азбучен ред или по десетичната система на Дюи, или според личните виждания на библиотекаря. Самият бар беше на мястото на някогашния заеман щанд. За подложки на чашите ползваха ламинирани стари каталожни картончета. А осветлението се осигуряваше от настолните лампи със зелени абажури на бившата читалня.

Младите барманки носеха косите си стегнати на строги кокове, имаха консервативно скроени тоалети и, разбира се, очила с рогови рамки. Изобщо класическият образ на сексапилната библиотекарка мечта. На всеки час от високоговорителя се разнасяше шумно библиотечарско изшъткване, при което барманките сваляха със замах очилата, разпускаха коковете и разкопчаваха най-горното копче на блузките си.

Банално, но ефикасно.

С Бенедикт вече се бяхме солидно понаквасили. Прегърнах го небрежно през рамото и се наклоних към него.

— Знаеш ли какво трябва да направим сега?

— Да изтрезнеем ли? — направи физиономия Бенедикт.

— Ха! Добре казано. Не, не. Ще организираме вълнуващ турнир по кондомна рулетка. С индивидуално отпадане. Представям си го с шейсет и четири отбора. Нещо като наша си мартенска лудост.

— Но това не е барът на Барсолоти, Джейк. Да не говорим, че няма и автомат за презервативи.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

— Жалко.

— Ъхъ — съгласи се Бенедикт. А след това прошепна: — Две разкошни дупенца откъм три часа!

Взех да се чудя наляво ли трябваше да извъртя глава, или надясно, тъй като понятието „три часа“ изведнъж загуби всякакъв смисъл.

— Чакай малко! А къде ми беше „дванадесет часа“?

— Там, накъдето гледаш — въздъхна Бенедикт.

— В такъв случай „три часа“ ще е...?

— Извърни се надясно, Джейк.

От този разговор би трябвало да ви стане ясно, че не нося на пиене. Мнозина се изненадват от този факт. Очакват някой с моя ръст да се надпива успешно с по-дребните човечета. Но аз не мога. Пиенето ме хваща като първокурсничка на първия й купон.

— Какво ще кажеш?

Ясни ми бяха още преди да бях се фокусирал върху тях: две блондинки с хубав-до-чудесен вид на слабото осветление в „Барбибиблиотека“ и обикновен-до-страшен под лъчите на сутрешното слънце. Бенедикт се присламчи към тях и взе да ги заговаря. Тоя човек е в състояние да заговори и кантонерка. Двете мацки обаче гледаха покрай него в моя посока. Бенедикт ми направи знак да се присъединя към компанията им.

Майната му. Защо пък не?

Обеща ми.

Да, бе. Насмалко да забравя. Добре, че ми напомни. Нищо друго не ми остава, освен да го спазя и да забърша някоя кифла, нали?

Тръгнах, залитайки, към тях.

— Госпожици, представям ви легендарния професор Джейкъб Фишър.

— Ау, какъв е голям! — възкликна едната блондинка.

На Бенедикт не му оставаше друго, освен да се съгласи с очевидното, та ѝ намигна и добави:

— Още не си видяла всичко, сладурано.

Преглътнах въздишката си, поздравих ги и седнах. А Бенедикт продължи да ги сваля с лафове, които си беше приготвил специално за този бар: „В библиотека сме, така че мога спокойно да ви разглеждам“ и „Ще ме глобят ли, ако ви върна със закъснение?“. На блондинките само това им трябваше. Опитах се да се включа и аз, но хич ме няма по глуповатите приказки. Лицето на Натали не преставаше да се явява пред очите ми. А аз все се мъчех да го отстраня. Поръчахме още пиене. И още.

По някое време се завлякохме колективно до диваните в бившата детска секция. Главата ми клюмаше и може и да съм загубил съзнание за известно време. Но като се събудих, едната блондинка взе да ми приказва. Представих ѝ се.

— А аз се казвам Уинди — каза тя.

— Уенди?

— Не, Уинди. С „и“, а не с „е“. — Каза го с такъв тон, сякаш го е повтаряла милион пъти в миналото. Нищо чудно наистина да го е правила.

— Като в оная песен ли? — попитах.

— Ама ти от шейсетте години ли я помниш? — зачуди се тя. — Не ми изглеждаш чак толкова стар.

— „Всички знаят коя е тази Уинди“ — изтананиках. — Баща ми беше голям фен на групата „Асосиейшън“.

— Да, бе. И моят. Та на това парче съм кръстена.

Оттук, за моя най-голяма изненада, разговорът се получи съвсем истински. Оказа се, че Уинди е на тридесет и една и работи като касиер в банка, но същевременно следва задочно за педиатрична сестра — мечтаната ѝ професия — в близкия общински институт. Освен това се грижела и за брат си, който бил инвалид.

— Алекс страда от церебрален паралич — показа ми тя снимка на брат си в инвалидна количка. Лицето на момчето сияеше. Не можех

да откъсна очи от фотографията; имах чувството, че излъчващата се от нея доброта се предава някак си и на мен. Уинди забеляза, кимна и с възможно най-тихия глас добави: — Той е светлината в живота ми.

Мина час, може би два. С Уинди не млъквахме. В нощи като сегашната човек усеща в определен момент дали „ще му се отвори парашутът“ (или, казано по библиотечному, дали „ще му разпишат картоната“), или не. И ние бяхме стигнали до този момент и отговорът очевидно гласеше „да“.

Дамите отидоха до тоалетната. Аз се чувствах съвсем размазан от пиенето. Дори имах определени съмнения дали ще успея да вдигна самолета. Но в най-общи линии това изобщо не ме вълнуваше.

— Знаеш ли кое ми харесва най-много у тия двете? Това, че са добре сложени — обясни Бенедикт и посочи една от етажерките. — Нали схващаш: библиотека, сложени, етажерки?

— Стига вече. Ще повърна — изстенах.

— Само това остава — отбеляза Бенедикт. — А ти къде беше снощи, между другото?

— Не ти ли казах?

— Не.

— Ходих до Върмонт. До курорта, в който се запознахме с Натали.

— И от какви обстоятелства бе продиктувано това пътешествие? — облеци се той насреща ми.

Открай време съм забелязал, че като пийне повечко, в говора на Бенедикт се появява едва доловим високопарен британски акцент. Подозирам, че му е останал от частното подготвително училище, което е посещавал, преди да следва. И колкото повече изпие, толкова по-подчертан става акцентът му.

— Търсех някои отговори — отвърнах.

— И намери ли ги?

— Тъхъ.

— Изгарям от нетърпение да ги споделиш.

— Първо — вдигнах пръст във въздуха, — никой не познава никаква Натали. Второ — и втори пръст, — никой мен не ме знае. Трето — сещате се какво правя тук с пръстите, — в църковния регистър няма и помен да е сключвала там брак. Четвърто, свещеникът, който пред очите ми извърши бракосъчетанието, се кълне, че такава

нещо не е имало. Пето, дамата собственик на кафенето, което редовно посещавахме и която първа насочи вниманието ми към Натали, изобщо си нямаше представа кой съм и не си спомня нито за мен, нито за Натали.

След което снех ръката си.

— А, забравих да спомена творческия курорт на Натали — продължих. — Колонията „Творческо презареждане“. Вече не съществува, а и всички се кълнат, че никога не я е имало и че мястото открай време било семейна ферма. С други думи, имам чувството, че губя разсъдъка си.

Бенедикт се извърна и взе да отпива от бирата си.

— Нищо ли нямаш да кажеш? — попитах го.

— Нищо.

— Хайде, де — побутнах го. — Изплюй камъчето.

Бенедикт отказваше да вдигне глава.

— Когато замина за онзи курорт преди шест години, самият ти беше в доста окаяно състояние.

— Е, не чак до такава степен. И какво?

— Баща ти току-що се беше поминал. Теб те мъчеше самотата. Дисертацията ти беше зациклила. Ти се беше скапал и изнервил. Да не говорим, че те тресеше бяс затова, че Трейнър се беше отървал само с перване през пръстите.

— Какво искаш да кажеш в крайна сметка?

— Нищо. Дай да си говорим за друго.

— Не ми се измъквай. Кажи го.

Вече съвсем усещах главата си като шамандура. Трябваше да спра още преди няколко чаши. Сетих се как веднъж в първи курс бях препил и тръгнах да се прибирам пеш в общежитието. Така и не стигнах дотам. Събудих се, проснал се върху някакъв храст, вперил очи в звездното небе и мъчещ се да си обясня защо земята под мен е толкова бодлива. И сега се люлеех по същия начин, все едно съм в лодка наред бурно море.

— Натали — каза Бенедикт.

— Какво „Натали“?

А той извърна лупите си към мен.

— Как така поне веднъж не я видях?

Зрението ми съвсем се размаза.

— Какво?

— За Натали ти говоря. Защо нито веднъж не я видях?

— Защото двамата с нея през цялото време бяхме във Вермонт.

— И ти нито веднъж не се върна в кампуса?

— Един-единствен път. И ходихме в ресторанта на Джуди.

— И защо не използва случая да ни запознаеш?

Свих май прекалено ентузиазирано рамене.

— Де да знам? Може да не си бил тук тогава.

— Цяло лято никъде не мръднах.

Мълчание. Напънах се да си спомня. Бях ли направил поне някакъв опит да я запозная с Бенедикт?

— Аз нали съм най-добрият ти приятел?

— Си.

— И ако беше тръгнал да се жениш, щях аз да ти кумувам, нали?

— Знаеш много добре, че е така.

— В такъв случай не ти ли се вижда адски странно това, че изобщо не съм я виждал?

— Поставен по този начин, въпросът... — И се намръщих: — Чакай, чакай. Какво всъщност искаш да кажеш?

— Нищо — отвърна тихо той. — Само това, че е необичайно.

— Колко необичайно?

Не ми отговори.

— Необичайно в смисъл, че съм си я измислил ли? Това ли имаш предвид?

— Не. Просто отбелязвам факта.

— Кой факт?

— Че през онова лято ти имаше нужда да се държиш за нещо.

— И намерих такава опора. Само че после я изгубих.

— Добре, добре. Стига толкова.

Да, ама вече не можех да се спра. Особено като ми беше прекипяло, а и алкохолът приказваше вместо мен.

— А докато сме на темата да те попитам и аз — рекох. — Защо не си ме запознал с любовта на твоя живот, а?

— За какво говориш?

Леле, колко се бях насвяткал!

— За снимката в портфейла ти. Защо не си ни запознал, а?

Погледна ме така, сякаш го бях зашлевил през лицето.

— Не се бъркай в тази работа, Джейк.

— Само питам.

— Пре-ста-ни!

Отворих уста, после я затворих. Дамите се появиха. Бенедикт тръсна глава и усмивката му изведнъж пак си застана на мястото.

— Коя е твоята? — попита ме Бенедикт.

— Ти сериозно ли? — изгледах го.

— Ами да.

— Уинди — рекох.

— Коя от двете?

— Ама ти сериозно ли?

— Не умея да помня имена — заоправдава се Бенедикт.

— Уинди е онази, с която цяла вечер си приказваме.

— С други думи, избираш по-готината — заключи Бенедикт. — Хубаво. Няма значение.

Отидохме в квартирата на Уинди. Почнахме бавно, по някое време забързахме. Не се получи съвсем идеално, но беше ужасно приятно. Уинди ме изпрати до вратата към три сутринта.

— Тъ, много благодаря — избъбрих като глупак, понеже не знаех какво да кажа.

— Тъ, моля, моля.

Целунахме се леко по устните. И двамата си давахме сметка, че дълготрайна връзка няма да се получи, но бяхме изживели дребно, бързо удоволствие, а понякога на този свят в това няма нищо лошо.

Завлчих се обратно към кампуса. По улиците още се срещаха студенти. Гледах да не излизам от сенките, но Бари — студентът, който ежеседмично ме посещава в кабинета — ме зърна и се провикна:

— А-а, шефе, по пътеката на срама ли се прибираме?

Излови ме.

Махнах му дружелюбно с ръка и продължих криволичеция си път към скромното ми жилище.

Още с влизането ми се зави силно свят. Спрях се, докато ми мине световъртежът, после се наврях в кухнята и си налях чаша леденостудена вода. Изпих я на едри глътки и си сипах втора. Спор няма: очакваше ме мъчителен ден.

Чак костите ме боляха от преумора. Влязох в спалнята и щракнах ключа за осветлението. Седнал на ръба на леглото ме чакаше мъжът с

тъмночервената бейзболна шапка. Подскочих от изненада.

— Здравей, Джейк — махна дружелюбно той. — Леле как си се издокарал! Голям купон трябва да е било.

Останах неподвижен за не повече от секунда. А оня ми се хилеше насреща така, сякаш на света нямаше нищо по-нормално от сегашната ни среща. Дори мръдна леко козирката на шапката си по оня начин, по който професионалните играчи на голф поздравяват публиката.

— Кой, по дяволите, пък си ти?

— Това почти няма значение, Джейк.

— Разправяй ги на баба ми. Кой си, питам те?

Мъжът въздъхна в знак на известно разочарование от това, че настоявам ненужно да науча самоличността му.

— Да кажем, че съм твой приятел.

— Помня те от онова кафене във Вермонт.

— Виноват.

— После взе да ме следиш и тук. С оня ван.

— И за това виноват. Ама и ти целият си се вмирисал на евтина пиячка и още по-евтин секс. Не че има нещо лошо в подобни занимания.

— Какво искаш от мен? — попитах, мъчейки се да не се люлея.

— Искам да те закарам до едно място.

— Къде?

— Къде ли? — вдигна вежда той. — Дай да не си губим взаимно времето, Джейк. Много добре знаеш къде.

— Изобщо нямам представа за какво говориш. И как поначало успя да се намъкнеш у дома ми?

Онзи само дето не забели очи след въпроса ми.

— Хубаво бе, Джейк. Щом настояваш да си губим времето за такива подробности от рода на това как съм се справил с лайняната ти с извинение брава на задната врата. С тиксо да я беше залепил, поздрава щеше да е.

Отворих уста, затворих я, пак се опитах да я отворя.

— Кой си ти, по дяволите?

— Боб. Окей? Щом държиш да изясним първо въпроса с имената, запомни, че се казвам Боб. Викам да тръгваме вече, а?

Мъжът се изправи. Стегнах тяло, готов да изживея отново младините си на охранител. В никакъв случай няма да го пусна тоя да излезе, без да ми е обяснил какво търси тук. Но ако оня изпитваше някакви притеснения, много умело ги прикриваше.

— Готов ли си най-последно? — попита. — Или още ще се туткаме?

— Къде ще ходим?

Боб се намръщи, явно решил, че се правя на смахнат.

— Престани, Джейк. Къде според теб мога да те заведа? — И посочи вратата зад гърба ми. — При Натали, разбира се. Но се налага да побързаме.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ванът чакаше на преподавателския паркинг зад общежитието „Мур“.

Кампусът вече беше утихнал. Музиката беше замлъкнала, заменена от непрестанното скърцане на шурците. В далечината се мяркаха няколко студентски силуета, но, общо взето, три си беше мъртво време.

С Боб вървахме редом един до друг — двама приятели, излезли на нощна разходка. Алкохолът все още си играеше с някои от нервните ми окончания, но комбинацията от чист въздух и неочакван посетител ми действаше доста изтрезняващо. Още с приближаването ни към вече познатия ми ван шевролет задната му врата се плъзна настрана и отвътре се появи друг мъж.

Това вече никак не ми хареса.

Новият беше висок, слаб човек с ужасно щръкнали скули и безупречна прическа. Приличаше на манекен, включително и с леко всезнаещата усмивка. През трудовия ми стаж на охранител бях развил нещо като шесто чувство за появата на неприятности — нещо, което неизбежно се оформя в процеса на работата на такава длъжност. Понякога е достатъчно човек да мине покрай теб, за да усетиш какви горещи вълни излъчва, като ония накъдрени линии, дето излизат от героите в комиксите. Та от този, новия, горещите предвещаващи опасност вълни все едно идеха от някоя току-що избухнала супернова.

— Тоя пък кой е? — заковах се наместо.

— Пак ли почваме с имената? — възнегодува Боб, после въздъхна многострадално. — Ото. Джейк, запознай се с моя приятел Ото.

— Ото и Боб — констатирах.

— Точно така.

— Два палиндрома.

— Ох, и вие, професорите, все по такива сложни думи се падате.

— Стигнахме до вана. Ото се отмести да мога да вляза, но аз не

помръднах. — Качвай се — нареди Боб.

— Мама ми е казала да не се качвам в коли на непознати — завъртях глава.

— Здравсти, шефе!

Облещих се по посока на гласа. Бари се приближаваше с несигурни бягащи крачки. Явно беше пиян, та приличаше на марионетка с усукани конци.

— Шефе, може ли един бърз въпрос? Ако аз...

Бари така и не успя да си довърши изречението си. Без никакво предупреждение или колебание, Ото направи крачка напред, засили се и изтресе юмрук право в лицето на Бари. Замръзнах, шокиран от внезапността на случващото се. Бари зае хоризонтално положение във въздуха. После тупна силно върху асфалта и главата му се отметна назад. Очите му останаха затворени. От носа му рiekна кръв.

— Бари? — свлякох се на едно коляно до него.

Той изобщо не помръдна.

Ото извади отнякъде пистолет.

Преместих тялото си леко наляво, да закрия Бари от оръжието.

— Ото няма да те застреля — обясни със същия спокоен тон Боб. — Просто ще почне да стреля по студентите дотогава, докато се качиш във вана.

Повдигнах главата на Бари. Забелязах, че все още диша. И тъкмо когато се канех да напипам пулса му, чух нов глас:

— Бари? — Беше друг студент. — Къде си бе, брат ми?

Обзе ме страх при вида на Ото, който вдигна пистолета. Мина ми през ум да му скоча, но той като да прочете мислите ми и се отдръпна на още една крачка.

— Тука е, до тоя ван — провикна се трети студент. — Бари?

Ото се прицели в новия глас. Боб ме погледна и съвсем леко сви рамене.

— Окей! — провикнах се шепнешком. — Тръгвам! Не стреляйте.

И чевръсто се изтърколих в задната част на вана. Всичките му седалки бяха демонтирани, за сядане имаше само нещо като пейка от едната му страна. Ото свали пистолета и приседна до мен. Боб седна зад волана. Бари все още беше в безсъзнание. Студентите бяха се приближили съвсем в мига, в който потеглихме. Чух как един от тях възкликна:

— Това пък какво... Боже мили! Бари?

На Боб и Ото не им личеше да се притесняват, че някой може да е видял номера на вана. Боб го караше отвратително бавно. А на мен ми се щеше точно обратното — да се изправи на педала за газта. Да се отдалечи колкото се може по-бързо от онези студенти.

— Защо ти трябваше така да го удриш? — обърнах се към Ото.

Погледът, с който ми отвърна, буквално ми смрази сърцето. Абсолютно безжизнен, без искрица светлина. Имах чувството, че гледам в очите неодушевен предмет — масичка за кафе или кутия за обувки.

Откъм шофьорското място Боб заповяда:

— Хвърли на предната седалка за пътника портфейла и телефона си, ако обичаш.

Изпълних нареждането. После огледах набързо задната част на вана и не останах никак доволен от видяното. Вместо подови постелки се виждаше само голият метален под. В нозете на Ото лежеше ръждясало сандъче с инструменти. Нямах представа какво има в него. На отсрещната стена на вана беше заварен железен лост. Видът на белезниците ме накара да преглътна шумно. Едната ръкохватка на белезниците беше закопчана около лоста, а другата висеше отворена, вероятно в очакване на нечия китка.

Ото не отместваше пистолета си от мен.

След като излязохме на магистралата, Боб взе да шофира небрежно, опрял леко длани във волана, както правеше и баща ми, когато през уикендите ходехме до магазина за строителни материали, за да оправим някоя и друга работа из къщата ни.

— Джейк? — провикна се Боб.

— Кажи.

— Накъде да карам?

— Ъ?

— Не се чуди, Джейк. Чакаме да ни кажеш къде да намерим Натали.

— Аз?

— Ъхъ.

— Нямам никаква представа. Ти не каза ли...

В този миг Ото ме изтресе право в корема и ми изкара въздуха. Огънах се като куфар в кръста. Коленете ми се удариха с все сила в

металния под на вана. Ако ви се е случвало да ви избият въздуха, знаете как човек моментално се парализира. Струва му се, че ще се задуши. Не му остава нищо друго, освен да се свие на топка и да се моли да му върнат кислорода.

— Къде е тя? — чух гласа на Боб.

Не можех да му кажа, дори и да знаех отговора. Останал бях съвсем без въздух. Мъчех се да се отпусна; сетих се, че ако не се стягаш, дишането ти ще се възобнови, но имах усещането, че някой ми натиска главата под вода, а от мен се искаше да му имам доверие, че по някое време ще ме пусне.

И пак гласът на Боб:

— Джейк?

Ото ме ритна силно в слепоочието. Търколих се по гръб и видях звезди. Дробовете ми заподскачаха, мъчейки се да поемат на малки, благотворни дози завръщащия се въздух. И нов ритник в главата от Ото. По ръбовете на съзнанието ми се прокрадна тъма. Очите ми се обърнаха. Стомахът ми се разбунтува. Стори ми се, че ще повърна, а поради странните капризи на съзнанието през ума ми пробяга мисълта, че няма да е лошо да дръпнат настрана подовите постелки, че да им е по-лесно после да почистят.

— Къде е тя? — попита отново Боб.

Пролазих на четири крака до отсрещната стена на вана и успях някак си да изфъфля:

— Кълна ти се, че не знам!

Притиснах гръб в стената на вана. Лостът с белезниците се оказа над лявото ми рамо. Ото не отместваше пистолета си. Не помръдвах. Мъчех се да печеля време, да си оправя дишането, да се възстановя, да събера мислите си. Все още бях замаян от алкохола, но болката се оказа ефикасно средство за изясняване и фокусиране върху проблемите на живота.

Прибрах колене към гърдите си. И в този момент усетих с бедрото си нещо дребно и назъбено. Реших, че е парче стъкло или неогладено камъче. Погледнах го и с нарастващ ужас установих, че не е нито едното, нито другото.

А беше зъб.

Въздухът заседна на гърлото ми. Погледнах и видях насреща ми намек за усмивка върху манекенското лице на Ото. Той отвори

сандъчето, което се оказа пълно с ръждясали инструменти — клещи, ножовка, макетен нож, — след което престанах да гледам.

— Пак те питам: къде е? — рече Боб.

— Вече ти казах: не знам.

— Отговорът ти — видях как Боб завъртя тъжно тила си — е крайно разочароващ.

Ото наблюдаваше безизразно. Не отместваше пистолета от мен, но погледът му се отплесваше възторжено към инструментите. При вида на клещите, ножовката и макетния нож мъртвият му поглед оживяваше.

И пак Боб:

— Джейк?

— Кажи.

— Сега Ото ще те закопчае с белезниците. Не се опитвай да направиш някоя глупост. Не забравяй, че е въоръжен, да не говорим, че нищо не ни пречи да се върнем в кампуса и да позастреляме някой и друг студент. Нали ме разбираш?

За кой ли път преглътнах, а мозъкът ми не спираше да се върти.

— Нищо не знам.

Боб въздъхна с подчертана драматичност.

— Не те питам какво знаеш, Джейк. Впрочем вече те питах за това, но в момента става дума за нещо съвсем друго: дали разбираш какво имах предвид, когато ти говорех за белезниците и за стрелянето по студентите. Това искам да знам дали си го разбрал, Джейк.

— Да.

— Хубаво. Сега стой кротко. — Боб включи мигача и се пренесе в лявата лента. Все още се движехме по магистралата. — Действай, Ото.

Не разполагах с кой знае колко време. Толкова поне ми беше ясно. Някоя и друга секунда, евентуално. Понеже нахлузеха ли ми веднъж белезниците — закопчаеха ли ме към стената на вана, — с мен щеше да е свършено. Погледнах зъба на пода.

Ясно предупреждение какво ме чака.

Ото тръгна към мен откъм задната врата. Все още с пистолет в ръка. Можех да му скоча, но той със сигурност очакваше точно това да направя. Прецених и шансовете си, ако направех опит да отворя страничната врата и да се изтъркалям на асфалта при скорост на

автомобила над сто километра в час. Освен всичко друго, забелязах, че вратите са заключени. Нямах да ми стигне времето да се преборя с ключалката.

Най-после чух и гласа на Ото:

— Хвани с лявата си ръка лоста до белезниците. Използвай и петте си пръста.

Това вече ми беше ясно. Така едната ми ръка щеше да е заета и той щеше да се пази само от другата. Не че щеше да има някакво значение. Да ми щракне гривната, му трябваше само една секунда, след което — край на мача. Стиснах лоста — и в този миг ме осени идея.

Шансовете да успея бяха нищожни, да не кажа — невъзможни, но щракнеше ли ми веднъж белезниците да не мога да бягам и подхванеше ли ме с инструментариума си Ото...

Не ми оставаше друг избор.

Ото очакваше да му скоча. Но не беше готов да го направя в противоположната посока.

Наложих си да се отпусна. Най-важното беше да налучкам момента, иначе бях изгубен. Добре че бях висок на ръст. Иначе нямаше да имам никакъв шанс. Освен всичко друго, разчитах и на нежеланието на Ото да ме застреля, тъй като, изглежда, наистина им бях нужен жив — ако съдех по заплахата на Боб да стрелят по студентите, а не по мен.

Така че разполагах с една секунда. По-малко. Една десета от секундата, по-вероятно.

Ото се пресегна към гривната. В момента, в който пръстите му я напипаха, направих своя ход.

Държейки се здраво за лоста с едната си ръка, ритнах нагоре нозете си — но не за да изритам Ото. Щеше да е безсмислено, а най-вече — очаквано. Вместо това с отблъскването хоризонтирах тялото си. Не полетях през вана като някой ветеран майстор на източните бойни изкуства, но благодарение на ръста ми и на ония проклети коремни упражнения, които правех, успях да замахна с крака си като с бич.

Целта ми беше да ударя с пета Боб в слепоочието.

Ото реагира мигновено. В мига, в който петата ми достигна целта си, Ото ми се хвърли още докато бях във въздуха и ме тръшна на пода. Обхвана врата ми и взе да натиска.

Но беше закъснял.

Ритникът ми беше попаднал в главата на Боб с пълна сила и я блясна настрана. Ръцете му инстинктивно пуснаха волана. Автомобилът се отклони рязко, при което двамата с Ото — и с пистолета му — образувахме едно търкалящо се кълбо.

Битката се започна.

Ръката на Ото все още стискаше врата ми, но сега, без пистолет, двубоят беше човек срещу човек. Оказа се добър, опитен боец. Но и аз бях добър, опитен боец. На ръст беше около метър и осемдесет, с тегло към осемдесет килограма. Аз пък съм почти два метра и тежа сто и пет кила.

Предимство: за мен.

Бляснах го с все сила в борда на вана. Захватът му върху врата ми се поохлаби. Втори път го бляснах. Пусна ме. Очите ми зашариха по пода да намерят пистолета.

Никакъв го нямаше.

Ванът залиташе ту наляво, ту надясно от старанията на Боб да го овладее.

Залитнах напред и се приземих върху коленете си. Чух звук на пързлящ се метал и с крайчеца на окото мярнах пистолета в ъгъла пред мен. Залазих към него, но Ото сграбчи крака ми и ме дръпна назад. Опитах се да го ритна по лицето, но не улучих.

А Ото взе, че ме ухапа по крака.

Изревах от болка.

Той остана да се държи със зъби за месестата част на пресеца ми. Паникьосах се и ритнах още по-силно. Не ме пускаше. От болката зрението ми отново се замъгли. В този момент ванът за мое щастие пак залитна. Ото изхвърча надясно, аз — наляво. Той се приземи до сандъчето с инструментите. Пръстите му изчезнаха във вътрешността му.

Къде, по дяволите, изчезна тоя пистолет?

Никъде не се виждаше.

От мястото на водача се обади Боб:

— Предай се и няма повече да закачаме студентите.

Аз обаче не вярвах вече на приказките му. Озъртах се наляво-надясно, но така и не съзирах пистолета.

Ръката на Ото излезе от сандъчето. Този път държеше макетния нож. Натисна с палец копчето и острието изскочи.

И изведнъж ръстовото и тегловото ми предимство изгубиха значението си.

Тръгна към мен, насочил напред острия ръб на ножа. Усетих, че ме е блокирал в ъгъла. Пистолетът не се виждаше. Нямах начин да му скоча, без междуременно да ме накълца хубаво. Така че ми оставаше само един изход.

Чувстваш ли се несигурен, изпробвай пак онова, което е подействало.

Извърнах се и халосах Боб по тила.

Ванът пак залитна, а двамата с Ото полетяхме. С приземяването си видях път за атака. Наведох глава и се хвърлих напред. Ото все още държеше макетния нож. Замахна с него, но успях да хвана китката му. И пак опитах да се възползвам от тегловото си преимущество.

На Боб обаче сега му беше по-трудно да овладее возилото.

Двамата с Ото се затъркаляхме по пода. Не пусках с едната си ръка китката му. Обхванах тялото му с краката си. Забих свободната си ръка в шията на Ото в стремеж да докопам трахеята му. Опита се да ме блокира с брадичка. Но ръката ми си остана опряна във врата му. Що не можех поне мъничко по-навътре да я вкарам...

И точно тогава Боб наби спирачките. Ванът се закова на място. Инерцията повдигна двама ни с Ото във въздуха, после ни тръшна върху пода. Ръката ми обаче през цялото време беше опряна в гръкляна му. Представете си само: моите килограми плюс ускорението на автомобила, плюс внезапното спиране — уравнение, в което ръката ми се превърна в каменарски чук.

Хрущящият звук, като от чупещи се десетки мокри клонки, прозвуча ужасно. Отовата трахея се сплеска, сякаш беше от папиемаше. А ръката ми се удари в нещо твърдо — усетих пода на автомобила дори през кожата и хрущялите на врата му. Тялото му изведнъж се отпусна. Погледнах красивото му манекенско лице. Очите му бяха отворени, но този път не само изглеждаха безжизнени, а наистина бяха лишени без живот.

За миг изпитах надеждата да ги видя как мигат. Не мигнаха.

Ото беше мъртъв.

Оттърколих се от него.

— Ото? — провикна се от шофьорското място Боб. И го видях как посегна към джоба си. Помислих си, че бърка за пистолет, но нямах никакво желание да изчакам да видя дали съм прав. Посегнах към ключалката на задната врата и я щракнах. После вдигнах дръжката и едва с отварянето на вратата погледнах да видя какво става зад мен.

Да, Боб наистина държеше пистолет и вече го беше насочил към мен.

Присвих се в мига, в който куршумът изсвистя над главата ми. Край на илюзията, че им трябва жив. Изтърколих се през задната врата на вана и паднах с пълна сила върху дясното си рамо. Видях насочилите се към мен фарове. Очите ми се разшириха. Право към мен фучеше автомобил.

Свих се и пак се изтъркалях. Изпищяха гуми. Колата мина толкова близо, че усетих прахоляка, който гумите ѝ хвърлиха в лицето ми. Изсвириха клаксони. Някой изруга.

Ванът на Боб отново се задвижи. Обзе ме чувство на облекчение. Издрапах до сравнително по-безопасния ляв банкет. При такъв усилен трафик предположих, че Боб няма да посмее да остане.

Не познах.

Сега ванът беше на същия банкет, на който бях и аз, само на двадесетина метра оттам, където се бях плъснал.

Боб скочи от шофьорската седалка с пистолета в ръка. Останал бях без капка сила. Имах чувството, че не мога да помръдна. Но установих следната истина: в присъствието на човек с пистолет неща от рода на болката и изтощението стават най-малкото второстепенни.

И пак имах само един изход.

Скочих право в крайпътния храсталак. Без да се оглеждам предварително. Без да проверя какво има в него. Просто скочих. В тъмното обаче не бях забелязал наклона на терена. Затъркалях се през шубраците и оставих земното притегляне да ме отнесе все по-далеч от шосето. Очаквах всеки момент да стигна до долния край на насипа, но ми се наложи да почакам известно време.

Търкалях се дълго и яко. Главата ми тресна в скала. Краката ми се блъснаха в дърво. Ребрата ми се удариха... де да знам в какво. Търкалях се през храсталака, търкалях се, търкалях се, докато в един момент очите ми се затвориха, а светът стана черен и неподвижен.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В мига, в който видях фаровете, изстенах и направих нов опит да продължа да се търкалям. Но фаровете не ме оставиха, а ме последваха.

— Сър?

Осъзнах, че лежа по гръб и гледам право нагоре. Ама че странна работа. Как може кола да се приближава с насочени в очите ми фарове, след като над мен е само небето? Вдигнах ръка да засенча очите си. През рамото ми премина мълниеносна болка.

— Добре ли сте, сър?

Закрих очите си и ги присвих. Двата фара се сляха в един лъч на фенерче. Насочилият го човек го отмести настрана. Примигах и установих, че над мен се е надвесил полицаѝ. Изправих се бавно в седнало положение, докато цялото ми тяло крещеше от възмущение.

— Къде съм? — попитах.

— Не знаете ли къде сте?

Завъртях глава, дано мозъкът ми се проясни. Около мен беше пълен мрак. Лежах в някакви храсти. За миг си спомних как като първокурсник бях прекарал една нощ върху някакъв храст след дължащо се на неопитност напиване.

— Как се казвате, сър? — попита полицаѝт.

— Джейк Фишър.

— Пил ли сте тази вечер, господин Фишър?

— Бях нападнат — рекох.

— Нападнат?

— От двама души с пистолети.

— Господин Фишър?

— Слушам ви.

— Пил ли сте тази вечер? — повтори въпроса си той с тон „покровителствено търпелив полицаѝ“.

— Пих. Много по-рано.

— Да ви се представя, господин Фишър: Джон Онг от щатската пътна полиция. Доколкото виждам, имате наранявания. Искате ли да ви откарам в болница?

Напъвах се да се съсредоточа. Всяка моя мозъчна вълна като че се разкривяваше, минавайки през някаква гофрирана пластмаса.

— Не съм сигурен.

— Смятам да извикам линейка.

— Не е необходимо според мен. Къде се намирам? — огледах се.

— Бихте ли се легитимирали, господин Фишър?

— Разбира се. — Посегнах към задния си джоб, после се сетих, че бях подхвърлил портфейла и телефона си върху предната седалка за пътника, до Боб. — Откраднаха ми ги.

— Кои?

— Двамата ми нападатели.

— Онези с pistolетите ли?

— Същите.

— Значи е било въоръжен грабеж?

— Не беше.

Образите взеха да изскачат пред очите ми: ръката ми, затискаща гърлото на Ото, макетния нож в ръката му, сандъчето с инструменти, белезниците, онзи чист, ужасен, парализиращ страх, внезапното спиране, хрущането на трошещи се съчки от дихателната му тръба. Затворих очи и се опитах да ги прогоня.

А после казах, по-скоро на себе си, отколкото на служителя от щатската пътна полиция Онг:

— Единия го убих.

— Моля?

Сълзите вече преливаха от очите ми. Не знаех как да постъпя. Вярно, бях убил човек, но всъщност ставаше дума и за нещастен случай, и за самоотбрана. Задължително трябваше да обясня всичко това. Нямах смисъл да го тая в себе си. Само можех да си навредя. Много от завършващите политология студенти бяха изкарали и първите семестри по право. Голяма част от колегите ми преподаватели бяха даже взели докторат по юридическите науки и се бяха сдобили с адвокатски права. Така че знаех сума ти неща в областта на конституционното право, правата на личността и механизмите на правораздавателната ни система. Казано най-просто: трябва да си

мериш приказките. Звънне ли веднъж камбаната, звъна не можеш го спря. А на мен ми напираше отвътре да говоря. Налагаше ми се да говоря. Но не биваше в никакъв случай да сея наляво-надясно признания, че съм извършил убийство.

Чух вой на сирени и видях как линейката пристигна.

Полицаят Джон Онг отново насочи фенерчето си в очите ми. Този път не можеше да става дума за случайност.

— Господин Фишър?

— Искам да се обадя на адвоката си — отвърнах.

* * *

Не че си имам адвокат.

Все пак да не забравяме, че съм университетски професор, неженен, без криминално минало и разполагащ със силно ограничени средства. За какво ми е и адвокат да издържам?

— Добре. Имам и добри вести, и лоши — обяви Бенедикт.

Защото вместо на адвокат се бях обадил на Бенедикт. Той още нямаше адвокатски права, но беше завършил право в Станфорд. Аз седях на една носилка на колела, покрита с нещо като амбалажна хартия. Бях в спешната приемна на някаква малка болница. Дежурният лекар — изглеждащ не по-малко изтощен от мен — постанови, че вероятно съм получил сътресение на мозъка. И вероятно беше прав, ако съдех по болките в главата ми. Освен това бях получил и куп контузии, порезни рани и може би навяхване. Не можа обаче да намери обяснение за разкъсванията от ухапване. Успоредно със затихващите изблици на адреналин, болката ставаше все по-силна и самоуверена. Така че лекарят обеща да ми изпише малко перкоцет.

— Разправяй — рекох.

— Добрата новина е, че според полицаите съвсем си изперколясал, така че не вярват на нито една твоя дума.

— А коя е лошата?

— Склонен съм да се съглася с тяхното мнение, макар че добавям към него и силната вероятност да си имал причинена от алкохола халюцинация.

— Но мен наистина ме нападнаха.

— Това вече го чух — каза Бенедикт. — Двама души, пистолети, ван, някакви там бормашины.

— Ръчни инструменти. За електрически бормашины не съм споменавал.

— Добре де, няма значение. Но ти доста голямо количество изпи, после взе да се държиш особено.

— А това как ще го обясниш? — навирях прасеца си, за да види белезите от ухапването.

— Уенди се е развихрила.

— Уинди — поправих го. Но нямаше полза. — И какво ще правим сега?

— Не искам да се хваля — заяви Бенедикт, — но съм ти приготвил един изключително полезен юридически съвет, ако искаш да го чуеш.

— Слушам те.

— Престани да правиш самопризнания, че си убил човек.

— Уау! — рекох. — Представям си пък ако искаше да се хвалиш!

— Пише го и в много от учебниците по право — отбеляза Бенедикт. — Да почнем от регистрационния номер на автомобила, щом толкова държиш. Несъществуващ е. Труп също липсва, няма и улики за насилие или друго престъпление. Могат да ти припишат само една незначителна простъпка: в очевидно пияно състояние си се търколил по хълм и си попаднал в чужд заден двор. Така че полицаите са готови да те пуснат само срещу глоба. Затова давай да си вървим, а пък у дома ще разсъждаваме по-подробно, а?

Логиката му беше необорима. Най-умното, което можех да направя, беше да се махна отгук, да се върна в кампуса, да си почина, да се свестя и да събера отново сили, да премисля всичко станало в трезвата светлина на познатото ми ежедневие. Да не говорим, че вече бях преподавал един семестър по конституционно право. Петата поправка към американската конституция гласи, че не можеш да свидетелстваш против себе си. Май беше време да се позова на това свое право.

Бенедикт шофираше. А на мен ми се виеше свят. Инжекцията, която докторът ми направи, ме вдигна нависоко и ме пусна право в земята на лудите. Мъчех се да се съсредоточа, но освен с алкохола и лекарствата, трябваше да се боря и с другата заплаха за живота ми.

Беше ми се наложило да се бия за своето оцеляване в най-буквалния смисъл на думата. И на какво се дължеше всичко това? Какво общо можеше да има Натали с цялата тази история?

Още с влизането ни в служебния паркинг забелязах, че пред входа ми чака патрулка на университетската полиция. Бенедикт ме изгледа въпросително. Аз само свих рамене и слязох от колата. И за една бройка не рухнах от световъртежа. Успях криво-ляво да се изправа и тръгнах с несигурни стъпки по алеята. Шефката на университетската служба за сигурност Ивлин Стемър беше дребна, вечно усмихната жена. Само че сега усмивката ѝ липсваше.

— От сума ти време ви търсим, професор Фишър.

— Откраднаха ми клетъчния телефон.

— Разбирам. Бихте ли ме придружили, ако обичате?

— Къде ще ходим?

— У дома на ректора. Трип иска да ви види.

— Какви са тия работи, Ивлин? — застана помежду ни Бенедикт.

А тя го изгледа така, сякаш току-що беше изскочил от задника на носорог.

— Предпочитам да оставя приказките на ректора Трип. В случая изпълнявам ролята на разсилен.

Нямах нито сили, нито желание да се противопоставям. Пък и какъв смисъл щеше да има? Бенедикт искаше да дойде с нас, но не бях убеден, че присъствието на най-добрия ми приятел при срещата ми с шефа щеше да се отрази добре на положението ми. Върху предната седалка на университетската патрулка беше монтиран някакъв компютър, та ми се наложи да седна отзад като истински престъпник.

Ректорът обитаваше 22-стайна каменна резиденция, разположена върху 900 квадратни метра, изградена в стил, наричан от специалистите „сдържано готическо възраждане“. Не знам какво точно означава, но беше доста внушителна на вид сграда. Не виждах необходимостта и от патрулката — вилата се издигаше на хълма над спортните съоръжения, на не повече от четиристотин метра от служебния паркинг. Ремонтирана изцяло преди две години, тя вече можеше да приюти не само младото семейство на ректора, но — което е още по-важно — и цяла гама мероприятия с цел набиране на средства за университета.

Въведоха ме в офис с вид точно като на кабинет на университетски ректор, само че по-префинен и по-изпипан. То, като се замисли човек, и новият ни ректор Джек Трип беше бая префинен, изпипан и корпоративен на външен вид, с провиснал перчем и винирени зъби. За да не се откроява чак толкова много от академичната среда, гледаше да се облича в костюми от туид, но и те бяха прекалено изискано скроени и очебийно скъпи, че да минат за автентични професорски одежди. Биеше на очи дори прецизността, с която бяха изрязани кожените кръпки на лактите. Студентите го наричаха подигравателно „позьор“. И в случая не съм сигурен в точното значение на този термин, но ми се струваше уместен.

От живота съм научил, че най-важното за едно човешко същество е да го поощряваш, та в този смисъл бях готов да оправдая донякъде ректора. При всичките му високопарни академични и образователни звания, работата му в крайна сметка се свеждаше до това да събира пари. Точка. Парите бяха — а вероятно и следваше да са — основната му грижа. Доколкото съм успял да установя, най-успешните ректори често са именно онези, които са наясно с тази си функция и не я обременяват с друг прицелен нависоко дневен ред. Така че според горното определение ректорът Трип всъщност се справяше доста добре.

— Сядай, Джейкъб — каза Трип, докато гледаше покрай мен към полицайката Стемър. — Ивлин, затвори вратата след себе си, ако обичаш.

Изпълних нареждането му, Ивлин Стемър също.

Трип се настани зад претруфеното си бюро. Голямо бюро — прекалено голямо, прекалено корпоративно и издуло се от важност. Изпадна ли в злбарско настроение, склонен съм да забелязвам, че бюрото на човека, не по-малко от колата му, често е... как да го кажа... проява на компенсация. Трип склочи пръсти върху бюрото, достатъчно голямо, за да служи за хеликоптерна площадка, и каза:

— Имаш вида на човек минал през ада, Джейкъб.

Прехапах дежурния си отговор „А пък оня да го беше видял на какво прилича“, тъй като в конкретния случай щеше да е съвсем сериозна проява на пошъл вкус.

— Снощи стоях до късно.

— Имаш вид на пострадал.

— Нищо ми няма.

— Няма да е зле да се прегледаш.

— Вече го направих. — И се наместих на стола. От лекарствата всичко ми се виждаше мъгляво, все едно пред очите ми бяха сложили тънки парчета марля. — За какво си искал да ме видиш, Джак?

Той разпери за миг ръце, после ги върна върху бюрото.

— Би ли ми разказал какво ти се случи снощи?

— Какво да ми се е случило снощи? — попитах.

— Ти кажи.

А, на тая ли игра ще играем, значи? Добре. Започвам аз.

— Снощи с един приятел отидохме на бар. Попрекалихме. Като се прибирах у дома, двама души ми скочиха. И... въ... ме отвлякоха.

— Двама души те отвлякоха? — ококори се Трип.

— Да.

— Познаваш ли ги?

— Твърдяха, че се казвали Боб и Ото.

— Боб и Ото, значи?

— Така се представиха.

— И къде са сега тия двамата?

— Нямам идея.

— Не са ли ги задържали?

— Не са.

— Но ти си подал оплакване в полицията, предполагам?

— Да — рекох. — Няма ли все пак да ми кажеш за какво е целият този разпит?

Трип вдигна ръце, сякаш изведнъж бе осъзнал, че повърхността на бюрото е лепкава. После събра длани и остави върховете на пръстите му да отскочат едни от други.

— Познаваш ли студент на име Бари Уоткинс?

Сърцето ми се преобърна.

— Да не му се е случило нещо?

— Познаваш ли го?

— Да, един от двамата, дето ме нападнаха, го удари с юмрук в лицето.

— Ясно — провлачи Трип по начин, който подсказваше, че нищо не му е ясно. — И кога стана това?

— Докато стояхме до вана. Бари ме извика по име и се затича към мен. Но преди да успея да се извърна, единият от ония го тресна. Какво му е на Бари?

Върховете на пръстите му поотскачаха още известно време.

— В болница е, с натрошени лицеви кости. От удара е получил доста сериозни поражения.

— По дяволите — втрещих се.

— Родителите му са силно разстроени. Обмислят дали да не заведат дело.

Дело — думата, която всява терор в сърцето на всеки бюрократ. Почти бях готов да чуя и музика от някой смотан филм на ужасите.

— Бари Уоткинс не си спомня да е видял други двама мъже. Помни само как те е повикал и как се е затичал към теб — нищо повече. А други двама студенти са те видели как си побягнал в някакъв ван.

— Не съм бягал. Бях най-отзад.

— Ясно — каза той със същия тон. — Когато двамата студенти дошли, заварили Бари да кърви проснат на земята, а ти си отпрашил с автомобила.

— Не го карах аз. Аз бях отзад.

— Ясно.

Пак това „ясно“. Приведох се по-близо към него. Бюрото беше абсолютно празно, с изключение на една необичайно подредена купчинка листа и, разбира се, задължителната снимка с русата съпруга, двете сладки дечица и кучето с провиснал перчем като на самия Трип. Нищо друго. Огромно бюро. Без нищо отгоре му.

— Искрах те да се махнат колкото се може по-далеч от кампуса — казах. — Особено след склонността към насилие, която бяха проявили. Затова не им се съпротивлявах.

— Под „те“, предполагам, имаш предвид двамата, които... те отвличаха ли?

— Да.

— И кои бяха те?

— Не ги познавам.

— И защо им трябваше да те отвличат? За откуп ли?

— Съмнявам се — рекох и си дадох сметка колко шантаво звучеше всичко. — Единият бе влязъл с взлом у дома ми. Вторият

чакаше във вана. И ме принудиха да тръгна с тях.

— Ти си много едър човек. Мощен. Със заплашителна физика.
Мълчах и чаках.

— Те как те убедиха да тръгнеш с тях?

Прескочих подробността за Натали, а вместо нея му хвърлих бомбата:

— Бяха въоръжени.

— С пистолети ли? — облеци се отново Трип.

— Да.

— Истински?

— Да. Истински пистолети бяха.

— Откъде знаеш?

Реших, че е безсмислено да му споменавам, че единият беше стрелял по мен. Интересно дали от полицията не бяха намерили гилзи покрай шосето. Ще трябва да ги попитам.

— Казвал ли си другиму за всичко това? — попита Трип, след като не му отговорих.

— На полицаите казах, но те май не ми повярваха.

Той се облегна назад и взе да опъва долната си устна. Усецах за какво си мисли: каква ще е реакцията на студентите, родителите им и важните бивши випускници, ако научат, че в кампуса са влезли въоръжени хора? И не само влезли, ами — ако приемеше, поне донякъде, че не го лъжа — взели, че и отвлекли преподавател и пребили студент.

— Ти, доколкото разбирам, по това време си бил доста на градус.
Пак се почна.

— Да — рекох.

— В средата на вътрешния двор е монтирана охранителна камера. Походката ти според нея е била не по права линия, а по-скоро си криволичил като змия.

— Човек като препие, обикновено така се движи.

— Освен това имаме сведения, че си напуснал „Барбиблиотека“ в един час след полунощ... а камерата те е заснела как залиташ из кампуса едва в три.

Пак зачаках мълчаливо.

— Къде беше през тези два часа?

— Какво значение има?

— Има, понеже разследвам нападение върху наш студент.

— Което, както знаем, е станало след три сутринта. Да не си мислиш, че съм го планирал в продължение на тези два часа?

— Сарказмът ти е съвсем неуместен в случая, Джейкъб. Въпросът е изключително сериозен.

Затворих очи и усетих как стаята се завъртя. Прав беше.

— Тръгнах си заедно с една млада дама. Това няма никаква връзка със случилото се. И при никакви обстоятелства не бих ударил Бари. Та той посещава всяка седмица кабинета ми.

— Да, и той се изказа в твоя защита. Подчерта, че си му любимият професор. Но в същото време аз съм длъжен да се съобразя с фактите, Джейкъб. Надявам се, че ме разбираш.

— Разбирам.

— Факт номер едно: бил си пиан.

— Е, то пиенето е едва ли не служебно задължение за всеки университетски преподавател. Не е ли така?

— Никак не е смешно.

— Затова пък е вярно. Не забравяй, че съм присъствал и у вас на партита. А и ти самият не се боиш да обърнеш по някоя и друга чаша.

— По този начин ни най-малко не подобряваш положението си.

— Не се и мъча. Целта ми е да се добера до истината — нищо повече.

— Добре. Факт номер две тогава: макар и да не конкретизираш нещата, излиза, че след пиенето си се отдал и на случаен секс.

— Напротив. Държа да ги конкретизирам. Най-вече факта, че тя има навършени тридесет години и не работи в университета. Нещо лошо да виждаш?

— Виждам това, че след тези два епизода се стига до нападение над наш студент.

— Не съм го нападнал аз.

— Но връзката е налице — каза той и се облегна назад. — И не ми остава никакъв друг избор, освен да те помоля да излезеш в платен отпуск.

— Затова, че съм се напил ли?

— Заради всичко, което се е случило.

— Но аз вече съм започнал цикъла си от лекции...

— Ще намерим заместник.

— И нося определена отговорност към студентите си. Не мога току-така да ги зарежа.

— А не трябваше ли — попита с доста остър тон той — всичко това да си го беше помислил, преди да се напиеш?

— Напиването не е престъпление.

— Но като се имат предвид последвалите твои деяния... — Гласът му затихна, но на устните му заигра усмивка. — Странно — рече.

— Кое?

— Чух, че преди години си имал конфликт с професор Трейнър. Нима не усещаш паралела?

Не му отговорих.

— Има една стара гръцка поговорка — продължи той. — Гърбавият никога не вижда собствената си гърбица.

— Много мъдро — кимнах.

— Ти хубаво се шегуваш, Джейкъб, но наистина ли се смяташ за невинен в случая?

Не бях сигурен какво точно да си мисля.

— Не съм казал, че съм невинен.

— А по-скоро двуличен? — И въздъхна доста пресилено. — Никак не ми е приятно, че постъпвам така спрямо теб, Джейкъб.

— „Но...“ — опитах се да му подсказжа.

— Знаеш за какво „но“ става дума. Полицията разследва ли твоето твърдение?

Не бях убеден как точно се предполага да му отговоря, затова заложих на истината.

— Нямам представа.

— В такъв случай може би ще е най-добре да си вземеш отпуск, докато нещата се изяснят.

Понечих да изразя несъгласие, но се възпях. Прав беше. Независимо от всичките политически и правни аспекти на случая. Голата истина беше, че действително създавах опасност за студентите ни. Действията ми всъщност бяха довели до сериозното нараняване на един от тях. Можех да си измислям купища оправдания, но ако бях изпълнил обещанието си към Натали, Бари нямаше да е сега в болница с натрошени лицеви кости.

Нима бях готов да рискувам нещата да се повторят?

А и да не забравяме, че Боб все още се движеше някъде на свобода. И вероятно се кани да отмъсти за Ото или в най-лошия случай — да довърши започнатото или да ликвидира свидетеля. Нямаше ли оставането ми да постави в опасност здравето на студентите ми?

Професор Трип взе да подрежда листата върху бюрото си — недвусмислен знак, че разговорът ни е приключил.

— Събирай си багажа — рече. — И до един час да си напуснал кампуса.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На другия ден към обяд пристигнах повторно в Палмето Блъф. Почуках на вратата на дом в тиха задънена улица. Отвори ми с тъжна усмивка Дилия Сандерсън — вдовицата на Тод Сандерсън, ако може така да се каже, — хубава, яка селянка, според някои разбирания, с остри черти и едри ръце.

— Много ви благодаря, че си направихте труда да дойдете дотук, професоре.

— Ама моля ви се — отвърнах, прободен леко от угризения. — И ме наричайте Джейк.

Тя се отдръпна настрана да ме пропусне да вляза. Хубава къща в онзи модерен неовикториански стил, който, изглежда, е последният вик на модата в най-новите жилищни квартали. Задната част на имота опираше в местното игрище за голф, което създаваше и зелена, и спокойна атмосфера.

— Не мога да ви опиша колко съм признателна за идването.

Ново пробождане.

— Ама моля ви. За мен е чест.

— И все пак университетът да прати цял професор да бие толкоз път...

— Е, не е чак толкова много — опитах се да се усмихна. — Пък и аз имах нужда да се пооткъсна малко.

— Така или иначе, много съм ви задължена — обяви Дилия Сандерсън. — Децата сега не са у дома. Накарах ги да тръгнат пак на училище. Траурът си е траур, но трябва да си намериш и друго занимание, не знам дали ме разбирате.

— Напълно — рекох.

Вчера, докато говорехме по телефона, умишлено избягвах да конкретизирам нещата. Казах ѝ само, че съм професор от алма матер на Тод и че се надявам да мога да се отбия до тях да си поговорим за покойния ѝ съпруг и да ѝ изкажа съболезнованията си. Но наистина ли

й бях намекнал, че в определен смисъл идвам и от името на университета? Реших да не разсейвам впечатлението й, поне засега.

— Ще пиете ли едно кафе? — попита ме.

Забелязал съм, че човек е склонен да се отпусне повече, ако се заеме с някое просто действие с цел да накара гостенина да се чувства по-удобно. Затова приех.

Стояхме прави във фоайето. Самите стаи, в които обикновено се канят посетителите, се намираха вдясно от нас. Жилищните помещения — всекидневната и кухнята — бяха вляво. Последвах я в кухнята с надеждата, че по-неофициалната обстановка би я предразположила повече към приказки.

Следи от скорошното влизане с взлом не личаха, но пък и аз какво ли очаквах да видя? Кръв по пода ли? Или обърнати мебели? Зеещи чекмеджета? Жълта полицейска лента?

Модерно обзаведената кухня беше обширна и преливаше в още по-модерна и по-обширна „медийна“ стая. На стената висеше огромен телевизор. По дивана бяха разхвърляни куп дистанционни и контролери за ексбокс. Представете си, че и аз знам какво е ексбокс. И дори притежавам такъв. И съм страшно запален по играта „Куортърбек“. Заклеймете ме, ако смятате за необходимо.

Тя се отправи към кафемашината — от онези с индивидуалните филтри. А аз приседнах на високо столче до гранитния барплот. След което тя извади изненадващо голяма колекция от най-разнообразни смески кафе.

— Коя предпочитате? — попита ме.

— Оставям на вас да изберете — рекох.

— Бас държа, че си падате по силните кафета.

— И ще го спечелите, ако се хванете.

Тя отвори машината и пъкна вътре торбичка с надпис „Авиационно гориво“. Машината като да изяде торбичката и изпика кафето. Да му приседне на човек от такива сравнения.

— Черно ли го пиете? — попита ме.

— Е, не чак толкова силно — рекох и я помолих за малко мляко и подсладител.

— Нямате вид на университетски професор — отбеляза, докато ми подаваше чашата.

Не ми е за пръв път да го чувам.

— Дадох си самото от туид на химическо чистене — отвърнах. И добавих: — Безкрайно съжалявам за преживяната от вас загуба.

— Благодаря.

Отпих от кафето. Какво всъщност търсех тук? Най-вече да се убедя дали Тод на Дилия Сандерсън е едно и също лице с онзи Тод, на Натали. И ако е бил един и същ човек, как го е постигнал? Какво следваше сега от това, че е умрял? И какви ли тайни криеше седналата насреща ми жена?

Никаква представа нямах, но вече бях готов да рискувам до определена степен. Дори ако ми се наложеше да я попритисна. Не че щеше да ми е приятно да притеснявам жена, която толкова очевидно скърби. Независимо от всичко, което можеше да се е случило — а не бях в състояние да гадая дори, — съвсем ясно си личеше колко страда Дилия Сандерсън: посърнало лице, леко провиснали рамене, разбит поглед.

— Не знам как по-деликатно да ви запитам... — подхванах.

И мълкнах с надеждата, че тя ще поеме стръвта. Както и стана.

— Но ви интересува как точно почина, нали?

— Не желая ни най-малко да изглеждам любопитен...

— Не се притеснявайте.

— Според вестниците, било станало по време на обир с взлом.

Кръвта се отцеди от лицето ѝ. И тя се извърна към кафемашината. Завъртя едно пакетче смес в ръка, после го изтърва, след него взе друго.

— Извинявайте — казах. — Няма да говорим за това, ако ви е тежко.

— Не беше обир.

Мълчах.

— Така и не бяха откраднали нищо. Което, поне за мен, не е обичайно. Ако е било обир, нямало ли е да вземат нещо все пак? А те само...

И затвори с удар капачката на кафемашината.

— Те ли? — попитах.

— Не ви разбрах.

— Казахте „те“. Значи ли това, че не е бил сам човек?

— Нямам представа — каза тя, все още загърбила ме. — От полицията не желаят да правят предположения. Но аз просто не

виждам как сам един човек би успял... — при което главата ѝ клюмна. Стори ми се, че видях и коленете ѝ да се подгъват. Надигнах се и понечих да се приближа до нея, но пък кой съм аз, дявол ме взел? Спрях се и тихичко се върнах на стола си.

— Тук сме уж на сигурно място. В затворен жилищен комплекс. До който лоши хора нямат достъп.

Самият комплекс беше огромен — сума ти хектари умишлено създадена отдалеченост. И наистина имаше охраняван вход: малка будка за пазач и стоманена бариера, която се вдига, за да те пропусне, включвана от взет под наем полицаи, който ти кимва и натиска копчета. Съвсем недостатъчно, за да предотврати влизането на нежелани лица, особено ако са си наумили твърдо да влязат. Бариерата можеше евентуално да възпре някой, който търси да стори дребна беля. Или да затрудни влизането му дотолкова, че да го накара да търси друго място, където би му било по-лесно да се намъкне. Но за никаква по-сериозна охрана не можеше да става дума. В никакъв случай. Бариерата беше по-скоро за парлама.

— Та какво ви кара да мислите, че не е бил само един човек?

— Ами... не мога да си представя как сам човек може да причини толкова много щети.

— В какъв смисъл?

Тя завъртя глава, избърса с пръст едното си око, после и другото. И се извърна с лице към мен.

— Дайте да си говорим за нещо друго.

Идеше ми да я притисна, но очевидно щеше да е безполезно. Все пак бях университетски професор от бившата алма матер на покойния ѝ съпруг. Да не говорим, че освен това съм и човек, ако мога така да се изразя. Явно трябваше да отстъпя и да потърся друг начин.

Изправих се по възможно най-кроткия начин и се доближих до хладилника. Върху вратата му беше закрепен с магнитчета цял колаж от семейни снимки. Прекрасно незабележителни по своята същност, със съдържание, което не беше никак трудно да се предугади: риболовен излет, посещение в Дисни Уърлд, танцови рецитали, плажна снимка на Коледа, концерти на училищни празници, раздавания на свидетелства в края на учебни години. Пълна колекция от дребни жалонни житейски събития. Наклоних се и заразглеждах всички налични изображения на лицето на Тод.

За един и същ човек ли ставаше дума, в края на краищата?

На всички снимки до една Тод беше гладко обръснат. А онзи, който аз бях видял, беше досадно брадясал, според тогавашната мода. Не че не можеш да брадясаш само за няколко дни, но ми се струваше доста необичайно, все пак. И за кой ли път си зададох въпроса: това ли е човекът, който видях да се жени за Натали?

Усещах погледа на Дилия в гърба ми.

— Имах веднъж възможността да се срещна със съпруга ви — рекох.

— О?

— Преди шест години — казах, извъръщайки се към нея.

Тя взе кафето си — явно го пиеше черно — и седна на друго високо столче.

— Къде?

— Във Върмонт — отвърнах, без да отмествам погледа си от нея.

Не забелязах някакво внезапно потръпване или нещо от този род, но лицето ѝ все пак леко се сбръчка.

— Във Върмонт ли?

— Да. В градче на име Крафтборо.

— Сигурен ли сте, че е бил Тод?

— Към края на август беше — уточних. — Бях там на творчески курорт.

Объркването ѝ стана несъмнено.

— Не помня Тод да е ходил някога във Върмонт.

— Преди шест години — повторих. — През август.

— Да, вече го споменахте веднъж. — В гласа ѝ се появи лек намек на досада.

— Но не изглеждаше точно като на тези снимки — рекох и посочих хладилника.

— Не ви разбирам напълно.

— Беше с по-дълга коса — поясних. — И с набола брада.

— Тод ли?

— Да.

Тя обмисли думите ми и лека усмивка си проправи път към устните ѝ.

— Май започвам да схващам.

— Кое да схващате.

— Защо ви е трябвало да биете целия този път дотук.

Изгарях от нетърпение да чуя съображенията ѝ.

— Досега нещо не ми се връзваше. Тод никога не се проявяваше активно като бивш випускник на университета. Така че не можех да си обясня този внезапен голям интерес към него. Сега ми говорите и за някакъв човек във Вермонт... — Млъкна и сви рамене. — Бъркате съпруга ми с друг. С онзи Тод, с когото сте се запознали във Вермонт.

— Не. Почти съм убеден, че беше...

— На Тод кракът му не е стъпвал във Вермонт. Гарантирам ви. А през последните осем години прекарваше всеки месец август в Африка, където ходеше да оперира бедни хора. Освен това се бръснеше ежедневно. Дори и в неделите, когато спеше до късно. Ден не е пропускал да не се обръсне.

Пак огледах снимките по хладилника. Това ли е отговорът? Възможно ли е да е толкова елементарен? Значи, съм се припознал. И преди бях допускал такава вероятност, но сега най-сетне бях почти готов да я призная.

В известен смисъл нещата не се променяха особено. Имейлът от Натали все още съществуваше. Съществуваха и Ото и Боб, и всичко, което ми се случи с тях. Но ето че сега май можех поне тази връзка да отметна като несъществуваща.

Дилия вече ме изучаваше съвсем неприкрито.

— Какво има? Защо дойдохте всъщност?

Бръкнах в джоба си и извадих снимката на Натали. Колкото и да е странно, притежавах само една. Тя не обичаше да я снимат, та я бях щракнал, докато спеше. И аз не знам защо го направих. А може и да знам. Както и да е, подадох снимката на Дилия Сандерсън и зачаках да видя реакцията ѝ.

— Странно — каза тя.

— Кое?

— Очите ѝ са затворени. — И вдигна погледа си към мен: — Вие ли я снимахте?

— Да.

— Докато е спяла?

— Да. Познавате ли я?

— Не. — Пак се загледа в снимката. — Тя значи много за вас, нали?

— Да.

— И коя е тя?

Предната врата се отвори.

— Мамо?

Тя остави фотографията и се обърна към гласа.

— Ерик? Какво е станало? Защо се връщаш толкова рано?

Тръгнах подире ѝ по коридора. Помнех сина ѝ от погребението, където беше произнесъл слово. А той погледна покрай майка си и заби очи в мен.

— Кой е този човек? — Тонът му беше изненадващо враждебен, сякаш подозираше, че съм дошъл, за да изнудвам майка му или нещо подобно.

— Това е професор Фишър от Ланфорд — каза тя. — Дойде да поговорим за баща ти.

— Какво да си говорите?

— Просто да поднеса съболезнованията си — рекох и се ръкувах с младежа. — Искрено съжалявам за загубата ви. Казвам го и от името на целия университет.

Той се здрависа с мен, но нищо повече не каза. Стояхме и тримата във входното преддверие, все едно бяхме трима непознати на коктейл, чувстващи се неловко поради това, че не са били представени един на друг. По някое време Ерик наруши мълчанието:

— Не мога да намеря футболните си обувки.

— Последния път останаха в колата.

— Хубаво. Вземам ги и изчезвам.

И хукна навън. Останахме да го гледаме, вероятно замислени и двамата за предстоящото му бъдеще без баща. Нямаше какво повече да науча тук. Най-добре щеше да е да оставя семейството им на мира.

— Ще тръгвам — рекох. — Благодаря за времето, което ми отделихте.

— Моля, моля.

Извъръщайки се към изхода, погледът ми премина през всекидневната.

И ми спря сърцето.

— Професор Фишър?

Държах топката на вратата. Минаха секунди. Нямам представа колко точно. Нито завъртях топката, нито помръднах, не дишах дори.

Погледът ми се беше забил на насрещната стена на всекидневната, отвъд ориенталския килим, в едно място точно над камината.

И пак гласът на Дилия Сандерсън:

— Професоре?

Гласът ѝ като че идеше от много далеч.

По някое време успях да пусна топката, да вляза във всекидневната, да прекося ориенталския килим и да прикова погледа си точно над камината. По петите ми дойде и Дилия Сандерсън.

— Добре ли сте?

Не, изобщо не бях добре. И не бях се припознал. Каквито и съмнения да имах до този момент, всичките се бяха изпарили. Никакви съвпадения, никакви грешки, никакви съмнения: тъкмо този Тод Сандерсън бях видял да се жени за Натали преди шест години.

По-скоро усетих, отколкото видях, че Дилия Сандерсън стои до мен.

— Винаги ме трогва — каза. — С часове мога да я гледам и всеки път намирам по нещо ново.

Напълно я разбирах. Ето я къпещата едната страна мека утринна светлина; ето я розовостта, която съпровожда пукането на зората. И тъмните прозорци, създаващи впечатлението, че колибата някога е била уютна, но са я напуснали.

Пред нас беше онази картина на Натали.

— Харесва ли ви? — попита ме Дилия Сандерсън.

— Да — отвърнах. — Страшно ми харесва.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Приседнах на дивана. Този път Дилия Сандерсън не ми предложи кафе. А ми сипа два пръста уиски „Макалън“. Беше съвсем рано, а и както вече установихме, не ме бива по пиенето, но приех предложената ми напитка с благодарност и с трепереща ръка.

— Ще ми кажете ли все пак за какво става дума? — попита Дилия Сандерсън.

Нямах представа как да ѝ обясня, без да ѝ прозвуча като луд, затова почнах с въпрос от моя страна:

— Как се сдобихте с тази картина?

— Тод я купи.

— Кога?

— Не знам.

— Помъчете се да се сетите.

— Какво значение има?

— Умолявам ви — казах, стараяйки се да не ми трепери гласът. — Искам само да знам кога и къде я е купил.

Тя вдигна очи и се замисли.

— Не се сещам къде... Но за „кога“ си спомням, че беше... за годишнината от нашата сватба. Преди пет-шест години.

— Преди шест — уточних аз.

— Пак тия шест години — отбеляза тя. — Не разбирам накъде биете.

Не виждах смисъл да я заблуждавам, а което е още по-лошо — не виждах как мога да ѝ го кажа по по-смекчен начин. — Нали помните снимката на спящата жена, която ви показах?

— То няма и две минути оттогава.

— Правилно. Та тази картина е нейна.

— Не мога да проумея това, което ми говорите — намръщи се Дилия.

— Името ѝ е Натали Ейвъри. И именно тя е на онази снимка.

— Но... — тръсна глава тя. — Нищо не разбирам. Бях с впечатлението, че преподавате политология.

— Така е.

— Да не би в същото време да се занимавате и с история на изкуството. И тази жена ли е завършила Ланфорд?

— Не, не става дума за това. — И пак погледнах колибата на хълма. — Аз я издирвам.

— Художничката ли?

— Да.

— Изчезнала ли е? — втренчи се тя в мен.

— Нямам представа.

Погледите ни се засякоха. Тя не кимна, но не беше и нужно.

— Тя означава много за вас.

Не беше въпрос, но аз, така или иначе, отговорих:

— Да. И разбирам, че нищо не проумявате.

— Прав сте — съгласи се Дилия Сандерсън. — Но в същото време смятате, че съпругът ми е знаел нещо за нея. И точно това ви води насам.

— Да.

— Защо?

И пак не видях смисъл да я лъжа.

— Ще ви прозвучи налудничаво.

Тя чакаше.

— Преди шест години присъствах в една църквичка във Върмонт на сватбата на съпруга ви с Натали Ейвъри.

Дилия Сандерсън примига двукратно. После стана от дивана и взе да отстъпва от мен.

— Най-добре ще е да си вървите.

— Умолявам ви да ме изслушате.

Тя затвори очи. Обаче нямаше как да затвори ушите си, нали разбирате. Започнах да говоря бързо. Обясних ѝ как преди шест години съм отишъл на сватбата, как после съм видял некролога на Тод, как съм дошъл за погребението, как съм си мислел, че може би се заблуждавам.

— Заблудил сте се — каза тя, след като свърших. — Няма начин да не е така.

— Добре, ами картината. Тя съвпадение ли се явява?

Не ми отговори.

— Госпожо Сандерсън?

— За какво сте дошъл всъщност? — попита ме с глух глас.

— Искам да я намеря.

— Защо?

— Знаете защо.

Кимна:

— Защото я обичате.

— Да.

— Макар че сте я видели да се омъжва за друг преди шест години.

Не си направих труда да ѝ отговоря. В къщата се възцари влудяваща тишина. Извърнахме се едновременно и двамата да погледнем онази колиба на хълма. Лично аз копнеех тя някак си да се промени. Или слънцето да се вдигне малко по-високо, или в някой от прозорците ѝ да се появи светлинка.

Дилия Сандерсън се отдръпна на някой и друг метър от мен и извади телефона си.

— Какво правите? — попитах.

— Вчера, след като ми се обадохте, ви потърсих в гугъл.

— Окей.

— Да се убедя, че сте онзи, за който ми се представихте.

— Кой друг бих могъл да съм?

Дилия Сандерсън пренебрегна въпроса ми.

— На уебсайта на Ланфорд видях снимката ви. И преди да ви отворя днес, погледнах през шпионката да се уверя, че сте вие.

— Не ви разбирам.

— Предпочитах да съм сигурна, така да се каже. Боях се, че убиецът на съпруга ми може...

Сега вече ми стана ясно.

— ... е можел да се върне да убие и вас?

Тя сви рамене.

— Но видяхте, че съм аз.

— Да. И затова ви пуснах да влезете. Но вече съжалявам. Излиза, че сте дошъл по съвсем друг повод от онзи, който ми съобщихте. Откъде да знам, че не сте от тях?

Не бях съвсем сигурен какво следва да ѝ кажа.

— Така че засега ще стоя на известно разстояние от вас, ако не възразявате. Съвсем близо до входната врата. Понечите ли да станете, натискам този бутон за девет-едно-едно и хуквам да бягам. Ясно ли е?

— Не съм съвсем наясно...

— Разбрахте ли какво искам да ви кажа?

— Разбрах, разбрах. Няма да мръдна от мястото си. Но мога ли да ви задам един въпрос?

Даде ми знак да продължа.

— Откъде сте убедена, че не съм въоръжен?

— Наблюдавам ви, откакто дойдохте. Така, както сте облечен, няма къде да криете оръжие.

Кимнах, после казах:

— Нали не си мислите сериозно, че съм дошъл да ви причиня злина?

— Не го мисля. И все пак, както се казва, предпочитам да заложа на по-сигурното.

— Давам си сметка, че тая история със сватбата във Върмонт наистина звучи ненормално.

— Така е. Но от друга страна е прекалено налудничаво, за да е лъжа.

Пак млъкнахме за секунда. А погледите ни се върнаха към колибата на хълма.

— Той беше безкрайно добър човек — каза Дилия Сандерсън. — Тод можеше да натрупа състояние чрез частния си кабинет, но предпочете да посвети почти цялото си време на „Ново начало“. Нали знаете за какво става дума?

Чувал бях това название, но в момента не включвах.

— Боя се, че не се сещам.

При което тя всъщност се усмихна.

— Ау, ама как може да се явите толкова неподготвен? „Ново начало“ е фондацията, която Тод основа заедно с неколцина други възпитаници на Ланфорд. За него тя беше всичко на този свят.

Сега вече се сетих. Спомената беше в некролога, макар тогава да не долових никаква връзка между фондацията и Ланфорд.

— И с какво се занимаваше „Ново начало“?

— Оперираха случаи на заешка уста в чужбина. Правеха и наложителни козметични операции след изгаряния, на белези и така

нататък. Все процедури, които променяха изцяло живота на пациентите им. Наистина им даваха „ново начало“. И Тод посвещаваше целия си живот на тази кауза. Та когато споменахте, че сте го видели във Вермонт, веднага си казах, че не може да бъде. По онова време той работеше в Нигерия.

— Да, но не съвсем — отбелязах.

— Тоест вие твърдите пред вдовицата му, че съпругът ѝ я е лъгал, така ли?

— Не. Само твърдя, че преди шест години на двадесет и осми август Тод Сандерсън беше във Вермонт.

— За да се жени за бившата ви приятелка художничката?

Не си направих труда да ѝ отговоря.

По бузата ѝ се стече сълза.

— Тод са го изтезавали, преди да го убият. Подложили са го на страшни мъчения. Кое ли е наложило да се отнесат така с него?

— Нямам представа.

Тя завъртя глава.

— Като казвате, че са го изтезавали — изрекох бавно, — значи ли това, че не са го просто убили?

— Да.

И пак не ми дойде наум как по-тактично да задам следващия си въпрос, поради което заложих на прямотата.

— По какъв начин са го изтезавали?

Но още преди да ми отвърне, у мен се появи чувството, че отговорът ми е известен.

— С инструменти — изхлипа Дилия Сандерсън. — Завързали го за стола и го измъчвали с инструменти.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

С кацането ми в Бостън установих, че на новия ми телефон се е получило съобщение от Шента Нюлин: „Чух, че те изритали от кампуса. На всяка цена трябва да се срещнем“.

И още не излязъл от летищния терминал ѝ позвъних. А първото, което тя ме попита, беше къде съм.

— На аерогара „Лоугън“ — отвърнах.

— Добре ли пътува?

— Прекрасно. Искаш да се срещнем, значи?

— Очи в очи. Идвай направо в офиса ми.

— Не забравяй, че не съм желан в кампуса.

— Ох, да бе, за миг забравих. Пак в „Джуди“ тогава? След час?

С пристигането си я заварих да ме чака на масата в ъгъла с питие пред себе си. Яркорозово с парче ананас отгоре.

— Само чадърчето не го виждам — посочих чашата ѝ.

— Ти за почитателка на уискито със сода ли ме имаше?

— Да, но без сода.

— Бъркаш. Колкото по-плодова ми е напитката, толкова по-добре.

Седнах на насрещния стол. Шента взе чашата и отпи през сламката.

— Доколкото разбрах, бил си замесен в нападение над студент — каза.

— Ти да не си вече на длъжност към ректора Трип?

Тя се намръщи над плодовия си коктейл.

— Какво точно стана?

Разправих и всичко от игла до конец: и за Боб и Ото, за вана, за убийството при самозащита, за бягството ми от вана, за търкалянето по хълма. Изражението ѝ оставаше непроменено, но зад очите ѝ си личеше как зъбните колелца се превъртат.

— И разказа ли всичко това пред полицията?

— Горе-долу.

— В какъв смисъл „горе-долу“?

— Ами бях доста пиян. Та са склонни да смятат, че си измислям за отвличането и за това, че съм убил човек.

Тя ме изгледа така, сякаш виждаше пред себе си най-големия глупак в историята на човечеството.

— Ти наистина ли разправи и за това на полицията?

— В началото. После Бенедикт ме подсети, че не бивало да си признавам за убийството, независимо че е станало в самозащита.

— Ти с Бенедикт ли се съветваш по правните въпроси?

Свих рамене. И пак си рекох, че най-добре би било да си мълча. Не е като да не ме бяха предупредили, нали? Пък и обещание бях дал. Шента се облегна на стола си и отпи от коктейла. Дойде сервитьорката да ме попита какво ще желая. Посочих ѝ плодовия коктейл, но казах, че моя го искам „девствен“. И аз не знам защо. Но мразя плодовите напитки.

— И какво по-точно научи за Натали? — попитах.

— Вече ти казах.

— О, да, забравих: „хич, въобще, кръгла нула“. И за какво тогава трябваше да ме виждаш?

Донесоха и сандвича с гъби портобело, а за мен пуешкото с маруля и домат върху ръжен хляб.

— Позволих си да ти го поръчам предварително — рече Шента.

Изобщо не се докоснах до сандвича.

— Какво става, Шента?

— И аз точно това искам да знам. Как се запознахте с Натали?

— Какво значение има?

— Направи ми удоволствие и ми разкажи.

Както винаги, тя задаваше всички въпроси, а аз давах всички отговори. Обясних ѝ как се бяхме запознали на творческите курорти във Вермонт преди шест години.

— И какво ти каза тя за баща си?

— Само това, че бил починал.

— И нищо друго? — не откъсваше очи от мен Шента.

— В смисъл?

— Ами например... — забели очи тя и сви театрално рамене, — че е бил професор в университета ни.

— Баща ѝ ли? — ококорих се.

— Тъхъ.

— Баща й — професор в Ланфорд?

— Не. В ресторанта на Джули — забели още повече очи Шента.

— Естествено, че в Ланфорд.

— Кога? — попитах, все още замаян.

— Постъпил преди тридесетина години. Преподавал в продължение на седем. В катедрата по политология.

— Занасяш ли се?

— Да, бе. И точно затова те викнах тук. Щото умирам да се занасям.

Взех да смятам наум. Значи, Натали е била съвсем малка, когато баща й е почнал да преподава тук. И е била още на детска възраст, когато е напуснал. Може и изобщо да не е помнела, че е живяла тук. И затова нищо не ми беше казала по въпроса. Но възможно ли е дори да не е чувала този факт? Не се ли предполага да ми беше казала „Хей, ти знаеш ли, че и баща ми е преподавал там. И то в твоята катедра“.

Сетих се и как дойде да разгледа кампуса със слънчевите си очила и с капелата; и как искаше да види колкото се може повече неща и колко замислена беше, докато се разхождахме по ливадата.

— Защо не ми го е споменавала? — попитах на глас.

— Нямам представа.

— Уволнили ли са го? И къде са отишли оттук?

Тя само вдигна рамене.

— По-добре би било да попиташ защо майка й се е върнала към моминското си име.

— Моля?

— Баща й се е казвал Арон Клайнър. Ейвъри е моминското име на майката на Натали. Тя е почнала да го използва наново не само за себе си, но променила и фамилените имена и на Натали, и на Джули.

— Чакай, чакай. Кога, казваш, е починал баща й?

— Тя и това ли не ти е споменала?

— Останал бях с впечатлението, че е било много отдавна. А може това, че е починал, да е било и причината да напуснат кампуса.

— Съмнявам се, Джейк — засмя се Шента.

— Защо?

— Защото точно тук нещата започват да стават интересни. Точно по това татенцето прилича на своята дъщеричка.

Дума не обелих.

— Никъде не е записано, че изобщо е умрял.

— Къде е тогава? — преглътнах.

— Каквато дъщерята, такъв и бащата, Джейк.

— Какво, по дяволите, означава това? — Но май вече почвах да се досещам.

— Потърсих да открия къде се намира сега професор Арон Клайнър — каза Шента. — И познай какво установих?

Замръзнах в очакване.

— Точно така: нищичко, хич, въобще, кръгла нула. Откакто е напуснал Ланфорд преди четвърт век, професор Арон Клайнър не е оставил след себе си абсолютно никаква следа.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В университетската библиотека изрових стари годишници.

Съхранявали ги бяха в мазето. Воняха на мухъл. Гланцираните страници се бяха сплъстили, та трябваше да ги отделям една по една. Но най-после го открих: професор Арон Клайнър. Доста незабележителна снимка. Добре изглеждащ мъж, общо взето, с обичайната натегната усмивка, целяща да изрази щастие, но по-скоро излъчваща неудобство. Взрях се да открия някаква прилика с Натали. Може би имаше нещо. Трудно беше да се каже. Както знаем, мисълта понякога се самозаблуждава.

Склонни сме да виждаме онова, което ни се иска.

Изследвах лицето така, сякаш очаквах да намеря в него някакъв отговор. Но така и не го получих. Прегледах и останалите годишници. Нищо повече не открих. Прехвърлих страниците, посветени на катедрата по политология, докато по едно време не попаднах на групова снимка пред „Кларк Хаус“. А на нея — целият преподавателски и помощен персонал. Самият професор Клайнър се беше наредил до шефа на катедрата Малкълм Хюм. Усмивките на тази снимка бяха по-отпуснати, по-естествени. Госпожа Динсмор и тук изглеждаше на стотина години.

Чакай! Госпожа Динсмор...

Пъхнах един от годишниците под мишница и се отправих забързано към „Кларк Хаус“. Работното време беше приключило, но госпожа Динсмор живееше в офиса. Знаем: бях в платен отпуск, със забрана да влизам в кампуса, но се съмнявах, че университетската полиция ще открие огън по мен. Така че тръгнах смело през вътрешния двор с разхождащите се студенти, с книга, за която не се бях подписал, че изнасям от библиотеката. Жив пример как се живее на ръба на закона, нали?

И си спомних как преди шест години бяхме минали точно оттук с Натали. Защо тя тогава нищо не каза? С нищо ли не се беше издала? Беше ли се умълчала? Беше ли забавила крачка? Нямах никакъв

спомен, освен този, че си бърбяхме щастливо из кампуса, като първокурсници екскурзоводи, изпили някой и друг ред бул в повече.

Госпожа Динсмор ме изгледа над сърповидните си очила за четене.

— Мислех, че временно си се махнал.

— Тялом, да — отвърнах. — Но да съм бил някога далеч от сърцето ти?

— Какво искаш този път? — забели тя очи.

Положих пред нея годишника, отворен на груповата снимка. И посочих бащата на Натали.

— Да си спомняш случайно този професор Арон Клайнър?

Госпожа Динсмор никак не си даваше зор. Очилата за четене бяха прикрепени за тънка верижка около шията ѝ. Сне ги от носа си, почисти ги с треперещите си ръце и пак си ги сложи. Лицето ѝ продължаваше да е каменно.

— Помня го — промълви. — Защо питаш?

— Знаеш ли за какво е бил уволнен?

— Кой казва, че са го уволнили? — изгледа ме тя.

— Или защо е напуснал, тогава? Интересно ми е какво можеш да ми разкажеш за него.

— Двадесет и пет години минаха, откакто се махна. По онова време ти вероятно си бил десетгодишен.

— Знам.

— Защо питаш, в такъв случай.

Нямах си и идея как да заобиколя въпроса ѝ.

— А децата му помниш ли?

— Две момиченца. Натали и Джули.

Спомена ги от раз, без дори да се замисли. С което ме изненада.

— Ама ти още им помниш имената!

— Те какво те интересуват?

— Преди шест години се запознах с Натали в един творчески курорт във Върмонт. Влюбихме се един в друг.

Госпожа Динсмор зачака да чуе какво е станало по-нататък.

— Колкото и да ти се струва глупаво, в момента се мъча да ѝ открия дирите. Имам усещането, че я грози някаква опасност, която, нищо чудно, да е свързана с баща ѝ. Не съм сигурен.

Госпожа Динсмор продължи да ме гледа прямо още някоя и друга секунда. После пусна очилата да паднат върху гърдите ѝ.

— Много добър преподавател беше. Сигурно щеше силно да ти се понрави. Лекциите му бяха изключително оживени. Умееше да подклажда интереса на студентите си.

И пак сведе поглед към снимката в годишника.

— През ония години по-младите преподаватели служеха понякога и като завеждащи общежития. Това се отнася и до Арон Клайнър. Живееше заедно със семейството си на най-долния етаж на общежитието „Тингли“. Студентите ги обожаваха. Помня как една година събраха пари помежду си и купиха люлка за момиченцата им. И една съботна сутрин я монтираха във вътрешния двор зад „Прат“.

— Натали беше очарователно същество — рече замислено по едно време. Как ли изглежда сега?

— Тя е най-красивата жена на света — отвърнах.

— Голям романтик си — усмихна ми се иронично госпожа Динсмор.

— И какво стана с тях?

— Разни работи — отговори. — Около брака им се носеха някои слухове.

— От какво естество?

— От какво естество могат да са клюките на един университетски кампус? Младежи, увлякла се по тях съпруга, привлекателен съпруг в университет пълен с впечатляващи студентки. Ти си мислиш, че майтап си правя за момичетата, дете все се отбиват в твоя кабинет, но даваш ли си сметка на колко житейски провала съм била свидетел заради това изкушение?

— Искаш да кажеш, че е имал афера с някоя от студентките ли?

— Отде да знам аз. Но какви ли не слухове се носеха. Чувал ли си за заместник-завеждащия катедрата Рой Хордък?

— Виждал съм името му по разни възпоменателни плакети.

— Арон Клайнър обвини навремето Рой Хордък в плагиатство. До официално разследване така и не се стигна, но не забравяй, че поста „заместник-завеждащ“ ти дава доста власт. Така че в крайна сметка се стигна до понижение на Арон Клайнър. След което той се замеси в някакъв скандал с преписване.

— Професорът е преписвал?

— Не, разбира се. Но обвини в това един или двама от студентите. Вече не помня подробностите. И май тъкмо това доведе до окончателното му падение. И в това не съм сигурна вече. Пропи се. Стана невъздържан. Оттам и тръгнаха клюките.

И пак сведе поглед към снимката.

— Затова ли го принудиха да подаде оставка?

— Не — каза госпожа Динсмор.

— Ами какво стана?

— Един ден жена му влезе точно през тази врата — посочи тя зад гърба си. Вратата ми беше много добре позната. Влизал бях през нея хиляди пъти, но въпреки това погледнах натам, все едно очаквах в този момент да видя в рамката ѝ майката на Натали. — Плачеше. Направо беше изпаднала в истерия. А аз седях точно тук, където съм и сега — точно на това място, зад това бюро...

И гласът ѝ затихна.

— Искаше да се срещне с професор Хюм. И понеже го нямаше, викнах го по телефона. Той дойде веднага. А тя му съобщи, че професор Клайнър бил забягнал.

— Забягнал ли?

— Взел си багажа и избягал с друга жена. Бивша студентка.

— Как се е казвала?

— Така и не разбрах. Нали ти казах, че беше истерявала. По онова време още нямаше мобилни телефони. Нямаше начин да се свържем с него. Решихме да го изчакаме да се върне. Помня, че същия следобед трябваше да има лекция. Но той не се ясна повече. През въпросния ден го замести професор Хюм. После и останалите професори се изредиха да го заместват, докато свърши семестърът. Студентите много тежко го преживяха. Родители се обаждаха непрекъснато, та за компенсация професор Хюм писа на всичките „отличен“. — Вдигна рамене, бутна обратно към мен годишника и се престори, че се е заловила пак с работата си. — Оттогава нищичко не се е чувало за него.

Преглътнах, преди да попитам:

— А с жена му и дъщерите му какво стана?

— Същото, предполагам.

— В смисъл?

— Заминаха си след края на семестъра. И за тях нищо повече не се чу. А аз все се утешавах, че сигурно пак са се събрали заедно, само че в друг университет. Макар и да се съмнявам точно така да е станало, нали?

— Не е станало.

— А как са се развили нещата? — попита госпожа Динсмор.

— И аз не знам.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Кой можеше да знае?

Отговор: Джули — сестрата на Натали.

По телефона ме беше отрязала. Дали пък нямаше да успея, ако й се явя лично?

Отивах към колата си, когато клетъчният ми телефон иззвъня. Търсеше ме някой с районен код 802.

Върмонт.

Приех разговора. Казах „ало?“.

— Ъ, здрасти. Нали ти си остави картичката в кафенето?

Веднага познах гласа.

— Куки?

— Трябва да си поговорим.

Стиснах още по-здраво телефона.

— Слушам те.

— Нямам доверие на телефоните — отвърна тя с леко разтреперан глас. — Имаш ли начин да се върнеш до тук?

— Моментално мога да дойда с колата.

Куки ми обясни как да стигна до дома й, близо до кафенето. Тръгнах на север по магистрала 91, като през цялото време се мъчех безуспешно да не превишавам разрешената скорост. Сърцето ми думкаше в гърдите. Имам чувството, че следваше ритъма на поредната песен, която пускаха по радиото. Минах щатската граница малко преди полунощ. Денят ми беше започнал с полета на юг за срещата ми с Дилия Сандерсън. И беше минал трудно, поради което усетих, макар и само за секунда, колко съм изтощен. И пак си спомних как за пръв път видях картината на Натали с онази колиба на хълма — когато Куки ме попита иззад гърба ми дали я харесвам.

Защо ли, запитах се за сетен път, когато се отбих в кафенето й, Куки се направи, че не ме позна?

И още нещо ми глождеше мисълта. Всички други, с които бях разговарял, твърдяха, че курорт „Творческо презареждане“ никога не

бил съществувал; единствено Куки бе отрекла да има връзка с него с думите „Никога не сме работили с курорта“.

Тогава не се бях усетил, но после ми мина през ум, че ако на хълма никога не е имало курорт, най-вероятният ѝ отговор следваше да е „Ъ? Какъв курорт?“.

Намалих ход, докато минавах покрай книжарницата кафене на Куки. Уличните светлини бяха само две и хвърляха дълги, заплашителни сенки. Хора изобщо не се виждаха. Центърът на градчето беше напълно замрял — прекалено замрял, като във филм за зомбита тъкмо преди чудовищата канибали да се нахвърлят на главния герой. На следващата пряка свих вдясно, изминах някъде към осемстотин метра и пак завих надясно. Тук вече нямаше никакво улично осветление. Каквото виждах, виждах го благодарение на фаровете си. Каквито и домове или сгради да имаше по пътя ми, все бяха с угасени светлини. Подозирам, че тук нямаха практиката да ползват автомати за осветление, та лампите им да стоят включени до късно, за да възпират крадците. Всъщност така може би беше по-хитро. В тая тъмница кой крадец щеше да ти открие къщата?

Погледнах джипиеса и установих, че до крайната ми точка остават още осемстотин метра. Още две отбивки. В гърдите ми взе да се прокрадва нещо като чувство за страх. Известно е, че определени животни и морски твари са способни да предусещат опасностите. Че в действителност чувстват опасностите, та дори и предстоящи природни бедствия, с нещо като радар за оцеляване или невидими пипала, способни да опипват какво става зад ъгъла. Сигурен съм, че някога в миналото и примитивният човек е притежавал подобна способност. И че все нещо ни е останало от това му умение. Може и да си седи неизползвано. Възможно е да закърнява поради неупотреба. И все пак под модерните ни панталони в цвят как и официалната ни риза инстинктът на неандерталеца си стои на мястото.

Така че в момента спайдърменските ми сетива звъняха като опънати струни, както се изразяваха комиксите от детството ми.

Изключих фаровете и едва ли не опипом се присламчих в пълния мрак към бордюра. Ръбът на пътя не беше очертан с камъни, а асфалтът просто преминаваше в трева. Нямах представа какво точно се каня да сторя, но колкото повече разсъждавах, толкова повече се убеждавах, че малко извънредно внимание би било съвсем уместно.

Оттук натагък щях да продължа пеша.

Измъкнах се от колата. И едва след като затворих вратата и останах без осветлението от фаровете, си дадох сметка колко тъмно е наистина навсякъде. Нощта си беше буквално живо същество, което ме поглъщаше и ми закриваше очите. Застоях се на място за една-две минути, докато ми свикне зрението. Приспособяването на очите към тъмнината е несъмнено друг талант, който сме наследили от първобитния човек. И си позволих да тръгна чак когато взех да виждам на поне два-три метра пред себе си. Носех си и смартфона. Фрашкан беше с приложения, до които никога не бях опирал, но имаше и една съвършено полезна и най-несложна в техническо отношение функция — елементарно фенерче. Прищя ми се да го включа, но се отказах.

Ако наистина ме дебнеше някаква опасност — а аз нямах дори минимална представа що за опасност може да е и в каква форма, — щеше да е глупаво да издам присъствието си с фенерчето. Какъв смисъл щеше да има тогава това, че бях паркирал далеч и сега се прокрадвах на крак?

Спомените ми се върнаха към задната част на онзи ван и към действията, които по принуда бях предприел, за да избягам, и за които не изпитвах и капка угризения. Още хиляда пъти бих ги повторил, ако ми се наложеше. Но не се и съмнявах, че последните секунди на Ото щяха да ме измъчват насън, докато съм жив. Никога нямаше да забравя оня влажен шум на пречупващ се врат, онова усещане за поддаваща се кост и хрущял, преди да си замине нечий живот. Бях убил човек. Бях сложил края на човешко същество.

После мислите ми се прехвърлиха към Боб.

И забавих крачка. Какво ли е направил Боб, след като му избягах надолу по хълма? Сигурно се е върнал във вана, отпрашил е нанякъде, попътно се е отървал от трупа на Ото, а след това...

Дали пък няма да се опита да ме намери повторно?

И се сетих за напрегнатия глас на Куки. Какво ли пък иска тя да ми съобщи? И защо изведнъж толкова спешно? Защо ме вика да дойда дотук посред нощ, без да ми е дала възможност да обмисля действията си?

Вече бях съвсем близо до дома й. В няколко сгради светеха слаби светлини и им придаваха вид на призрачни фенери. Най-осветена беше последната къща в задънената улица.

Домът на Куки.

Минах вляво, да не ме види някой на светлината. Лампите на предната веранда бяха запалени, така че нямаше как оттам да се приближа. Особено ако исках да не ме забележат. Самата сграда беше едноетажна, разпростряла се нашироко, необичайно дълга и леко несиметрична, сякаш пристройките са били добавяни без предварително обмисляне. Привел се ниско, заобиколих към едната страна на къщата. Стремях се да не се показвам в осветените участъци. Последните десет метра ги минах с пълзене до най-силно осветения прозорец.

Дотук добре.

Стоях на четири крака под прозореца, стараех се да не мърдам и се напъвах да чуя какво става вътре. Нищо. На този свят, освен тишината, има и така наречената селска тишина — тишина, която можеш да докоснеш, тишина с плът и дълбочина. Точно този вид тишина ме беше обгърнала в момента — истинска, неподправена селска тишина.

Преместих леко центъра на тежестта си. Коленните ми стави изпукаха така силно, че направо разцепиха нощния покой. Поизправих се, но с все още присвити колене и с ръце върху бедрата. Подготвих се да се самоизтласкам нагоре като човешко бутало, та да мога да надникна през прозореца.

И видях Куки.

Седеше вдървена на дивана с изправен гръбнак и стиснати уста. До нея седеше партньорката ѝ Дениз. Държаха се за ръка, но израженията им бяха бледи и опънати. Направо излъчваха талази от напрежение.

И без да е специалист по езика на тялото, човек моментално усещаше, че са силно притеснени. И само след секунди установих коя е причината.

На стола срещу тях седеше мъж.

С гръб към мен, та в началото виждах единствено темето му.

В първия момент се паникьосах: дали пък не е Боб?

Надигнах се с още няколко сантиметра, че да го разгледам похубаво. Нямаше смисъл. Облегалката на стола беше висока и тапицирана. А мъжът беше потънал в стола, та почти не се виждаше. Промъкнах се до другата страна на прозореца, така че лицето ми да е

на показ в горната му лява четвъртина. И едва сега забелязах, че косата на онзи е прошарена и къдрава.

Не беше Боб. Категорично.

Мъжът приказваше нещо. Двете жени го слушаха съсредоточено и кимаха в унисон с думите му. Извъртях се и опрях ухо в прозореца. Стъклото беше студено. Така и не успях да разбера какво точно говореше мъжът. Но когато пак погледнах вътре, той се беше привел леко напред, сякаш искаше да им подчертае някаква своя мисъл. Накрая наклони леко брадичката си точно толкова, колкото да му видя профила.

Сигурно в този момент съм ахнал на глас.

Мъжът имаше брадичка. Това беше ключът към загадката. Именно по брадичката го разпознах — и по къдравите коси. Мигновено в паметта ми изплува мигът, в който за пръв път бях зърнал Натали, седнала със слънчевите си очила на онзи стол. А вдясно от нея, същият този мъж с брадичката и къдравите коси.

Какво по...?

Брадацият стана от стола си, взе да крачи напред-назад и да размахва ядно ръце. Куки и Дениз се стегнаха още повече. Така здраво си стиснаха ръцете, че наистина забелязах как кокалчетата им побеляха. Но точно тогава мярнах и нещо друго, което буквално ме зашемети — нещо, което ми напомни едва ли не с физически удар, че правилно съм решил да разузная нещата, а не да се навра сляпо в тази ситуация.

Брадацият беше въоръжен.

Замръзнах така, както бях полуприклекнал. Дали от страх, или от преумора, но нозете ми се разтрепериха. Бавно се сниших. Ами сега?

Бягай, глупчо.

Да, това май щеше да е най-разумно. Да притичам до колата. Да викна полиция. Да ги оставя те да се разправят. И се опитах да си представя как ще се развие такъв сценарий. Първо, колко време щеше да им трябва на полицаите да стигнат дотук? Чакай! Щяха ли поначало да ми повярват? Ами ако първо се обадят по телефона на Куки и Дениз? Дали ще изкарат отряда за борба с тероризма? А и като се замислех, какво всъщност ставаше тук? Брадаткото отвякъл ли е Куки и Дениз и накарал ли ги е насила да ме викнат — или са комбина в цялата история? И ако са комбина, какво ще стане, след като се обадя?

Полицайте ще пристигнат, а Куки и Дениз ще отрекат категорично да има нещо нередно. Брадаткото ще скрие оръжието и ще се направи на ни лук ял, ни лук мирисал.

Добре де, а с каква алтернатива разполагам? Май все пак ще е най-добре да викна полицията, а?

Брадаткото не спираше да крачи насам-натам. Напрежението в стаята буквално я караше да пулсира като сърце. Онзи погледна часовника си. Извади мобилния си телефон и го вдигна пред устата си все, едно беше радиостанция. И рязко издаде някаква заповед.

Сега пък с кого разговаряше?

Опааа! — рекох си. Значи наоколо има още народ. Май ми е време да си вървя. Дали ще викам полиция, или няма, все тая. Но оня е въоръжен. А аз не съм.

Nasta luego, mofos^[1].

Тъкмо хвърлях последен поглед през прозореца, когато зад гърба ми се чу кучешки лай. И замръзнах на място. Но не и Брадаткото. Той извърна рязко глава към лая — и съответно към мен, — все едно някой я беше дръпнал с конец.

И погледите ни се срещнаха през стъклото. За абсолютно кратко време — за една стотна от секундата, най-много за две — нито един от двамата ни не шавна. Просто се гледахме шокирано, не знаейки как да тълкуваме видяното, но след това Брадаткото насочи оръжието към мен и дръпна спусъка.

Паднах назад в мига, в който куршумът раздроби прозореца.

Проснах се на земята. Отгоре ми се посипа дъжд от стъкълца. Кучето не млъкваше. Претърколих се, успях да се изпорежа по стъклата и се изправих на нозе.

— Стой!

Друг мъжки глас, откъм лявата ми страна. Не успях да разпозная гласа, но човекът беше на открито. Бягай оттук, рекох си. Нямах време да мислиш, нито да се двоумиш. Така че хукнах с пълна газ в противоположната посока. С действащи като бутала нозе взех първия завой покрай ъгъла, почти спасил се.

Или поне аз така си мислех.

Малко по-рано бях приписал на спайдърменските ми сетива способността да предугаждат опасностите. Но в конкретния случай въпросните сетива направо се бяха изложили.

Защото зад ъгъла ме причакваше друг мъж. Готов за появата ми, с бейзболна бухалка в ръка. Успях да спра нозете си, но за друго не ми остана време. Дебелата част на бухалката полетя към мен. Никакво време да реагирам. Никакво време да предприема каквото и да било, а не да стоя и да гледам тъпо. Бухалката ме нацели точно по средата на челото.

Свлякох се на земята.

Може и да ме е ударил повторно, нямам представа. Очите ми се превъртяха нагоре и аз изключих напълно.

[1] Довиждане, мадърфакърс (исп.-англ.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Първото, което усетих с идването си в съзнание, беше болката.

Не можех и да мисля за друго, освен за всеобхватната, масивна болка и как да я намаля. Имах чувството, че ми е сцепена главата, че парченца от раздробена кост се носят на воля из черепа ми, а остриите им връхчета раздират най-чувствителната ми мозъчна тъкан.

И най-лекото преместване на главата ми настрани беше достатъчно, за да разяри още по-силно остриите връхчета. Спрях, примигах с очи, после примигах повторно в желанието си да ги отворя, накрая се отказах.

— Свести се.

Констатацията бе направена с гласа на Куки. Пак се напънах да отворя очи. Готов бях с пръсти да помръдна клепачите си. Отплувах отвъд болката. За целта ми бяха необходими няколко секунди, но в крайна сметка се добрах дотам. След още няколко секунди успях да фокусирам погледа си и да огледам новата обстановка.

Вече не бях навън.

Това поне беше ясно. Над главата си виждах голия гредоред на покрива. Очевидно не бях в къщата на Куки. Тя беше едноетажна. Това тук приличаше повече на хамбар или стара ферма. И тъй като отдолу ми имаше дървен под, изключих хамбара като възможност.

Присъстваше Куки. Налице беше и Дениз. Появи се и Брадаткото и ме огледа с чиста, неподправена омраза. Нямах представа на какво се дължи. До вратата вляво от мен стоеше друг мъж. А трети седеше пред екрана на компютър. И двамата ги виждах за пръв път.

Брадаткото задържа продължително зловния си поглед върху ми. Изглежда, очакваше да задам дежурен въпрос от рода на „Къде съм?“. Аз обаче мълчах. Използвах времето да се овладея и да си събера мислите.

Изобщо не ми беше ясно какво става.

Не преставах да мествя погледа си с надеждата да усетя естеството на помещението. А и да открия път за бягство. Установих

наличието на една врата и три прозореца, всичките затворени. Освен дето вратата се и охраняваше. Отчетох и това, че поне един от присъстващите беше въоръжен.

Налагаше се да проявя търпение.

— Говорй! — заповяда ми Брадаткото.

Нищо не казах. Той ме изрита в ребрата. Изстенах, но не помръднах.

— Недей, Джед — възпря го Куки.

Брадаткото Джед не отместваше погледа си от мен. Очите му горяха от ярост.

— Как успя да откриеш Тод?

Сега вече напълно ме озадачи. Не знам какво всъщност очаквах да ме пита, но във всеки случай не беше това.

— Не разбирам.

— Чу какво те питах — каза Джед. — Как успя да откриеш Тод?

Главата ми се мотаеше. Не виждах полза да го лъжа, затова заложих на истината.

— Чрез некролога му.

Джед хвърли поглед на Куки. Лицата и на двамата изразяваха объркване.

— Попаднах случайно на некролога му. На университетския уебсайт. И по този повод се появих на погребението му.

Джед се засили пак да ме изрита, но Куки го възпря с тръскане на глава.

— Нямам това предвид — озъби се Джед. — За по-рано питам.

— По-рано от кое?

— Не се прави на глупак. Как стигна до Тод?

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

Сега вече яростта в очите му избухна. Извади пистолета и го насочи в мен.

— Лъжеш.

Нищо не казах.

— Джед — приближи се Куки към него.

— Стой настрана — срязва я той. — Нали знаеш какво направи тоя? А?

Тя кимна и изпълни нареждането му. Лежах абсолютно неподвижно.

— Говорй! — пак ми заповяда онзи.

— Не знам какво искаш да чуеш.

Хвърлих око на мъжа пред компютъра. Видя ми се уплашен. Също като другия, до вратата. Сетих се, че Боб и Ото изобщо нямаха вид да се страхуват от нещо. Напротив, сторили ми се бяха подготвени и печени. За разлика от сегашните. Не знаех дали да се радвам, или съжалявам, но усещах, че, така или иначе, съм го закъсал яко.

— За последен път те питам — процеди през зъби Джед. — Как успя да откриеш Тод?

— Казах ти вече.

— Ти го уби! — кресна Джед.

— Аз ли? Не съм!

Джед се опря на едното си коляно и навря дулото на пистолета в слепоочието ми. Затворих очи и зачаках гърмежа. А той приближи уста до ухото ми.

— Ако още веднъж ме излъжеш — прошепна, — ще те пречукам като едното нищо.

— Джед? — обади се отново Куки.

— Трай там!

И притисна цевта достатъчно силно, че да се отбележи върху слепоочието ми.

— Говорй!

— Не съм... — По очите му прочетох, че само още веднъж ако отречех, ще ми свети маслото. — За какво ми е трябвало да го убивам?

— Това ти ще ни кажеш — отвърна Джед. — Но първо искам да разбера как го откри?

Ръката му трепереше. Усещах го по движението на дулото върху слепоочието ми. А по брадата му започваше да се стича слюнка. Болката ми беше изчезнала, заместена от чистопробен страх. Този Джед копнееше да дръпне спусъка. Нямахше търпение да ми тегли куршума.

— Обясних ти вече. Повярвай ми, моля ти се.

— Лъжеш!

— Не лъжа...

— Измъчвал си го, но той нищо не ти е казал. Не че е имало какво да ти каже. Защото нищо не знаеше. Бил е само безпомощен, но смел, а ти, ти копеле мръсно...

Броени секунди ме делеха от смъртта. Усещах нотките на отчаянието в гласа му и ми беше ясно, че с логика няма да мога да го убедя. Следователно трябваше да предприема нещо, да рискувам да му отнема оръжието. Но бях по гръб. Времето нямаше да ми стигне за никакъв ход.

— Не съм го мъчил, кълна се.

— Сега остава да кажеш, че и днес не си ходил при вдовицата му.

— Напротив. Ходих — рекох бързо от щастие, че поне по този въпрос съм съгласен с него.

— Но и тя нищо не знае, нали така?

— Какво е трябвало да знае?

И усетих как дулото се навря още по-плътно.

— За какво ходи при вдовицата?

— Знаеш за какво — погледнах го право в очите.

— Какво търсеше там?

— Не „какво“, а „кого“. Търсех Натали.

Този път той кимна. А на лицето му се появи смразяваща усмивка. И ми подсказа, че съм му дал верния отговор — но и погрешния.

— Защо? — попита.

— В какъв смисъл „защо“?

— Кой те нае?

— Никой не ме е наемал.

— Джед!

Само че този път не беше Куки. А онзи пред компютъра.

— Какво има? — извърна се Джед, подразнен, че са го прекъснали.

— Ела да хвърлиш едно око. Имаме гости.

Джед отдръпна пистолета от слепоочието ми, а аз изпуснах дълбока въздишка на облекчение. Мъжът пред компютъра завъртя екрана така, че Джед да види черно-бялото изображение от някаква охранителна камера.

— Какво търсят тук? — попита Куки. — Ако го намерят при нас...

— Те са на наша страна — отвърна й Джед. — Така че не се притеснявай, докато...

Нямаше за кога повече да чакам. Видях възникналата възможност и реших да се възползвам. Скочих внезапно на крака и се засилих към застаналия на вратата мъж. Имах чувството, че се движа на забавен каданс и че ми трябваше цяла вечност да стигна дотам. Приведох се напред, че да го отнеса с рамото си.

— Стой!

До оня ми оставаха може би само две крачки. Той вече беше приклепнал, заел отбранителна поза. А мозъкът ми не преставаше да смята и пресмята. За по-малко от секунда — за някакви си наносекунди всъщност — успях да си представя как се развива сценарият. Колко време ще ми е нужно да го съборя онзи срещу мен? Две, максимум три секунди. След което да хвана дръжката на вратата, да я завъртя, да отворя и да хукна навън.

Колко общо време ще ми трябва?

Извод: прекалено много.

През това време отгоре ми ще се нахвърлят още двама мъже и евентуално две жени. А още по-вероятно е Джед просто да стреля. Да не говорим, че ако реагира, както подобава, ще има време да изпразни цял пълнител в мен, преди изобщо да съм стигнал до другия.

Накратко казано, след като пресметнах шансовете, установих, че е изключено да успея да изляза през вратата. Което не отменяше факта, че продължавах да се нося с пълна пара срещу противника си. И че той вече беше готов да ме посрещне. Очаквайки да му се нахвърля. Същото, което очакваха и Джед, и останалите.

Значи, нямаше смисъл.

Трябваше да ги изненадам. Затова в последната възможна частица от секундата, без изобщо да се обърна назад или да проявя каквото и да било колебание, плонжирах през прозореца.

И още докато бях във въздуха, чух как и друг прозорец се строши, а Джед се провикна „Дръж го!“.

Обхванах глава с ръцете си и се претърколих с надеждата инерцията да ми помогне да се изправя на крака. Напразни надежди. Успях по някое време да стъпя на ходилата си, но от това инерцията не изчезна мигновено. А продължи да ме носи, събори ме повторно на земята и ме затъркаля нататък. Едва след време се спрях и се замъчих да си стъпя на нозе.

Къде, по дяволите, се бях озовал?

Нямах време за разсъждения. Най-вероятно беше да съм в задния двор. Виждах гора. Предположих, че автомобилната алея и фасадата са зад гърба ми. Тръгнах нататък, но в същото време чух да се отваря предната врата. Оттам излязоха трима.

Ъъ!

Завъртях се кръгом и побягнах към гората. Мракът изцяло ме погълна. Пред себе си виждах на не повече от два-три метра, но не можех да си позволя да забавя крачка. Зад мен идваха тримата. И поне единият от тях беше въоръжен.

— Насам! — провикна се някой.

— Не може, Джед. Нали видя онова на екрана.

Така че продължих да бягам. С всичка сила, докато в един момент не налетях право в някакво дърво. И се чу глух удар, последван от вибрации, като в някой мултфилм. Мозъкът ми се раздрънча. А самият удар ме повали на земята. Болящата ме отпреди това глава направо запищя.

Тогава видях приближаващия се лъч на фенерче.

Изтъркалях се настрана с надеждата да се скрия зад нещо. Ударих с хълбок друго дърво. А може и същото да беше. Майната му. Острата болка отново ме проряза в главата ми. Претърколих се на противоположната страна, прилепен максимално близо до терена. Лъчът на фенерчето цепеше мрака над мен.

Чувах и идващите все по-наблизо стъпки.

Трябва да се отдалеча.

Откъм къщата се чу хрущене на гуми върху чакъл. По алеята се приближаваше автомобил.

— Джед?

Името бе произнесено с дрезгав шепот. Фенерчето замръзна намясто. После някой повторно извика Джед. Този път фенерчето угасна. Отново ме обгърна пълен мрак. И чух стъпките да се отдалечават.

Изправи се и бягай бе, глупако!

Но главата ми отказваше да се подчини. Останах на земята още секунда, после хвърлих поглед на старата ферма в далечината. За пръв път я видях отвън. И от изненада се вцепених. Пръстта под мен сякаш взе отново да пропада.

Пред очите ми беше основната сграда на курорта „Творческо презареждане“.

Бях попаднал в плен тъкмо в онази постройка, в която навремето бе живяла Натали.

Как, по дяволите, да разбирам всичко това?

Колата спря. Надигнах се само колкото да я погледна. А като я видях, ме обзе съвсем ново усещане на облекчение.

Пред мен беше полицейска патрулка.

Стана ми ясно и защо онези се бяха паникьосали. Хората на Джед бяха монтирали на портала охранителна камера. Благодарение на нея бяха видели, че полицията идва да ме спаси и бяха изпаднали в паника. Всичко си идваше намясто.

Запътих се към моите новодошли спасители. Сега вече Джед и хората му нямаше да посмеят да ме убият. Но когато почти стигнах до края на гората, само на трийсетина метра от полицейската кола, в главата ми се появи нова мисъл.

Откъде могат да знаят полицаите къде се намирам аз?

И изобщо откъде са разбрали, че съм закъсал? И ако са тръгнали да ме спасяват, защо толкова бавно пристигнаха? И какво беше накарало Джед да спомене, че са на „тяхна страна“? Забавих съвсем ход, чувството на облекчение постепенно се изпари, но на негово място в главата ми нахлуха нови въпроси. Защо Джед вървеше към полицейския автомобил ухилен до уши и махаше приветливо? Защо и излизащите от колата двама полицаи му махаха по същия приветлив начин? Как така взеха да се ръкуват приятелски и да се тупат по гърбовете като стари другарчета?

— Здравсти, Джед — провикна се единият.

Дявол да го вземе. Та това беше Малчо. А с него беше и Дългуча Джери. Реших, че ще е най-добре да остана намясто.

— Здравейте, момчета — отвърна Джед. — Как я карате?

— Всичко нормално. Ти кога се върна?

— Преди два-три дни. Какво става?

— Познаваш ли някой си Джейк Фишър? — попита Малчо.

Опа! Току-виж наистина са дошли да ме спасяват.

— Не се сещам от раз — отговори Джед. И другите бяха вече навън. И пак ръкувания и пляскания по гърба. — А вие, момчета, знаете ли... Как впрочем каза, че му е името на онзи?

— Джейкъб Фишър.

Единодушно въртене на глави и отричане да познават такова лице.

— Щото се получи сводка, че го издирват — поясни Малчо. — Професор бил. Ама май е убил човек.

Кръвта ми се смрази.

— Глупакът дори направил самопризнание — допълни Дългуча Джери.

— Опасен тип ще да е — заключи Джед. — Но не виждам каква връзка може да има с нас.

— Като начало, преди два дни го заварихме тук. Искаше да влезе в имота ти.

— В моя имот ли?

— Тъхъ. Но сега сме дошли по съвсем друга работа.

Свих се зад храсталака и взех да се чудя как да постъпя по-нататък.

— Следим с джипиеса клетъчния му телефон — каза Малчо.

— И координатите му водят точно тук — добави Дългуча.

— Не ви разбирам.

— Няма много за разбиране, Джед. Днешната техника ни позволява да проследим движението на айфона му. Ти как мислиш, че знам къде ходи и моя синковец, а? Та, както казах, джипиесът сочи, че в момента е точно на твоя територия.

— Опасният убиец ли?

— Нищо чудно. Я най-добре се приберете и изчакайте, а? Ти какво ще кажеш, Джери? — обърна се към партньора си.

Джери се пресегна и извади някакво портативно устройство от колата. Погледа го няколко секунди, после натисна екрана и обяви:

— На не повече от петдесет метра е оттук. В тази посока.

И посочи точно укритието ми.

В съзнанието ми проблеснаха няколко сценария. Първият, и най-близък до ума: да се предам. Да вдигна ръце, да изляза така от гората и да се провикна с все сила: „Предавам се!“. Под опеката на полицията щях поне да съм в безопасност от групата на Джед.

И тъкмо размишлявах дали няма да е най-добре точно така да постъпя — да вдигна ръце и да викна, че се предавам, — Джед взе, че извади пистолета си.

Оо!

— Какво си намислил, Джед? — попита го Малчо.

— Пистолетът си е мой. Притежавам го законно. А пък той е в моя имот, нали така?

— Така е. И?

— Вие нали убиец преследвате... — подхвана Джед. Значи вече съм и убиец. — Де да знам дали не е въоръжен и опасен. Не мога да ви пусна по дирите му, момчета, без никакво подкрепление.

— Подкрепление не ни трябва, Джед. Прибери това желязо.

— Но имотът си е мой, нали?

— Вярно е.

— Така че, ако не възразявате, аз ще си стоя тук.

Най-близкият до ума сценарий изведнъж взе да се отдалечава. Джед явно беше решен да ме пречука най-малко по две причини. Първо, защото беше убеден, че имам нещо общо с убийството на Тод. Нали поначало за това ме беше заловил. А втората причина очевидно беше, че мъртвите не говорят. Ако се предам и разкажа на полицаите какво се случи по-рано вечерта — как ме отвлякоха, а после и как стреляха по мен — ще е моята дума срещу тяхната, но в кухнята на Куки ще намерят гилза от неговото оръжие. От телефонната служба ще им стане ясно, че преди това Куки ми се е обаждала. Няма да е никак лесно, но все пак е доказуемо, и бас държа, че Джед не желаше да поема подобен риск.

Но ако Джед ме застреля сега — дори докато правя опит да се предам, — ще може да се тълкува или като самоотбрана, или, в най-лошия случай, като изстрел от уплашен човек. Ще ме убие като едното нищо, после ще каже, че го е било страх да не би да съм въоръжен и аз, особено като се има предвид, че според Малчо и Дългуча Джери вече съм имал на сметката си един убит. Върмонтските приятелчета на Джед ще се закълнат, че той говори истината, а единственият, който би могъл да ги опровергае — моя милост, — вече ще е станал на храна за червеите.

Освен това налице беше и друг фактор. Ако се предам, колко време ще остана в лапите на полицията? Тъкмо съм взел да се доближавам до истината. Усещам го. А те смятат, че съм убил човек. Какво ти „смятат“? Та нали аз сам си го бях признал, по дяволите. За

колко ли дълго ще ме задържат? Обзалагам се, че хич няма да е за кратко.

Арестуват ли ме сега, това ще ме лиши почти изцяло от възможността да притисна Джули, сестрата на Натали.

— Насам — каза Дългуча Джери.

И тръгнаха към мен. Джед държеше пистолета насочен напред, съвсем готов за стрелба.

Взех бавно да отстъпвам заднешком. Имах чувството, че главата ми плава в меласа.

— Ей, ако си там, в гората — провикна се Малчо, — излез веднага с вдигнати ръце.

Още по-наблизо дойдоха. А аз отстъпих още някоя и друга крачка и се прилепих зад едно дърво. Гората беше гъста. Ако успея да навляза малко по-навътре, ще ми осигури поне известно прикритие. Грабнах камък и го запокитих с все сила наляво. Преследвачите ми се обърнаха натам и взеха да осветяват мястото с фенерчетата си.

— Тука е — изкрещя някой.

Джед ги поведе нататък с насочен пистолет.

Да се предавам ли? Май няма да стане.

Малчо вървеше редом с Джед и го възпря с ръка, когато онзи почти се затича.

— Недей бърза — каза Малчо. — Не знаеш дали няма оръжие.

Джед, естествено, беше напълно убеден в противното.

Дългуча Джери обаче отказа да се помръдне.

— Туй нещо показва, че е още ей тук.

И пак посочи към мен, разстоянието помежду ни беше към четиридесет-петдесет метра. Приклегнах в шубрака и набързо затрупах под листата телефона си — втори изгубен в продължение на някакви си три дни, — после се отдалечих, колкото се можеше по-безшумно. Отстъпвах на заден ход все по-навътре в гората, като гледах да не вдигам излишен шум. В ръката си държах няколко камъка, да ги хвърля, ако се наложеше да им отвличам вниманието.

Онези се върнаха и се скупчиха около Джери, после бавно запристъпваха към телефона ми.

А аз ускорих темпото, навлизайки все по-дълбоко и по-дълбоко в гората. Вече не виждах хора, а само фенерчетата им.

— Някъде наблизо трябва да е — каза Дългуча Джери.

— Или поне телефонът му е наблизил — допълни Джед, явно получил някакво прозрение.

Не спирах да се движа приведен към земята. Не че имах конкретен план за действие. Нито знаех накъде да вървя, нито докъде се простира гората. Засега им се изплъзвах, но все някога щеше да ми се наложи да изляза на открито, макар да нямах представа кога и къде точно ще стане.

Защо ли да не се върна обратно към сградата, мина ми през ум.

Чух пак говор, но отдалеч; вече не ги виждах. Това е добре. Забелязах, че фенерчетата се спряха и се насочиха надолу.

— Няма го — рече някой.

— Виждам — отчете с досада Малчо.

— Да не би устройството ви да не е точно.

Предположих, че са стигнали до онова място, където бях заровил телефона. Дали бях успял да се отдалеча достатъчно? Надали, но и авансът, който имах, би трябвало да ми стигне. Изправих се да се затичам и точно в този момент го усетих.

Не съм нито лекар, нито химик, така че не мога да ви опиша как точно действа адреналинът. Знам единствено, че действа. Вече ми беше помогнал да се преборя с болката от онзи удар по главата ми, да скоча през прозореца, да се изпрявя, след като паднах с все сила на земята. Спаси ме и след челния удар в онова дърво, независимо че веднага усетих как ми се подудолната устна и как кръвта започна да горчи върху езика ми.

Но онова, което знам — онова, което точно в този миг ми ставаше ясно, — беше, че адреналинът не е безкраен. А е хормон в ограничено количество, който се намира в човешкото тяло, и толкова. И че какъвто и прилив на сила да ни осигурява, действието му е съвсем краткотрайно.

Приливът в един момент затихва.

Така че болката ми не се процеди бавно обратно, а напротив — проряза ме, сякаш ме прободоха с коса. Светкавица разцепи главата ми и ме повали на колене. Добре че успях да закрия устата си с ръка, та да не изкрещя от болка.

И в този момент чух друга кола да се приближава по автомобилната алея. Да не би Малчо да беше повикал подкрепление?

И чух в далечината гласове:

- Неговият телефон е!
- Заровил го е, мамка му...
- Разпръсни се във верига!

Храстите зад гърба ми изшумоляха. Запитах се колко ли голям е авансът ми и дали ще ми стигне да избягам от лъчите на фенерчетата и от куршумите. Надали щеше да е достатъчен. Пак прецених дали да се предам и да разчитам на късмета си. И пак отхвърлих мисълта като неудачна.

— Стой настрана, Джед — чух гласа на Малчо. — И без теб ще се справим.

— Ама имотът си е мой — не отстъпваше Джед. — Прекалено голям е, че само двамата да го обходите.

— Въпреки това...

— Мой си е, Джери — поозъби му се Джед. — А вие сте тук без разрешително.

— Разрешително ли? — възкликна Малчо. — Ти сериозно ли говориш? Дойдохме, понеже се притесняваме за безопасността ти.

— И аз се притеснявам — отвърна му Джед. — Но нямате представа къде може да се крие този убиец, нали?

— Ами...

— Представи си, че е успял да се скатае в къщата. И ни дебне да се върнем. Не можеш ме накара да се прибера там, брат ми. Тук оставаме с вас.

Мълчание.

Стани, изкомандвах си.

— Искам всички да вървят така, че да се виждат от останалите — разпореди Малчо. — Без излишен героизъм. Който види нещо, да крещи за помощ.

Чух как останалите измърмориха, че са съгласни, и лъчите от фенерчетата пак заразцепваха тъмната. Разрешиха се във верига. В тъмното не виждах хора, а само подскачащите лъчи на фенерчетата. Но и те ми стигаха да проумея, че ми е спукана работата.

Стани бе, глупак!

Свят ми се виеше от непоносимата болка, но успях някак си да стъпя на нозе. И тръгнах със залитания, като чудовище от филмите с вдървени крака. Но едва направих три, може би четири крачки, и светлинен лъч премина по гърба ми.

Скочих мигновено зад най-близкото дърво.

Дали ме видяха?

Изчаках да чуя нечий вик. Пълна тишина. Стоях опрян с гръб в ствола. И чувах единствено собственото си дишане. Фенерчето наистина ли ме беше осветило? Почти сигурен бях, но нямах никакви гаранции. Затова останах намясто и продължих да чакам.

Чух приближаващи се стъпки.

Не знаех какво да предприема. Ако наистина някой ме е видял, нямаше накъде да бягам. Свършено беше с мен. Но все още никой не беше викнал за помощ.

Нищо друго, освен идващите все по-наблизо стъпки.

Чакай, чакай! Ако някой ме е видял, защо не извика другите? Току-виж ми се разминало. Може да му се е сторило, че съм дърво или нещо друго.

Ами ако човекът си мълчи, понеже се е заканил да ме застреля?

Наложих си да преценя хладнокръвно ситуацията. Да речем, че ме е видял Джед. Той би ли викнал? Не. Защото ако викне, току-виж съм побягнал, след което подире ми ще се впуснат и Малчо с Дългуча Джери и това само ще го затрудни да ме гръмне. А какво би направил? Ако наистина ме е видял, значи знае, че съм се скрил точно зад това дърво и сега сигурно се промъква крадешком към мен с пръст на спусъка и...

Тряс!

Стъпките ставаха все по-шумни.

Примитивният ми обонятелен мозък се напъна да направи пак бърза преценка — нали веднъж се бях спасил по този начин, — но след миг-два озорване на невроните до пръсване стигнах до неочаквано, макар и очебийно заключение:

Дотук бях. Няма измъкване.

Опитах се да събера сили за един мощен финален спринт, но какво очаквах да постигна с него? Щях само да изляза на открито и в състоянието, в което се намирах, нямаше да стигна кой знае колко далеч. Или ще ме прострелят, или ще ме хванат. То, като се замисли човек, нима имах друг избор в момента пред себе си, освен този: да ме застрелят ли, или да ме хванат. Лично аз бих предпочел да ме хванете, ако не възразявате. Така че работата опираше до това как да увеличи шансовете да бъда заловен, а не застрелян.

Нищо не ми раждаше главата.

Лъч от фенерче затанцува пред очите ми. Притиснах гръб към ствола и леко се надигнах на пръсти. Като че щеше да има полза. Стъпките идваха все по-близо. Силата на звука и яркостта на светлината ми подсказваха, че между мен и идещия разстоянието е не повече от десет метра.

Вариантите прехвърчаха през мозъка ми. Дали да изчакам и да му се хвърля? Ако е Джед, да кажем, може и да успее да му отнема оръжието. Но едно такова сборичкване моментално ще ме издаде къде съм, а ако онзи не е Джед, а, да речем, Малчо, появата ми направо ще му даде повод да използва срещу мен смъртоносна сила.

Какво да правя?

Да се надявам, че не ме е видял.

Надеждата, естествено, не е равносилна нито на план, нито дори на вариант. А е по-скоро пожелание. И то на развинтена фантазия. Другояче казано, оставях съдбата си в ръцете на... ами на съдбата в крайна сметка.

Стъпките бяха вече само на метър-два от мен. Стегнах се като пружина, без все още да знам какво да предприема, и поверих решението на примитивния обонятелен мозък. В същия момент чух шепот:

— Мълчи! Знам, че си зад дървото.

Куки.

— Сега ще мина покрай теб — продължи да нарежда съвсем тихо. — А щом те подмина, лепваш се за мен и вървиш подире ми. Колкото се може по-плътно.

— Какво?

— Действай, не приказвай. — Тонът ѝ изключваше всякакви понататъшни разисквания. — Плътно до мен.

Куки мина покрай моето дърво, насмалко да се блъсне в него, и продължи по пътя си. Аз изобщо не се поколебах, а се залепих за нея и тръгнах подире ѝ. И вляво, и вдясно зад мен виждах танцуващи фенерчета.

— Значи, не си се преструвал, така излиза — каза Куки.

Изобщо не схванах смисъла на думите ѝ.

— Ти истински я обичаше Натали, нали?

— Обичах я — прошепнах.

— Ще те отведе, докъдето мога. Ще стигнем до една пътека. Тръгни по нея надясно. Приведи се и гледай да не те видят. Пътеката ще те отведе до полянката с бялата църквичка. Оттам знаеш накъде да се спасиш. Аз ще се опитам да ги забаламосам. Гледай да се отдалечиш колкото се може повече. Но не се прибирай у дома си. Там веднага ще те намерят.

— Кой ще ме намери?

Гледах да вървя в синхрон с нейните крачки, като досаден хлапак, имитиращ случаен минувач.

— Но престани да я търсиш, Джейк.

— Питам те кой ще ме намери?

— Бедна ти е фантазията в каква история се заплиташ. Представа си нямаш. Изобщо.

— Кажи ми.

— Ако не престанеш, всички до един ще ни избият — свърна наляво Куки, а аз подир нея. — Ето ти я пътеката. Аз тръгвам наляво, а ти върви надясно. Разбра ли?

— Къде е Натали? Жива ли е изобщо?

— След десет секунди излизаме на пътеката.

— Кажи ми.

— Ти не чу ли какво ти говоря? Зарежи я тази история.

— Кажи ми все пак къде е Натали.

Чух някъде в далечината как Малчо извика нещо, но не разбрах какво. Куки забави ход.

— Моля ти се — не отстъпвах.

А тя ми отговори с далечен, глух глас:

— И аз не знам къде е Натали. И дали изобщо е още жива. И Джед не знае. Никой от нас не знае.

Стигнахме до покритата с чакъл пътека. Тя понечи да свие наляво.

— И запомни едно нещо, Джейк.

— Кое?

— Върнеш ли се, не разчитай пак да ти спася живота. — И Куки вдигна длан да видя пистолета, който държеше. — Напротив. Лично аз ще те пречукам.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Пътеката ми беше позната. Вдясно от нея се намираше езерце. Късно една нощ бяхме ходили да плуваме в него с Натали. После излязохме от водата, легнахме и се прегърнахме кожа о кожа.

— За пръв път изживявам такова нещо — произнесе бавно тя. — Не че не ми се е случвало, но... не и точно *това*.

Разбирах я. И на мен не беше ми се случвало.

Минах покрай старата пейка, на която сядахме след кафето и кифличките при Куки. Напред мержелееше църквичката. Почти не я погледнах. Най-малко имах нужда спомените да ме забавят точно сега. Поех по пътеката по посока на градчето. Колата ми беше на по-малко от километър оттам. Интересно дали полицаите вече я бяха открили. Надали. Е, нямаше да стигна далеч с нея, тъй като сигурно и нея я бяха обявили за издирване, но не виждах по кой друг начин да се измъкна от града. Налагаше се да рискувам.

Толкова тъмна беше улицата, че се наложи да открия колата си по памет. За една бройка щях да се блъсна в нея. Щом отворих вратата, отвътре ме плисна светлина. Бързо се тръшнах на седалката и затворих. Сега какво? Нали в крайна сметка бях станал беглец. Сетих се как в един филм по телевизията беглецът беше разменил номерата си с друга кола. Номерът можеше да мине. Стига да намерех друга паркирана кола. Да, де — и отвертка ако имах. Как ще стане тая шашма без отвертка? Зарових из джобовете си и напипах монета от десет цента. Дали пък няма да свърши същата работа?

Прекалено много време ще ми отнеме.

Затова пък вече знаех накъде ще поема. Подкарах на юг, като гледах да не се движа нито много бързо, нито много бавно. Десният ми крак се местеше от газта на спирачката и обратно, сякаш разчитах правилната скорост да ме направи едва ли не невидим. Пътищата бяха тъмни, а това евентуално можеше да ми е от полза. Това, че бях обявен за издирване, не означаваше, че автоматично навсякъде ще хукнат да

ме търсят. Ако не се движех по главните пътища, можеше евентуално доста далеч да стигна.

Лошото беше, че без айфона си се чувствах гол и безпомощен. Странно как тази техника се сраства с нас. Продължих да се движа в южна посока.

Дотук добре. А после?

Имам в себе си само шестдесет долара. С тях няма да стигна далеч. Но ако ползвам кредитната си карта, полицаите ще ме надушат и моментално ще ме изловят. Е, не чак моментално. Първо ще трябва да дойде задължението по сметката ми и чак тогава ще пратят по дирите ми някоя патрулка или каквото трябва там. Не знам колко време ще им отнеме това, но надали ще стане моментално. Полицаите са ефикасен народ. Но не са всесилни.

Оказа се, че нямам избор. И трябваше да заложа на пресметнат риск. Наближавах главната пътна артерия в района — междуцатска магистрала 91. Стигнах по нея до първата зона за отдых и паркирах зад най-неосветеното заведение. Дори си вдигнах яката, уж да не могат да ме разпознаят, и влязох. И нещо в едно от магазинчетата привлече окото ми.

Продаваха химикалки и маркери. Не ми трябваша много, но няколко щяха да ми влязат в работа...

Премислих секунда-две и се наврях в магазинчето. Но когато разгледах подробно невзрачния избор от средства за писане, разочарованието ме обзе повече от всякога.

— Да ви помогна с нещо?

Момичето зад щанда надали беше на повече от двадесет — руса, на розови кичури. Представяте ли си: розови.

— Хубава прическа имате — рекох, не изменяйки на сваляческите си привички.

— Розовото ли ви впечатли? — посочи тя кичурите си. — Нали сега е седмицата за солидарност с болните от рак на гърдата. Ама вие добре ли сте?

— Нищо ми няма. Защо питате?

— Гледам каква голяма цицина имате на главата. И май от нея тече кръв.

— А, това ли. Дреболия. Няма проблем.

— Мога да ви предложа автомобилна аптечка, ако ви е нужна.

— Ще си помисля — рекох и се върнах към химикалките и маркерите. — Трябва ми червен маркер, но не виждам да имате.

— Нямаме червени. Само черни.

— Оо!

Тя не откъсваше очи от лицето ми.

— Тук обаче имам един. — И извади от чекмеджето точно такъв, какъвто ми трябваше. — Ползваме го да задраскваме отделните артикули по време на инвентаризация.

— Ще ми позволите ли да го купя от вас? — попитах с равен тон, да не се издам колко ми беше необходим.

— Не знам дали ми е позволено.

— Много ще съм ви благодарен. Страшно ми е нужен.

Тя се замисли, после предложи:

— Купете си аптекката и ми обещавайте да се погрижите за цицината си, а пък аз ще ви го дам като безплатна притурка.

Кандисах на сделката и се отправих към мъжката тоалетна. Часовникът явно не спираше да отброява минутите и секундите. Всеки момент през главните зони за отдых щяха да почнат да минават патрулки и да оглеждат паркираните коли. Или може би бърках? Нямах си представа. Но си наложих да успокоя дишането си. Огледах се в огледалото. Ужас. Освен цицината на челото имах и кървяща аркада над веждата. Почистих се, доколкото можах, но нямаше как да се превържа. Всяка лепенка или бинт щеше да бие на очи.

До автоматите за закуски и напитки имаше и банкомат, но засега щеше да почака.

Втурнах се към колата. Номерата ѝ бяха „704L16“. Изписани с червено, понеже са от Масачузетс. С помощта на маркера превърнах нулата в осмица, L-то в E, I-то в T, а шестицата също на осмица. Отстъпих крачка назад. Отблизо веднага си личеше, но за по-далечен наблюдател номерът гласеше „784 ET8“.

Прищя ми се да възнаградя с усмивка изобретателността си, но нямаше време. Върнах се при банкомата, обмисляйки как точно да подходя. Всеизвестно е, че банкоматите са съоръжени с видеокамери, но дори и да се маскирах, пак щяха да ме изловят по кредитната карта.

В случая по-важно беше да пестя време. Пък ако ме снимат — снимали са ме.

Разполагам с две кредитни карти. Изтеглих максималната позволена сума и от двете и бързо се върнах в колата. На следващия изход напуснах магистралата и тръгнах по второстепенните пътища. С влизането си в Грийнфийлд паркирах на една странична улица в центъра. Помислих си да се кача на най-близкия автобус, но ми се видя прекалено елементарно. Затова взех такси до Спрингфийлд. Естествено, платих в брой. А оттам с автобусната линия „Питър Пан“ заминах за Ню Йорк. През цялото времетраене на пътуването очите ми не престанаха да шарят в очакване на... не знам какво — я полицаи, я престъпник да ме види и да ме хване.

Излишна параноя?

Щом стигнах Манхатън, хванах друго такси до Рамзи, в щата Ню Джързи, където знаех, че живее Джули Потъм, сестрата на Натали.

Като стигнахме в Рамзи, таксиджията попита:

— Казвай адреса, приятел.

Беше четири сутринта — много късно (или, в зависимост от гледната точка — много рано) за гостуване на сестрата на Натали. Да не говорим, че имах нужда и да се посвестя. Главата ме болеше. Нервите ми бяха опънати до краен предел. Цялото ми тяло почваше да се тресе от изтощение.

— Карай в някой мотел.

— В тоя квартал има „Шератон“.

Да, ама те сигурно ще ми поискат документ за самоличност, а евентуално и кредитна карта.

— Не... Дай нещо по-така... по-евтинко.

Намерихме един от онези безлични мотели за камионджии, прелюбодейци и бегълци като мен. При това — със съвсем удачното име „Народен мотел“. Откровеността ми се понрави: не за велики личности, не дори за преуспели, а за такива като нас — от народа. Надписът над сенника обявяваше „Почасова тарифа“ (също като в „Риц-Карлтън“), „Цветна телевизия“ (подигравка с конкурентите, предлагащи все още черно-бяла) и — черешката върху тортата: „Специално за нашите гости: хавлиени кърпи!“.

В такова заведение няма да ти поискат нито документ за самоличност, нито кредитна карта; нямаше да се заинтересуват и дали изобщо имаш пулс.

Жената на рецепцията беше на седемдесет и кусур, а физиономията ѝ обявяваше „всякакви сме ги виждали“. Името на табелчицата ѝ гласеше „Мейбъл“. Косите ѝ бяха с консистенцията на сено. Поисках стая с изглед към задната част.

— Имате ли резервация? — попита ме.

— Шегувате се, нали?

— Да — каза Мейбъл. — Но задните стаи са заети. Всички само от тях искат. Сигурно заради хубавия пейзаж с кофите за боклук. Имам хубава стая, която гледа към покрива на магазина „Стейпълс“, ако желаете.

Мейбъл ме снабди с ключ за 12-а стая, която се оказа далеч не толкова кошмарна, колкото очаквах. Имаше вид на сравнително чиста. Помъчих се да не си представям на какво ли е била свидетел тази стая, откакто съществува, но после, като се замислих, реших, че не бих желал да знам такива подробности дори и за стая в „Риц-Карлтън“.

Тръшнах се на леглото така, както си бях облечен, и изпаднах в един от онези сънища дето не помниш как си заспал и нямаш представа колко е часът, когато се събудиш. На сутринта се протегнах да взема айфона от нощното шкафче и чак тогава, уви, се сетих, че него вече го няма. Или, по-точно, че е в полицията. Дали вече са го проучили? Отбелязали ли са всичките места, които съм търсил, всички есемеси, които съм пращал, всички имейли, които съм писал? Дали не вършеха същото и по отношение на квартирата ми в кампуса? След като имаха разрешително да ме следят посредством айфона ми, толкова ли щеше да ги затрудни да си изкарат и разрешително за обиск на дома ми? Но и да са го изкарали — чудо голямо! Няма да намерят нищо, което да ме инкриминира. Нещо, от което бих се срамувал — да; но кой пък не е използвал интернет търсачки за срамни неща?

Главата не преставаше да ме боли. И то силно. Вонях на пръч. Един душ би се оказал полезен, стига да не се налагаше да си облека пак същите дрехи. Измъкнах се на ослепителната дневна светлина, закрил очи като някой вампир или като заседам се дълги часове в казиното комарджия. Мейбъл беше все още на рецепцията.

— В колко ти свършва смяната? — попитах.

— Ти какво? Сваляш ли ме?

— Ъ, не.

— Щото, ако ще ми се пускаш, ще трябва първо да се попочистиш. Имам си строги изисквания.

— Да ти се намира аспирин или тайленол?

Мейбъл се смръщи, бръкна в чантата си и извади малък склад от болкоуспокояващи: тайленол, адвил, алийв, байер. Избрах си тайленола, глътнах две таблетки и ѝ благодарих.

— В съседния „Таргет“ имат конфекция за свръх едри — каза Мейбъл. — Няма да е лошо да си купиш някоя и друга нова дрешка.

Прекрасна идея. Отидох до магазина и се обзаведох с чифт джинси и бархетна риза, плюс няколко чифта бельо. Освен това: четка и паста за зъби и дезодорант. Нямах намерение да съм беглец задълго, но държах да свърша едно конкретно нещо, преди да се предам на властите.

Да разговарям лично със сестрата на Натали.

И последната ми покупка: евтин клетъчен телефон с нерегистрирана сим карта. Почнах да звъня на Бенедикт — и на клетъчния му, и у тях, и в службата. Отникъде никакъв отговор. Вероятно още не се беше наспал. Зачудих се на кого друг мога да се обадя и реших да пробвам Шента. Отговори ми още на първото позвъняване.

— Ало?

— Джейк съм.

— Какъв е тоя номер, от който ми звъниш?

— Нерегистриран сим.

Кратка пауза. После:

— Няма ли да ми кажеш какво става?

— По петите ми бяха двама върмонтски полицаи.

— Защо?

Обясних ѝ накратко.

— Чакай. Казваш, че от полицаи ли си избягал?

— Обстановката беше такава. Онези хора щяха да ме убият.

— И сега не е късно да се предадеш.

— Рано е още.

— Чуй ме добре, Джейк. Ако си беглец, ако полицията те търси...

— Искам първо да свърша една работа.

— Първо трябва да се предадеш.

— И това ще стане, обаче...

— Никакво „обаче“! Луд ли си?

Нищо чудно.

— Тъ... не съм.

— Къде си, дявол те взел?

Не ѝ отговорих.

— Джейк! Не си играй с тия работи. Питам те къде си.

— Ще ти се обадя след известно време.

Прекъснах разговора, бесен на себе си. Не биваше да допусна тази грешка — да се обадя на Шента. Вярно, приятелче ми е, но си има и други отговорности и принципи.

Добре. Сега поемаме дълбоко въздух. И после?

После се обадох на сестрата на Натали.

— Ало?

Изключих. Явно Джули си беше у дома. Това ми стигаше като информация. В стаята ми в мотела на видно място имаше номера на някаква таксиметрова служба. Коего ме наведе на мисълта, че много от клиентите на „Народния мотел“ избягваха да идват и да си тръгват със собствените си автомобили. Обадох се на номера и поръчах таксито да ме чака пред „Таргет“. Отбих се в мъжката тоалетна, измих се дотолкова, доколкото позволява една мивка, и си сложих новата премяна.

Петнадесет минути по-късно вече звънях на входната врата на Джули Потъм.

Пред дървената врата беше монтирана друга, с армирано стъкло, която ѝ позволяваше да види кой е дошъл, без да му отваря докрай. Но като констатира кой стои на прага ѝ, Джули се ококори и вдигна трепереща ръка пред устата си.

— Все още ли държиш да се правиш, че не ме познаваш? — попитах.

— Махай се моментално или ще викна полицията.

— Защо ме излъга, Джули?

— Напусни дома ми!

— Няма да се махна. Извикай полиция, щом искаш. Нека ме отведат насила. Но аз пак ще се върна. Или ще те проследя до местоработата ти. Или ще те безпокоя нощем. Но няма да се махна, докато не отговориш на въпросите ми.

Очите на Джули шареха ту наляво, ту надясно. Косата ѝ все още имаше онзи миши кестеняв цвят. Не се беше променила особено през последните шест години.

— Остави сестра ми на мира. Има си щастлив брак.

— С кого?

— Как „с кого“?

— Тод не е жив.

Това вече я озадачи.

— Какви ги приказваш?

— Убит е.

— Какво? Боже мой — разшириха се очите ѝ. — Какво си му направил?

— Аз ли? Нищо. Да не би... — Май губех изцяло контрол върху разговора ни. — Аз нямам нищо общо с това. Тод са го намерили в дома, в който е живеел с жена си и с двете им деца.

— Какви деца? Та те нямат деца.

Само я изгледах.

— Ама тя щеше да ми каже, ако... — и гласът ѝ затихна. Имаше вид на ударена с мокър парцал. Това пък ни най-малко не го бях очаквал. Бях живял с чувството, че е в течение на нещата, че е част от всичко, каквото и да означава това „всичко“.

— Джули — изрекох бавно в желанието си да я върна към действителността, — защо, когато ти се обадох, се престори, че не ме познаваш?

Гласът ѝ все още идеше от много далеч.

— Къде? — попита.

— Кое „къде“?

— Къде са го убили?

— Живеел е в Палмето Блъф, в Южна Каролина.

— Не се връзва — завъртя глава тя. — Грещиш нещо. Или ме лъжеш.

— Изобщо не те лъжа.

— Ако Тод е умрял, ако са го убили, както ти твърдиш, Натали щеше да ми каже.

Облизах устни и се напънах да не допусна в гласа си нотката на отчаяние.

— Значи, ти все пак поддържаш връзка с нея.

Никакъв отговор.

— Джули?

— Натали все имаше едно наум, че и това може да се случи.

— Кое „това“?

Очите ѝ най-после успяха да се фокусират и погледът ѝ ме прониза, сякаш беше лазерен лъч.

— Натали предугаждаше, че някой ден ще стигнеш до мен. И дори ми каза какво да ти кажа, ако това стане.

— И какво ти заръча? — преглътнах.

— „Припомни му какво обеща.“

Мълчание.

— Аз обещах ти си го спазих — рекох и пристъпих една крачка напред. — Цели шест години го спазвах. Пусни ме да вляза, Джули.

— Не може.

— Тод не е вече между живите. Обещанието си, така или иначе, изпълних. Но нещата вече са други.

— Не ти вярвам.

— Провери уебсайта на Ланфорд. Виж некролога му.

— Какво?

— Включи си компютъра. И потърси некролога на Тод Сандерсън. Ще те изчакам.

Без дума да обели, тя отстъпи и затвори вратата след себе си. Не знаех как да разтълкувам това ѝ действие: дали отиде да проверява уебсайта, или просто ѝ беше писнало от мен. Но нямаше къде другаде да ходя. Затова останах да чакам, загледан във вратата. След десет минути Джули се върна. Отвори остъклената врата и ми даде знак да вляза.

Седнах на дивана. Джули седна насреща ми с шашнат поглед. Очите ѝ приличаха на натрошени стъклени топчета.

— Нищо не разбирам — каза. — Там пише, че бил женен, че имал деца. А аз си мислех...

— Какво си мислеше ти?

Тя гръсна рязко глава.

— Теб какво всъщност те интересува цялата тази работа? Натали, така или иначе, те заряза. Нали те видях на сватбата. Мислех, че няма да дойдеш, но Натали беше сигурна, че ще се появиш. Защо го направи? От склонност към мазохизъм ли?

— Натали беше сигурна, че ще дойда?

— Да.

Кимнах.

— Какво искаш да кажеш? — попита.

— Била е убедена, че ще искам да се уверя с очите си.

— Защо?

— Защото не можех да повярвам.

— Че тя може да заобича друг ли?

— Да.

— Но то все пак се е случило. А тя те е накарала да ѝ обещаеш, че няма повече да им се явяваш.

— Аз пък усещах, че не бива да ѝ обещавам такова нещо. Дори в мига, в който ѝ го обещавах, дори докато я гледах как се кълне във вярност на друг, така и не можех да допусна, че Натали е престанала да ме обича. Знам, че звучи като някакъв блян, като самозаблуда. Че създавам впечатлението, че нося на носа си най-дебелите розови очила в историята на човечеството, или че съм някакъв егоцентрик, който не е способен да възприеме действителността. Но пък знам. Знам как се чувствах, докато бяхме двамата заедно — а знам и тя какво изживяваше. Всички тия клишета, над които се надсмиваме — как две сърца биели като едно, как слънцето огрявало и над най-облачния ден, как една връзка можело да надрасте и физическите, и духовните отношения — изведнъж всичко това беше мое. Беше наше — мое и на Натали. Изключено е да сме се лъгали. В любов като нашата и най-слабата фалшива нотка се усеща. Прекалено много бяха миговете, които ме оставяха бездиханен. Живеех, за да слушам смеха ѝ. Погледнех ли я в очите — виждах безкрайността. Прегърнех ли я, осъзнавах — това се случва веднъж в живота, и то само ако имаш късмет. Намерили си бяхме наше си място — рядко срещано и специално място със свой колорит и натюрел, а споходи ли те подобно щастие, почваш да съжаляваш за всеки миг от живота, който не прекарваш там, тъй като все едно си го пропуснал. Съжаляваш околните, понеже знаеш, че те никога няма да изживеят такива непрестанни изблици на страст. Натали ме караше да се чувствам жив. Благодарение на нея всичко около нас гореше и пламтеше. Точно това чувствах аз. И знам, че и Натали го изживяваше по същия начин. Не че бяхме заслепени от любов. Напротив. Любовта ни караше да гледаме

по-ясно и затова никога няма да мога да се отърся от нея. И не биваше поначало да ѝ обещавам нищо. Бъркотията може и да е царяла тогава в главата ми, но никога в сърцето ми. Трябваше да се вслушвам единствено в сърцето си.

Докато свърша, сълзите бяха взели да се стичат по бузите ми.

— И ти вярваш, че в действителност е било така?

— Да — кимнах. — Независимо какво ти можеш да ми кажеш.

— И след всичко, което описа... — поде Джули.

А аз довърших изречението ѝ:

— ... Натали те остави и се омъжи за някогашното си гадже.

— Някогашно гадже ли? — направи гримаса Джули.

— Ами да.

— Тод никога не ѝ е бил гадже.

— Моля?

— Току-що се бяха запознали. Толкова внезапно стана всичко, че всички зяпнаха от почуда.

— Но тя ми разправяше, че били излизали навремето — тръснах глава, за да я избистря. — Че дори живеели заедно, обичали се, после се разделили, но в крайна сметка установили, че не могат един без друг...

Джули въртеше глава в знак на отрицание, а на мен подът ми се продъни под нозете.

— Вихрена любов било. Поне Натали така ми я описа. И аз не можах да разбера какъв беше този зор да се оженят веднага. Но пък Натали беше човек на изкуството. Непредсказуема. Изпитваше, както ти се изрази, изблици на страст.

Нещо не ми се връзваше. Или, още по-точно казано — нищо не ми се връзваше. Или, погледнато от друг ъгъл, за пръв път бъркотията водеше към някакво проясняване.

— Къде е Натали? — попитах.

Джули прибра косата зад едното си ухо и се загледа настрана.

— Кажи ми, умолявам те.

— Изобщо не разбирам какво става — каза.

— Усецам. Но искам да помогна.

— Тя ме предупреди. Нищо да не ти казвам.

Тук вече не знаех какво да отговоря.

— Според мен най-добре ще е да си вървиш — заключи Джули.

Исключено. Но май ще трябва да подхвана нещата от друга посока, да не ѝ давам да възстанови равновесието си.

— А къде е баща ви? — попитах.

Когато в началото я бях подбрал от вратата, гледаше като леко замаяна. Сега обаче доби вид на зашлевена с плесница.

— Моля?

— Преподавал е в Ланфорд. И то в същата катедра като мен. Къде е сега?

— Каква връзка има това с останалото?

Хубав въпрос, рекох си наум. Великолепен даже.

— Натали изобщо не ми е споменавала за него.

— Така ли? — вдигна почти с безразличие рамене Джули. — Значи, може и да не сте били толкова гъсти, колкото си мислиш.

— Дойде ми на гости в кампуса, но дума не обели за него. Защо?

Джули обмисли за миг следващите си думи:

— Знаеш, предполагам, че той ни заряза преди двадесет и пет години. Тогава бях на пет, а Натали — на девет. Много бегло го помня.

— И къде отиде?

— Какво значение има?

— Моля ти се. Каж ми къде е отишъл.

— Избяга с някаква студентка, но не е било задълго. Майка ми... Тя така и не му прости. А той се оженил повторно и създал ново семейство.

— Къде са те сега?

— Нямам представа и не ме интересува. Според мама, заминали някъде на запад. Само толкова знам. Никога не съм се интересувала.

— А Натали?

— Какво „Натали“?

— Тя не се ли интересуваше от баща ви?

— Да се интересува ли? Не и с нейния характер. Той беше избягал.

— Натали знаеше ли къде е?

— Не. Но... според мен точно заради това Натали имаше такова особено отношение към мъжете. Когато бяхме малки, тя беше убедена, че татко все някой ден ще се върне и пак ще заживеем заедно. Дори след като се беше оженил повторно. Дори след като от втория си брак

имаше деца. Мама разправяше, че бил негодник. За нея, а и за мен, той все едно беше умрял.

— Но не и за Натали, така ли?

Джули нищо не каза. Май я беше обзела друга мисъл.

— Какво има? — попитах.

— Майка ни в момента е в старчески дом. След усложнения от диабета. Опитах се да се грижа за нея, но... — Гласът ѝ заглъхна. — Мама така и не се омъжи повторно. И никак не се радваше на живота. Баща ни като че я лиши от всякакви емоции. Но въпреки всичко Натали все се надяваше на някакво помирение. Все смяташе... как да го кажа... че никога не е късно. Тя поначало си беше мечтател. Смяташе, че ако открие баща ни, ще докаже нещо по този начин. От рода на това, че е възможно някой ден и тя да срещне мъж, който никога няма да я зарече. И по този начин да докаже на света, че и баща ни не е имал намерението да ни изоставя.

— Джули?

— Кажи.

Исках първо да се убедя, че ме гледа в очите.

— И тя срещна такъв мъж.

Джули погледна през задния прозорец и замига. По бузата ѝ се стече сълза.

— Къде е сега Натали?

Тя завъртя глава.

— Няма да си тръгна, докато не ми кажеш. Умолявам те. Ако все още не желае да се срещне с мен...

— Разбира се, че не желае — изведнъж отсече ядно Джули. — Ако имаше такова желание, не мислиш ли, че сама щеше да те потърси? Одеве беше прав.

— За кое?

— За делюзията. За розовите ти очила.

— Помогни ми да ги махна, в такъв случай — не отстъпвах аз. — Веднъж завинаги. Помогни ми да прозра истината.

Не съм сигурен дали успях да я убедя. Но и не бях готов да отстъпя. Предполагам, че по погледа ми го усети. И може би затова най-сетне се примири.

— След сватбата Натали и Тод заминаха за Дания — каза. — Живееха там, но и много пътуваха. Тод работеше като лекар за някаква

благотворителна организация. Не помня как се казваше. Нещо от сорта на „Нов живот“.

— „Ново начало“.

— Да, това беше. Пътувах до разни бедни страни. Тод оперираше крайно нуждаещи се хора. А Натали рисуваше и преподаваше. Страшно ѝ харесваше. Бяха щастливи. Или поне такава впечатление създавах у мен.

— Кога за последен път я видя?

— На сватбата им.

— Искаш да кажеш, че от шест години и ти не си я виждала?

— Точно така. След сватбата Натали спомена, че животът ѝ с Тод щял да представлява едно славно приключение. И че може би щяло да мине дълго време, преди пак да се срещнем.

Направо не вярвах на ушите си.

— И ти нито веднъж не им отиде на гости? А и тя не се върна през това време?

— Не съм. Но нали ти казах? Тя предварително ме предупреди. Получавах по някоя и друга картичка от Дания. И нищо повече.

— Никакви имейли? Никакви телефонни разговори?

— Тя не ползва нито електронна поща, нито телефон. Съвременната техника само ѝ обърквала мислите и ѝ пречела на работата.

— Тя ли ти го каза? — направих гримаса.

— Да.

— И ти ѝ повярва? Ами ако трябваше нещо спешно да ѝ съобщиш?

— Тя сама избра така да устрои живота си — сви рамене Джули.

— И на теб това не ти се стори странно?

— Видя ми се. Дори изтъкнах много от аргументите, които и ти сега повдигаш. Но не можех нищо повече да направя. Тя беше категорична, че точно по този начин иска да живее. Че за нея това било началото на съвсем нов житейски път. Коя съм аз, че да ѝ преча?

Тръснах глава и в знак на недоверие, и за да избистря мислите си.

— Кога за последно получи картичка от нея?

— Преди доста време беше. Преди няколко месеца, да не кажа половин година.

— С други думи, и ти не знаеш къде е, така ли излиза?

— В Дания е според мен, но не бих могла да го твърдя със сигурност. Не. А и не мога да проумея как мъжът ѝ е живял през същото време с друга жена в Южна Каролина и така нататък. Никаква логика в нищо не виждам, нали ме разбираш? И не знам къде е тя всъщност.

Стресна ни рязкото чукане по вратата. Джули дори се протегна да ме хване за ръка, сякаш се нуждаеше от утеха. Чуването се повтори, след което някой извика:

— Полиция! Джейкъб Фишър? Сградата е блокирана. Излезте с вдигнати високо ръце.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Отказах и дума да обеля, докато не дойде адвокатът ми — Бенедикт.

Което отне доста време. Водещият офицер се представи като Джим Мълхоланд от нийоркското полицейско управление. Съвсем се оплетох относно юрисдикцията върху случая. Ланфордският университет е в Масачусетс. Ото го бях убил по магистрала 91, все още в границите на същия щат. Бях ходил и до Върмонт, а ме задържаха в Ню Джързи. Освен дето бях ползвал обществен транспорт в Манхатън, не виждах по какъв друг повод можеше да е замесена нийоркската полиция.

Мълхоланд беше едър здравеняк с тлъст мустак, заради който ми напомняше на частния детектив Магнъм от телевизионния сериал. На няколко пъти натърти, че не съм арестуван и че по всяко време мога да си вървя, но че страшно, *страшно* много ще се радват, ако им окажа съдействие.

По пътя към участъка в центъра на Манхатън ми говореше учтиво, макар и на границата на празнословието. Там ми предложи газирана вода, кафе, сандвичи — каквото поискам. Изведнъж се почувствах ужасно гладен и приех предложението му. И тъкмо се канех да похапна яко, когато изведнъж се сетих, че ядели само виновните. Бях го прочел някъде. Виновният знаел за какво са го прибрали, така че спокойно спял и ядял. Докато невинният се чувствал объркан и не можел ни залък да сложи в уста, нито да мигне.

Добре де, но аз към коя категория спадах?

Изгълтах сандвича до трошка с огромно удоволствие. Мълхоланд и партньорката му Сюзън Телеско — висока блондинка по джинси и поло, се опитваха периодически да завържат разговор с мен. Аз обаче се опъвах и им напомнях, че съм се позовал вече на правото ми на адвокатско присъствие. Бенедикт се появи чак след три часа, при което четиримата — Мълхоланд, Телеско, Бенедикт и моя милост — седнахме около масата в една от стаите за разпити, декорирана така, че

да не изглежда особено заплашителна. Не че имам кой знае колко опит със стаи за разпити, но по някаква причина си бях внушил, че са крайно строги помещения. Тази беше боядисана в топъл бежов цвят.

— Знаете ли защо сте тук? — попита Мълхоланд.

— Хайде, бе — намръщи се Бенедикт.

— Моля?

— Как по-точно очаквате да ви се отговори на въпроса? Със самопризнание, може би? „О, да, детектив Мълхоланд, предполагам, че съм задържан заради въоръжения грабеж на два магазина за алкохол?“ Дайте, значи, да прескочим аматьорските сценки и да стигнем до сърцевината на материята, а?

— Вижте какво — намести се на стола си Мълхоланд. — Имайте предвид, че сме изцяло на ваша страна.

— Не думайте!

— Най-сериозно ви говоря. Искаме само да уточним определени подробности, след което всички да се разотидем доволни по домовете.

— За какво по-точно става дума? — заинтересува се Бенедикт.

Мълхоланд кимна на Телеско. А тя отвори някаква папка и плъзна по масата лист. Като видях полицейските снимки — анфас и профил, — кръвта нахлу в главата ми.

На снимките беше Ото.

— Познавате ли това лице? — попита ме Телеско.

— Няма да отговаряш. — Не че се и канех де, но Бенедикт намери за необходимо да ме възпре с ръка, за всеки случай. — Кой е този?

— Казва се Ото Деверо.

Като чух името, кръвта ми се смрази. Не бяха крили лицата си. И поне Ото беше използвал истинското си име. А това можеше да означава само едно: не са възнамерявали да изляза жив от онзи ван.

— Вашият клиент наскоро е заявил, че е имал спречкване с човек, отговарящ на описанието на Ото Деверо, по една магистрала в Масачусетс. В същото изявление клиентът ви е споменал, че е бил принуден да убие господин Деверо при самоотбрана.

— Моят клиент е оттеглил това свое изявление, което е направил в дезориентирано състояние, под влиянието на алкохола.

— Погрешно ме разбирате — каза Мълхоланд. — Нашата цел не е да го окошарим. Напротив, ако можехме, медал щяхме да му дадем.

— И разпери ръце. — Казах ви вече, че сме на една и съща страна с вас.

— О?

— Ото Деверо е професионален престъпник от почти библейски мащаб. Бихме ви запознали с всичките му „постижения“, но няма да ни стигне времето. Затова ще изброя само най-основните. Убийства, въоръжени нападения, изнудвания. Прякорът му е бил „Техничаря“, заради навика му да измъчва жертвите си с инструменти. И е работил като силовак за легендарните братя Ейк дотогава, докато някой не решил, че не бива да имат връзки с такъв насилствен тип. Оттогава или е действал самостоятелно, или се е цанел при разни гадняри, които са се нуждаели от перверзните му методи. Нямам представа как сте му взели мярката на тоя, Джейк — захили се насреща ми Мълхоланд, — но, така или иначе, сте сторили огромно добро на обществото.

— Тоест в теоретичен смисъл поне желаете да ни се отблагодарите, така ли? — запита Бенедикт.

— Каква ти теория? Вие сте истински герой. И държим да ви стиснем ръката.

Никой с никого не се ръкува.

— И къде по-точно открихте трупа? — попита Бенедикт.

— Няма значение.

— А причината за смъртта му?

— И това е без значение.

Тук вече Бенедикт се захили до ушите.

— Що за отношение е вашето към вашия герой? — и кимна към мен. — Ако нямате нищо друго, смятам да си вървим.

Мълхоланд хвърли един поглед към Телеско. А на мен ми се стори, че тя се подсмихна. Това никак не ми се понрави.

— Окей — каза Мълхоланд. — Щом искате така да играете.

— В смисъл?

— Никакъв. Свободни сте.

— Съжалявам, че не можем да сме ви от полза — рече Бенедикт.

— Няма страшно. Както казах, искахме само да благодарим на човека, който ни отърва от тоя тип.

— Аха. — И двамата бяхме вече станали. — Няма нужда да ни изпращате.

Почти бяхме излезли през вратата, когато Сюзън Телеско се обади:

— А, професор Фишър?

Обърнах се.

— Ще възразите ли да ви покажем само още една снимка?

И двамата ме гледаха равнодушно, все едно разполагаха с всичкото време на света и им беше все едно какво ще им отговоря. Можех да погледна снимката, но можех и да си отида. Голяма работа. Но аз не помръднах. Не помръднаха и те.

— Професор Фишър? — пак каза Телеско.

И измъкна обърнатата надолу снимка от папката, както се вади карта за блакджак в казиното. В очите ѝ вече се беше появил блясък. Температурата в стаята изведнъж спадна с десет градуса.

Тя обърна снимката. Аз се смразих.

— Познавате ли тази жена? — попита.

Не ѝ отговорих. Не можех да откъсна очи от фотографията. Разбира се, че познавах жената.

Беше Натали.

— Професор Фишър?

— Познавам я.

Снимката беше черно-бяла и приличаше на кадър от охранителна камера. Натали се движеше забързана по някакъв коридор.

— Какво можете да ни кажете за нея?

— Защо задавате този въпрос на клиента ми? — положи длан на рамото ми Бенедикт.

Телеско ме прикова с поглед.

— Открихме ви, докато гостувахте на сестра ѝ. Бихте ли ни разказали какво търсехте там?

— Аз пак питам: защо задавате този въпрос на моя клиент? — повтори Бенедикт.

— Жената се казва Натали Ейвъри. Вече сме разговаряли подробно със сестра ѝ Джули Потъм. Тя твърди, че Натали живее в Дания.

Този път не издържах и се обадих:

— За какво ви е?

— Не съм в състояние да ви уведомя.

— Тогава и аз не съм — рекох.

Телеско погледна Мълхоланд, а той вдигна рамене.

— Окей. Щом не желаете. Можете да си вървите.

Стояхме и четиримата по местата си, да видим кой пръв ще поддаде. Или ако трябва да прибягна до друга метафора, аз бях човекът без козове, така че мигнах пръв.

— Навремето ходехме.

Те зачакаха да чуят още подробности.

— Джейк... — понечи да каже нещо Бенедикт, но аз му махнах да мълчи.

— И сега я издирвам.

— Защо?

Хвърлих поглед на Бенедикт. Любопитството го измъчваше не по-малко, отколкото полицаите.

— Обичах я — рекох. — Така и не преживях раздялата с нея. И се надявах... Не знам как точно да го кажа. Надявах се на някакво помирение.

Телеско си записа нещо.

— Защо точно сега?

А аз пак се сетих за анонимния имейл:

Обеща ми.

Седнах и придърпах снимката към себе си. Преглътнах с усилие. Раменете на Натали бяха свити. Красивото ѝ лице... Усетих как ми призлява... Лицето ѝ изразяваше ужас. Пръстите ми напипаха лицето ѝ, сякаш исках с докосване да я утеша. Отвратително усещане. Мразех да я виждам толкова уплашена.

— Откъде имате тази снимка? — попитах.

— Няма значение.

— Има, по дяволите! И вие я издирвате, нали? Защо ви е?

Те пак се спогледаха. Телеско кимна.

— Ами да речем — поде бавно Мълхоланд, — че Натали представлява определен интерес за нас.

— Някакви неприятности ли има?

— Не с нас.

— Това пък какво ще рече?

— Вие как го тълкувате? — За пръв път фасадата на Мълхоланд падна и видях в очите му гневен проблясък. — Издирваме я — и

грабна фотографията на Ото, — но този и приятелите му също са по петите ѝ. Кой предпочитате да стигне пръв до нея?

Не отлепвах очи от снимката, погледът ми ту се замъгляваше, ту се избистряше, и в този момент установих нещо ново. Напънах се да не мърдам, но и да не променя изражението си. В долния десен ъгъл беше изписано времето, когато са я снимали: 23,47, 24.05... точно преди шест години.

Тоест беше правена само няколко седмици, преди да се запозная с Натали.

— Професор Фишър?

— Нямам представа къде е.

— Но я търсите, така ли?

— Търся я.

— Защо сега?

— Липсва ми — свих рамене.

— Но защо точно сега?

— Можеше и миналата година да стане. Или догодина. Просто сега му е дошло времето.

Но не ми повярваха. Тяхна си работа.

— И успяхте ли да попаднете на някоя следа?

— Не.

— Ние сме в състояние да ѝ помогнем — каза Мълхоланд.

Мълчах.

— Но ако приятелите на Ото стигнат първи до нея...

— За какво ви е притрябвала? Защо, по дяволите, я издирвате, искам да знам?

Те обаче смениха темата.

— Били сте във Върмонт. Двама полицейски служители са установили самоличността ви, а освен това са намерили там и вашия айфон. Какво търсехте във Върмонт?

— Там навремето ходехме.

— Тя в тази ферма ли беше отседнала?

Нещо много се бях разприказвал.

— Запознахме се във Върмонт. И тя склучи брак в тамошната църквичка.

— А как стигна дотам вашият айфон?

— Вероятно го е изгубил — намеси се Бенедикт. — Ще можете ли да ни го върнете, между другото?

— Разбира се. Не би трябвало да представлява проблем.

Мълчание.

— През всичките ли изминали шест години я търсите? — обърнах се към Телеско.

— В началото — да. Но напоследък не толкова усилено.

— И защо не? Нали и вие преди малко тъкмо това ме попитахте: защо точно сега?

Двамата пак се спогледаха. След което Мълхоланд кимна на Телеско:

— Кажи му.

Телеско ме погледна в очите.

— Престанахме да я търсим, тъй като бяхме сигурни, че не е жива.

Не знам защо, но точно този отговор очаквах.

— И кое ви накара да мислите така?

— Това няма никаква връзка с вас. Но разчитаме на вашата помощ.

— Та аз нищо не знам.

— Кажете ни онова, което знаете — изрече Телеско с внезапно втвърден тон, — и ще забравим изобщо за Ото.

Бенедикт:

— Това пък какво ще рече?

— Какво може да рече, според вас? Клиентът ви твърди, че било при самоотбрана.

— Е, и?

— Одеве попитахте за причината на смъртта. Сега ще ви отговоря: пречупен му е бил вратът. Но ще ви кажа и още нещо, от което много ще ви заболи: много рядко се случва нечий врат да е пречупен при самозащита.

— Първо на първо, отричаме да имаме каквото и да било общо със смъртта на този престъпник...

— Не се хабете — възпря го тя с ръка.

— Няма значение — рекох. — Можете да ме заплашвате, колкото си искате. Но това не променя факта, че нищо не знам.

— Ото май не ви повярва, като му го казахте, нали?

Гласът на Боб: „Къде е тя?“.

А Мълхоланд се приведе към мен.

— Толкова ли сте тъп, че да смятате всичко за приключило? Мислите ли, че те вече са ви отписали? Първия път са ви подценили. Но няма да повторят грешката си.

— Кои са тези „те“? — попитах.

— Група сериозни злодеи — отвърна ми. — Засега ви стига това да знаете.

— Не виждам никаква логика — обади се Бенедикт.

— Слушайте ме внимателно — рече Мълхоланд. — Или те ще стигнат първи до Натали, или ние. Избирайте.

— Но аз наистина нищо не знам — повторих за кой ли път.

Което си беше самата истина. Но по-важното беше друго: Мълхоланд ми предлагаше и привидно невероятната последна възможност.

Аз пръв да я намеря.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Шофираше Бенедикт.

— Няма ли да ме светнеш какво стана преди това?

— Дълга история.

— Но пък и дълъг път ни чака. Та понеже стана дума: къде ще искаш да те оставя?

Хубав въпрос. Нямах начин да се върна в кампуса. Първо, бях прогонен оттам; и второ, както ми напомниха детективите Мълхоланд и Телеско, там можеха да ме потърсят група много сериозни злодеи. И се запитах Джед и Куки от групата злодеи на Боб и Ото ли са, или по петите ми са две различни групи злодеи. Съмнявах се. Боб и Ото бяха печени професионалисти. Отвлечането ми си беше за тях най-обикновено ежедневие. Докато Джед и Куки бяха непохватни аматьори — неуверени, гневни, уплашени. Не знаех как да тълкувам това, но имах чувството, че не е маловажно.

— И аз се чудя.

— В такъв случай ще карам към кампуса, окей? А ти ще ми попълниш знанията за случилото се с теб.

Така и стана. Бенедикт не откъсваше очи от пътя и само от време на време кимваше. Лицето му бе безизразно, ръцете му държаха волана неизменно на десет и на два часа. Когато свърших, мълча в продължение на няколко секунди. А след това:

— Джейк?

— Казвай.

— Остави тая работа.

— Не съм убеден, че ще мога.

— Помисли си само колко души искат да ти светят маслото.

— Поначало никога не съм бил популярна личност.

— Така е. Но си се набутал в някаква отвратителна каша.

— Леле, какви високопарни изрази от един професор по хуманитарните науки.

— Най-сериозно ти го казвам.

Оценявах този факт.

— Що за хора са ония във Върмонт? — попита Бенедикт.

— Стари приятели, да речем. И тъкмо това е най-идиотското. Джед и Куки бяха там още навремето, когато се запознах с Натали.

— А сега искат да те пречукат, така ли?

— Според Джед аз съм замесен в убийството на Тод Сандерсън. Само дете не мога да изчисля на него какво му пука и откъде изобщо е познавал Тод. Не мога да напипам връзката помежду им.

— Връзката между тоя Джед и Тод Сандерсън ли?

— Да.

— Че той, отговорът, е очебиен, не смяташ ли?

— Натали — кимнах.

— Тъхъ.

— Когато за пръв път я видях — казах след кратък размисъл, — Натали седеше тъкмо до този Джед. Помня, че дори ми мина през ум мисълта, че са гаджета.

— В такъв случай излиза, че връзката е налице между трима ви.

— В смисъл?

— Че сте познавали Натали в плътско отношение.

Тезата никак не ми се понрави.

— Не може да се каже със сигурност — рекох неубедено.

— Ще ми позволиш ли да изкажа очевидното?

— Щом се налага.

— Знаеш, че си имам вземане-даване с куп жени — каза Бенедикт. — С риск да се изфукам, ще допълня, че мога да мина и за спец по въпроса.

— Да се изфукаш ли? — направих гримаса.

— Та има жени, които само неприятности могат да ти навлекат. Нали ме разбираш?

— Неприятности, казваш.

— Точно така.

— И сега ще ми заявиш, че Натали е точно този тип жена.

— Ами да. Ти, Джед, Тод — заизрежда Бенедикт. — Не се бъзвай, но аз лично не виждам друго обяснение.

— А именно?

— Че тази твоя Натали е направо изперкала.

Намръщих се. Изминахме известно разстояние.

— Имам една вила, която ползвам за офис — каза Бенедикт. —
Вземи да отседнеш там, докато се уталожат нещата.

— Благодаря.

Изминахме още малко път.

— Джейк?

— Казвай.

— Поначало ние, мъжете, вечно хлътваме яко тъкмо по най-изперкалите — обяви Бенедикт. — Това ни е слабост. Все разправяме, че не щем излишни емоции, но накрая точно това се получава.

— Много дълбокомислено, Бенедикт.

— Мога ли само още един въпрос да ти задам?

— Давай.

Стори ми се, че стисна волана по-здраво.

— Ти как точно попадна на некролога на Тод?

— Моля? — извърнах се с лице към него.

— За некролога те питам. Как точно го видя?

Сигурно съм изглеждал много смаян.

— Ами беше на първата страница на университетския уебсайт.
Какво точно имаш предвид?

— Нищо. Просто се зачудих.

— Не помниш ли, че ти го казах в кабинета ми. А пък ти одобри
идеята ми да отида на погребението. Не си ли спомняш?

— Много добре — каза Бенедикт. — А сега ти давам идеята да
зарезеш цялата тая работа.

Не му отговорих. Пътувахме известно време в пълно мълчание.
После Бенедикт взе, че го наруши.

— Едно нещо не ми дава мира.

— А именно?

— Как е успяла да те открие полицията в дома на сестрата на
Натали?

И аз си бях задал същия въпрос, но чак сега отговорът ме удари в
очите.

— Шента.

— Тоест тя знаеше къде си, така ли?

Описах му как й се бях обадил и как, като първия глупак, не се
бях отървал от телефона с нерегистрираната сим карта. След като
могат да те проследят по регистрирания ти телефон, какво им пречи да

те спипат и по нерегистриран такъв, по номера на симкартата, който се е появил на дисплея на Шента? Апаратът все още ми беше в джоба и се запитах дали да не го изхвърля през прозореца на колата. Късно е. Пък и полицията вече беше най-малката ми грижа.

След като ректорът Трип ме помоли да изляза в отпуск, бях си подготвил един куфар и заедно с лаптопа ги бях оставил в кабинета си в „Кларк Хаус“. И се чудех дали пък някой, хей така, не държи под око квартирата ми и кабинета ми в кампуса. Сигурно пресилвах нещата, ама може ли да знае човек. Бенедикт предложи да паркираме доста далеч оттам. Огледахме се за някакви необичайни признаци. Всичко изглеждаше нормално.

— Дай да пратим някой студент да донесе багажа ти — каза той.

— Един студент вече пострада заради мен — завъртях глава.

— В случая няма никакъв риск.

— Не ща, все пак.

„Кларк Хаус“ беше заключена. Вмъкнах се скришом през задния вход, грабнах нещата си и се върнах забързано в колата на Бенедикт. Никой не стреля по мен. Едно на нула за добрите. Бенедикт ме откара до задния вход на вилата му и ме пусна да сляза.

— Много ти благодаря — рекох.

— Имам да проверявам куп есета. Нали ще се справиш сам?

— Няма проблем.

— И отиди на лекар да ти прегледат главата.

Все още имах известно остатъчно главоболие. Вероятно от нещо като сътресение, от преумора, стрес или съчетание и от трите. Де да знам. Но се съмнявах, че се нуждая от лекарска намеса. Благодарих повторно на Бенедикт и се настаних в стаята. Извадих лаптопа и го сложих върху бюрото.

Време е, рекох си, за малко кибердетективщини.

Сигурно се чудите кое ме караше да мисля, че от мен става първокласен следовател и откъде изобщо знам как действа един кибердетектив. Нито съм такъв, нито знаех какво да правя. Знам единствено как да вкарам въпрос в търсачката гугъл. И точно това предприех като начало.

Първо проверих датата: 24 май, преди шест години.

Същата, която бях видял на снимката от охранителната камера, показана ми от нюйоркската полиция. Логично беше да предположа, че

ако нещо е станало на тази дата, ще е... ами да го наречем „престъпление“. За което може и да е писало във вестниците. Минимална вероятност, казвате? Съгласен съм. Но все трябваше да почна отнякъде.

Чукнах бутона и моментално на екрана наизскачаха отправки към репортажи за някакво торнадо в щата Канзас. Налагаше се да постесня малко тематиката. Затова добавих „Ню Йорк Сити“ и пак чукнах бутона. Първият линк ме уведоми, че в мач от Националната хокейна лига „Ню Йорк Рейнджърс“ паднали с 2:1 от „Бъфало Сейбърс“. Втори линк: „Ню Йорк Метс“ бият „Аризона Даймъндбакс“ 5:3 на бейзбол. Ама че вманиачено на спортни теми е това, нашето общество.

Но най-после попаднах на сайт, следящ и архивиращ нюйоркските ежедневници. През последните две седмици повечето вестници водеха на челните си страници с репортажи за поредица безумно смели банкови обири в град Ню Йорк. Обирджиите действали нощем, не оставяли никакви следи, заради което ги били кръстили „Невидимите“. Страшно оригинално. Оттам клигнах на линка към архивите от 24 май преди шест години и взех да се ровя из киберстраниците с градските вести.

Водещите теми за деня: Въръжен мъж извършва нападение срещу френското консулство. Полицията разбива шайка украинци — дилъри на хероин. В съда гледат делото срещу полицай на име Джордан Смит, обвинен в изнасилване. Възникват подозрения във връзка с пожар на жилищен имот в Стейтън Айлънд. Управител на хедж фонд към „Солям Хамилтон“ е подведен под отговорност за участие във финансова пирамида. Щатски ревизор е обвинен в нарушение на етичните правила.

Празна работа. А може и да не е. Ами ако Натали е била член на украинската банда? Или пък се е познавала с управителя на хедж фонда — оная снимка можеше да е правена във фоайето на някоя бизнес сграда — или с щатския ревизор, в краен случай. Ами аз къде ли съм бил на същата дата преди шест години? Двадесет и четвърти май. Било е към края на учебната година. Може и вече да е нямало лекции.

Преди шест години.

Точно по това време трябваше да съм бил в съвсем окаяно състояние, както ми беше напомнил съвсем скоро Бенедикт в „Барбибиблиотека“. Нямаше и месец, откакто баща ми се беше споминал от инфаркт. Дипломната ми работа отказваше да се напише сама. Двадесет и четвърти май. Горедолу по това време и професор Трейнър беше вдигнал оня купон, на който непълнолетните бяха консумирали алкохол. А аз бях настоял да го накажат сериозно, като по този начин бях поопънал отношенията си с професор Хюм.

Тук обаче не ставаше дума за моя живот. А за този на Натали.

Охранителната камера я е снимала на 24 май. Замислих се за миг отново върху датата. Добре, да приемем, че на 24 май наистина е станало някакво престъпление или произшествие. Кое то си беше напълно възможно, както вече бях изчислил. Сега обаче задълбах върху тази мисъл. Ако приемем, че събитието е станало на 24 май, кога са щели вестниците да го отразят?

На 25 май, разбира се, а не на 24-и.

Не беше кой знае колко брилянтна мисъл, но пък съдържаше известна логика. Намерих вестниците от 25 май и пак се зарових в градската рубрика. Водещи новини: Покушение срещу местния благотворител Арчър Майнър. Две жертви на пожар в нийоркския квартал Челси. Полицай стреля по невъоръжен младеж. Един убил бившата си съпруга. Директор на гимназия задържан за присвояване на училищни средства.

Само си губех времето.

Затворих очи и ги разтърках. Назрял беше моментът да се откажа. Да си легна и да склопя очи. Да спазя обещанието си и да се съобразя с желанието, явно изразено от жената, която смятах за своята истинска любов. Освен ако Бенедикт не се окажеше прав в това, че Тод и Джед също са си мислели, че Натали е тяхната истинска любов. При което ме обзе някакво първобитно чувство — ревност, да го наречем.

Ъъ. Не го възприемам.

Джед не ме преследваше в ролята на ревнив любовник. А пък Тод... е, не знам при него как точно са стояли нещата, но и какво значение има в края на краищата. И все пак не можех да си представя да се откажа. Не ми е в характера. И изобщо в чий характер го има? Може ли човек да живее, след като в ума му щъкат толкова останали без отговор въпроси?

Но някакво едва чуващо се гласче в ума ми ми нашепваше: Да, ама поне ще си жив!

Няма да стане. Изключено е. Вече ме бяха отвличали, заплашвали, нападали, арестували, да не говорим, че и аз бях убил човек...

Тпруу!!! Задръж така! Убил бях човек — но пък вече му знаех името!

Надвесих се над клавиатурата и гугълнах „Ото Деверо“.

Очаквах да видя първо некролог. Нищо подобно. Първият линк се отнасяше до форум на „ентусиасти на гангстерска тема“. Най-сериозно ви говоря. Стигнах до дискусиите им, но се оказа, че трябвало да си създам профил. Скалъпих го на бърза ръка.

И стигнах до тема „Почивай в мир, Ото“. Кликнах на линка:

„Ебаси! Да пречупят врата на Ото Деверо — един от най-яките изпълнители на мокри поръчки и изнудвачи на мафията! При което изхвърлили трупа му като чувал боклук покрай магистралата «Соу Мил». Респект, Ото. Ти беше истински убиец, брато!“

Не вярвах на очите си. Какво още не съм видял? Фенсайт за осъдени педофили, може би?

След горното следвах десетина коментара — че и похвали! — по повод някои от най-гадните деяния, извършени от Ото. Бях чувал, че в интернет човек може да намери какви ли не перверзии. И ето че и самият аз бях попаднал на сайт за почитатели на гангстерското насилие. Що за свят е този, нашият!

Но на четиринадесетия коментар улучих десетката.

Тялото на Ото ще бъде изложено за поклонение тази събота в погребално бюро „Франклин“ в Куинс. Тъй като поклонението е частно, външни лица няма да се допускат, но почитателите могат да изпратят цветя на следния адрес...

Следваше адрес в квартал Флъшинг, в Куинс.

Върху бюрото беше оставен бележник. Грабнах молив, облегнах се назад и от лявата страна на листа написах името на Натали. Под нейното — името на Тод. После изредих още имена: моето, на Джед, Куки, Боб, Ото — всички имена, които ми минаха през ума. Дилия Сандерсън; Ибън Трейнър; бащата на Натали — Арон Клайнър, и майка ѝ — Силвия Ейвъри; Джули Потъм; та дори и Малкълм Хюм. До един. После от дясната страна на листа — от горе на долу — начертах линия на времето.

До възможно най-далечното минало. Кога всъщност е започнала цялата тази история?

Нямах никаква представа.

Хайде отначало.

Преди двадесет и пет години бащата на Натали — преподавател тук, в Ланфорд — избягва с някаква студентка. Според Джули Потъм татенцето впоследствие се жени повторно и заживява нов живот на нов адрес. Единственият проблем е, че не оставя никаква диря след себе си. Или, както се изрази Шента — каквато дъщерята, такъв и бащата. И Натали, и баща ѝ сякаш се бяха изпарили от този свят. Без каквато и да било диря.

Свързах с черта Натали и баща ѝ.

Откъде можех да науча нещо повече за тази връзка? Замислих се върху казаното от Джули. Нейните сведения за повторния брак на баща им идеха от майка ѝ. Нищо чудно майката да не е споделила с нея всичко, което е знаела. Току-виж се оказало, че е знаела и новия адрес на бащата. Така или иначе, дължен бях да си поговоря с нея. Как обаче? Била в старчески дом. Така поне каза Джули. Но нито знам в кой дом е, нито мога да разчитам Джули да ми каже. И все пак надали ще ми е особено трудно да открия къде е госпожа Ейвъри.

И оградих в кръг името на Силвия Ейвъри — майката на Натали.

Хайде сега пак при линията на времето. Отмятах годините една по една, докато стигнах допреди двадесет години — времето, когато Тод Сандерсън е бил все още студент. Насмалко да го изключат след самоубийството на баща му. Сетих се за студентското му досие и за некролога му. И на двете места се споменаваше, че Тод се е постарал да се сдобри с обществото, като е създал благотворително дружество.

Така че записах в бележника „Ново начало“.

Първо, „Ново начало“ се е родило тук, в самия кампус, като следствие от личната трагедия на Тод. Второ, преди шест години Натали е съобщила на сестра си, че двамата с Тод смятат да пътуват по света по линия на благотворителността на „Ново начало“. Трето, според истинската съпруга на Тод, Дилия Сандерсън, „Ново начало“ било единственият смисъл в живота на Тод. Четвърто, по време на създаването на „Ново начало“ моят любим наставник професор Хюм е бил съветник към катедрата.

Взех да почуквам с молива върху бележника. В цялата тая работа навсякъде изскачаше това „Ново начало“. Каквото и да означава „цялата тази работа“.

Явно се налага да надникна и в това благотворително дружество. Ако приемем, че Натали е пътувала по линия на „Ново начало“, току-виж някой там имал идея къде се намира в момента. И пак забих в интернет търсачката. Целта на „Ново начало“ е била да дава нов шанс на онеправдани хора, макар дейността им да не се отличаваше с особена съсредоточеност: работили са и с деца със заешка уста, и с дисиденти, нуждаещи се от политическо убежище, и с банкрутирали люде; намирали са работа и на безработни с грехове в миналото си.

Най-кратко казано, придържали са се към мантрата, изписана най-долу на уеб страницата им: „Помагаме на крайно нуждаещите се от ново начало“.

По-неясно не можах ли да го кажат — намръщих се.

Имаше и линк за изпращане на средства. И понеже благотворителното дружество „Ново начало“ е било регистрирано по раздел 503(с), чл. 3 от данъчния закон, изпратените му суми подлежах на приспадане от дължимия годишен данък на хазната. Нямах списък на служителите в дружеството. Никъде не се споменаваше нито Тод Сандерсън, нито Малкълм Хюм, нито който и да било друг. Нямах и служебен адрес. Телефонният им номер беше с код 843 — Южна Каролина. Набрах номера. Обади ми се телефонен секретар. Не оставих съобщение.

Открих онлайн компания, която проучвала разните благотворителни дружества, „за да сте сигурни кому давате парите си“. Срещу скромна такса ти пращали пълна сводка за благотворителното дружество, което те интересува, включително данъчния му формуляр 990 (каквото и да означаваше това), плюс „всеобхватен анализ с пълни

финансови данни, целенасочени решения, биографии на ръководителите, дъщерни дружества, разходи по набирането на средства и други дейности“. Платих скромната такса. И получих имейл, че сводката ще ми бъде изпратена по електронен път на следващия ден.

Спокойно можех да ги изчакам. Главата ми пулсираше като ударен с паве палец на крака. Жаждата ми за сън извираше направо от мозъка на костите ми. На следващия ден възнамерявах да отида на погребението на Ото Деверо, но засега тялото се нуждаеше и от отдих, и от прехрана. Взех си душ, хапнах набързо и заспах като утрепан — което, ако се съди по заобикалящите ме събития, беше съвсем уместно.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Бенедикт се навря в прозореца на собствения си автомобил.

— Никак не ми харесва тая работа.

Не си направих труда да му отговарям. Вече най-малко десет пъти бяхме предъвкали въпроса.

— Благодаря все пак, че ми послужи с колата си.

Моята нали я бях зарязал с преправените номера някъде по улиците на Грийнфийлд. Все някога щях да измисля как да си я прибера, но засега можеше да почака.

— Най-добре ще е да дойда с теб — каза Бенедикт.

— Имаш лекции.

Той не седна да спори. Пропускането на лекция беше табу. Достатъчно бях навредил вече — по съществен и не толкова съществен начин — на куп студенти, като се бях впуснал в това свое невероятно приключение. Не можех да позволя да ощета дори и минимално и други техни колеги.

— Ти, значи, държиш да присъстваш на погребението на този гангстер?

— Повече или по-малко.

— Като те слушам, май е „по-малко“.

И по това нямаше спор. Идеята ми беше да наблюдавам от разстояние погребението на Ото Деверо. С надеждата да разбере някак си защо ме беше нападнал, кой му е бил работодателят и защо търсеха Натали. Не си бях изяснил съвсем подробностите — от рода на това, как да постигна тези свои цели, — но в момента бях безработен, а никак не ме привличаше идеята да се мотая безцелно в очакване да ме намери я Боб, я Джед.

По-добре щеше да е да поема аз инициативата. Нали все това повтарям на студентите ми.

Шосе 95 в Кънектикът и Ню Йорк е на практика поредица от строителни обекти, представящи се за междущатска магистрала. И все пак успях да развия доста добра средна скорост. Погребалното бюро

„Франклин“ се намира на булевард „Нордън“ в квартала Флъшинг, в Куинс. По неизвестна за мен причина обаче снимката на уебсайта им изобразява многообичания мост Боу в Сентръл Парк — място, където се женят влюбените в почти всяка романтична комедия, чието действие се развива в Манхатън. Отговорът защо нямат вместо това снимки на собственото си погребално бюро ми се изясни едва след като спрях отпреде му.

И на това ако му викат място за вечен покой!

По първоначален проект строената към 1978 г. сграда, в която се намираще погребалното бюро „Франклин“, изглежда, е трябвало да помещава два зъболекарски кабинета и евентуално приемна на специалист протолог. Мазилката ѝ жълтееше като зъби на пушач. Забелязал съм, че по своята организация сватбите, партитата и други видове празненства обикновено отразяват характера на виновниците. При погребенията това се наблюдава изключително рядко. Смъртта прави всички ни равни до такава степен, че всички погребения, с изключение на онези във филмите, в крайна сметка си приличат като две капки вода: безцветни, с повтарящи се слова, формули и ритуали и не предлагащи почти никаква утеха и облекчение.

Дотук добре. Ами отук нататък? Не можех току-така да се намъкна. Ами ако и Боб присъства? Можех да се придържам към най-задните редове, но хора с моя ръст не се сливат лесно с тълпите. Някакъв мъж в черен костюм насочваше пристигащите къде да паркират. Спрях пред него и му се усмигнах така, сякаш отивах на погребение, каквото и да значи това.

— За кое погребение сте? На Деверо или Джонсън? — попита ме мъжът.

А аз, притежавайки мисъл като бръснач, веднага му отговорих:

— На Джонсън.

— Паркирайте вляво, ако обичате.

Влязох в просторния незастроен парцел. Както виждах, погребението на Джонсън се провеждаше в близост до самия главен вход. А зад погребалното бюро бяха вдигнали тента за погребението на Деверо. Намерих си свободно място за паркиране в десния ъгъл. Влязох на заден ход, така че имах прекрасен изглед към тентата на Деверо. Ако случайно ме забележеше някой от опечалените на Джонсън или служител на погребалното бюро „Франклин“, винаги

можех да се престоря на разстроен близък, който има нужда от кратко усамотение.

Сетих се и за предишното погребение, на което бях присъствал само преди шест дни в бялото параклисче в Палмето Блъф. И ако носех със себе си линията на времето, щях да отбележа разликата от шест години между сватбата в единия параклис и погребението в другия. Шест години. Колко ли бяха дните през това време, в които да не се бях сещал по някакъв повод за Натали? Изчислих, че отговорът е „нула“.

По-важният въпрос за момента обаче гласеше: а за нея как са минали тези шест години?

Пред тентата спря стреч-лимузина. Още един странен ритуал, свързан със смъртта. В коли, олицетворяващи лукс и излишък, се возим единствено тогава, когато скърбим за някой починал близък. Но пък имали по-подходящ момент от този? До колата се приближиха двама в черни костюми и отвориха едновременно вратите ѝ, сякаш пред тях беше постлан червен килим. Подадоха ръка на слизащата стройна жена на към тридесет и пет, която водеше със себе си дългокосо шест-седемгодишно момченце. Малкият носеше черен костюм, което ми се стори на границата на неприличното. Едно малко момче никога не бива да се облича в черен костюм.

Появилата ми се в този миг мисъл беше повече от очевидна: Ото сигурно е бил семеен. Имал си е стройна жена, с която е споделял мечти и постеля. Може да е имал и дългокосо синче, което го е обожавало и с което е ритал топка в двора. От лимузината наизлизаха и други хора. Възрастна жена ридаше, притиснала смачкана на топка носна кърпа към носа си. Двойка на тридесет и нещо годишна възраст буквално я пренесе до тентата. Майката на Ото, предполагам, с негов брат и негова сестра. Семейството оформи редица за приемане на съболезнования пред самата тента. Ръкуваха се с опечалените, а мъката им личеше и по стойките, и по физиономиите. Момченцето имаше изгубен, объркан и уплашен вид, сякаш някой го беше издебнал и изтресъл с юмрук в корема.

А този някой бях аз.

Седях, без да мръдна. Бях си представял Ото като някаква самостоятелна единица. А убийството му възприемах като изключително лична трагедия, като края на един изолиран човешки

живот. Никой на този свят обаче не е истински изолиран. Смъртта генерира вълнички и ехо.

Но колкото и тежко да ми беше да наблюдавам резултата от собствените си действия, това не променяше факта, че въпросните ми действия бяха напълно оправдани. Затова поизправих гръбнака си и взех да следя по-изкъсо опечалените. Преди да дойда, си бях представял, че редицата им ще наподобява кастинг за статисти в телевизионния сериал „Семейство Сопрано“. Вярно е, и такива се виждаха, но общо взето тълпата беше доста пъстра. Ръкуваха се с роднините на покойника, прегръщаха ги, целуваха ги. Някои задържаха доста дълго прегръдките. Други се ограничаваха с леко потупване по гърба и бързо изсулване. По едно време нарочената от мен за майка на Ото насмалко да припадне, но двама от мъжете я подхванаха.

Убил бях сина й. Мисълта беше хем очебийна, хем сюрреалистична.

Пристигна втора стреч-лимузина и спря пред самото начало на редицата родственици. За миг всички сякаш се смразиха. Двама с фигури на защитници от отбор по американски футбол отвориха задните врати. Отвътре се показва висок, кльощав мъж със зализани коси. И видях как из тълпата се понесе шепот. Мъжът беше на седемдесет и кусур години и ми се струваше смътно познат, но не се сещах кой е. И не застана на опашката, ами тя се раздвои пред него, така както Червено море се разтворило пред Моисей. Мустачките му бяха тънки-тънки, сякаш нарисувани с молив. Докато се приближаваше, семейството приемаше ръкостискания и поздравления.

Който и да беше този човек, явно беше много важна личност.

Слабият мъж с тънките мустачки се спря пред всеки отделен член на семейството и се ръкува с него. А един — който го бях нарочил за шурей на Ото — чак се смъкна на едно коляно. Слабият завъртя леко глава, а онзи веднага се изправи с виновен вид. Един от футболните защитници се движеше на крачка пред слабия, а другият — на крачка подире му. Никой не тръгна след тях да изказва съболезнования на семейството.

След като се ръкува и с майката на Ото — последната в редицата, слабият мъж се завъртя и пое обратно към лимузината си. Един от защитниците му отвори задната врата. Слабият се намести. Вратата се

затвори. Единият футболен защитник подкара автомобила. Другият седна на седалката до него. Изкараха стреч-лимузината на заден ход. Никой не помръдна, докато слабият не си замина.

Тълпата остана неподвижна цяла минута след заминаването му. Видях как една от жените се прекръсти. После подновиха поднасянията на съболезнованията. Седях и се напъвах да се сетя кой беше слабият мъж и доколко присъствието му беше от значение. Майката на Ото пак се разрида.

И както я гледах, коленете ѝ поддадоха. Свлече се в обятията на някакъв мъж и продължи да плаче върху гърдите му. А аз замръзнах намясто. Онзи ѝ помогна да се изправи и я остави да се нареве. Виждах как я галеше по гърба и ѝ говори утешително. Тя дълго се задържа в обятията му. А мъжът стоеше и чакаше с безкрайно търпение.

Беше Боб.

Макар да бях на не по-малко от сто метра от тях, за всеки случай се свлякох на седалката. Сърцето ми се разбумтя. Поех дълбоко въздух и се осмелих да погледна отново. Боб много нежно отделяше майката на Ото от себе си. Накрая ѝ се усмихна и се отправи към групата мъже на по-малко от десет метра от него.

Те бяха петима на брой. Един извади пакет цигари. Всички си взеха по една, освен Боб. Стана ми едва ли не приятно, че моят гангстер се грижи поне малко за здравето си. Извадих телефона си, открих как се включва фотоапаратът му и приближих с вариото лицето на Боб. Щракнах му четири кадъра.

Дотук добре. А после?

Ще изчакам тук да тръгне погребалната процесия, а след погребението ще проследя Боб до дома му.

А след това?

И аз не знаех. Ама наистина. Целта ми щеше да е да установя истинското му име и самоличност, а оттам — евентуално и причината, заради която се интересува от Натали. Той несъмнено беше старшият от двамата. Което ще рече, че трябва да са му известни причините, нали така? Освен това ще видя в коя кола се качва и ще ѝ запиша номера. А оттам и Шента ще може да установи истинското му име, независимо че вече ѝ няхах пълно доверие, а допусках и възможността

Боб да е дошъл на погребението с колата на някой от приятелите му пушачи.

Четирима се отделиха от групата и влязоха вътре, а Боб остана навън само с единия. Онзи беше по-млад, а костюмът му беше толкова лъскав, сякаш беше пристигнал от дискотеката. Стори ми се, че Боб почна да дава някакви нареждания на Лъскавия, понеже Лъскавия не преставаше да кима. След като Боб се изказа, влезе в погребалното бюро. Но Лъскавия остана отвън. И със силно преувеличена пичовска походка, взета сякаш назаем от мултипликационен филм, се отправи към блестящ бял кадилак ескалейд.

Прехапах долната си устна, мъчейки се да реша какво да предприема. Погребението щеше да трае поне още половин до един час. Нямах какво повече да правя тук. По-добре беше да проследя Лъскавия и да видя докъде ще стигна.

Запалих двигателя и го последвах по булевард „Нордън“. Доста странно се чувствах от това, че „преследвах нарушител“, но явно този ден беше писано да ми се случат куп странни неща. Нямах представа каква дистанция трябва да пазя от кадилака. Дали ще забележи, че го следя? Съмнявах се, при все че карах с масачузетски номера в щата Ню Йорк. Той сви надясно по булевард „Франсис Луис“. Следвах го през две коли. Дявол. Все едно бях като онези телевизионни детективи Старски и Хъч. Или поне като единия от тях.

Когато съм притеснен, си разправям какви ли не тъпи шеги.

Лъскавия спря пред цветарски мегаматазин „Глоубъл Гардън“. Браво бе, рекох си. Поръчал е венци за погребението на Ото. И това е не по-малко смешно по отношение на погребенията: всички са в черно, но умират да украсят обстановката с пъстри цветя. Магазинът обаче се оказа затворен. Не знаех как да тълкувам този факт, затова реших да го оставя временно неразтълкуван. При което Лъскавия мина с колата отзад. Поех подире му и аз, само че спрях отстрани, и то — на значително разстояние. Лъскавия се измъкна от шофьорската седалка на кадилака и наперено се отправи към задния вход. Явно силно си падаше по наперените походки. Не ми се щеше да си съставям предварително мнение за него, без лично да го познавам, но ако съдех по компанията, в която се движи, гланца на костюмчето и позьорските стойки, подозирах, че Лъскавия е от ония, които днешните студенти определят формално като „смотльовци“. Той почука на задната врата с

пръстена на малкото си пръстче и зачака, пружинирайки на нозе като боксьор по време на представянето му на публиката. Помислих си, че пружинирането е само за фасон. Оказа се, че не е.

Отвори му някакъв младеж — като нищо можеше да е някой мой студент — с яркозелена фирмена престилка и обърната с козирката назад бейзболна шапка с надпис „Бруклин Нетс“, а щом се показа, Лъскавия му изтресе един внезапен юмрук в лицето.

Ама и аз на какво се нахендрих.

Шапката отхвъркна и падна на земята. След нея се свлече и младежът, хванал се за носа. Лъскавия го грабна за перчема. Приведе се толкова близо, че се уплаших да не му отхапе вероятно счупения нос, и взе нещо да му крещи. По едно време направи крачка назад и изрита младежа в ребрата. Онзи се заогъва напред-назад от болката.

Окей. Стига вече!

Отворих вратата на моята кола, понесен на крилете на някаква опасна смеска от страх и инстинкт. Страхът се поддава на контрол. Това поне бях научил през няколкогодишния ми стаж като охранител. Няма човек с поне капчица човечност, който да не изпитва страх при физически сблъсък. Така сме устроени. Номерът обаче е да впрегнеш страха в своя полза и да не му позволиш да те парализира или да ти отнеме от силата. В този смисъл, колкото повече опит имаш, толкова по-добре.

— Стой! — изкрещях, след което, вече по силата на инстинкта, добавих: — Полиция!

Лъскавия се извърна към гласа ми.

Извадих от джоба си портфейла и го разтворих. Не, нямам в него метална значка на полицейски служител, но разчитах, че поради отдалечеността си оня няма да се усети. Затова пък щеше да се впечатли от самоувереността ми. Наложих си да се държа твърдо, спокойно.

Младежът се ската по посока на вратата. Грабна в движение шапката, нахлупи я с козирката назад и се шумугна в сградата. За мен това нямаше значение. Затворих портфейла си и тръгнах към Лъскавия. Но и той, изглежда, притежаваше известен опит. Защото не побягна. Нито придоби вида на виновен човек. Не се и опита да се обяснява. Просто ме изчака най-търпеливо да се приближа.

— Само един въпрос ще ти задам — рекох. — Отговориш ли ми, ще забравим за това тук.

— За кое? — полюбопитства Лъскавия. И се нахили със ситни зъбки, приличащи на дражета „тик-так“. — За теб не знам, но аз лично нищо не виждам за забравяне.

В ръката ми се появи айфонът с най-ясното от изображенията на Боб, с които разполагах.

— Тоя кой е?

Лъскавия му хвърли един поглед, после пак се нахили.

— Я да ти видя значката.

Оо! Дотук с впечатляващата самоувереност.

— Само ми кажи...

— Ма ти не си никакво ченге, бе — оцени веселото в ситуацията Лъскавия. — Знаеш ли по какво те излових?

Не му отвърнах. Вратата се отвори съвсем леко. Забелязах как младежът наднича през процепа. Срещна погледа ми и ми кимна в знак на благодарност.

— Щото ако беше ченге, щеше да го познаваш.

— Добре де, кажи ми само името и...

Лъскавия посегна към джоба си. Може би се канеше да извади пищов. Или да измъкне кама. Или да си послужи с носна кърпа. Нямах представа. Не го и попитах. А и комай ми беше все едно.

Беше ми писнало.

Без да му кажа дума или да го предупредя по друг начин, забих с все сила юмрука си в носа му. Чух как изхрущя костта, все едно бях настъпил майски бръмбар. По лицето му потече кръв. Дори през тесния процепа видях как младежът зад вратата се захили доволно.

— Какво, по...

Вкарах му втори прав удар, право по вече категорично натрошения нос.

— Кой е тоя? Как се казва?

Лъскавия гушна с длан носа си, сякаш беше умиращо птиченце, което искаше да спаси. Нанесох му подсичащ ритник. При което той рухна почти точно там, където беше лежал младежът преди по-малко от минута. Зад него процепът във вратата се скри. Явно младежът не желаше да има нищо общо със ставащото. И беше прав за себе си. Кръвта мърляше обилно костюма на моя човек. Но бях сигурен, че ще

може да я обърше до капка, все едно се е стекла върху найлон. Приведох се над него с готов за нов удар пестник.

— Казвай кой е?

— Ох, ама и ти направо се пиши умрял — успя да изгъгне Лъскавия с нещо като страхопочитание в гласа си.

Думите му ме повъзпряха.

— Да чуя кой е!

И му показах наново юмрука. А той вдигна ръка в жалък жест на самоотбрана. Ако исках да му нанеса нов удар, като нищо щях да мина през дланта му.

— Окей, окей — рече. — Дани Зукър. С него си имаш работа, мой човек. Дани Зукър се казва.

За разлика от Ото, Боб не ми се беше представил с истинското си име.

— А ти си направо за гробищата, брато.

— Чух те още първия път — срязях го, но и самият аз усетих страха в тона ми.

— Дани не прощава. Направо си за отписване. Схващаш ли какво ти реда, брато? Знаеш ли какъв си ти?

— Да, чух. Жив умрял съм. Обърни се по корем. Положи дясната си буза върху асфалта.

— Ама защо?

Пак вдигнах юмрук. Оня легна по корем и положи погрешната буза на земята. Направих му забележка. Извърна глава на другата страна. А аз издърпах портфейла от задния му джоб.

— Ти какво сега? Обираш ли ме?

— Мълчи!

Проверих личната му карта и прочетох на глас името му:

— Едуард Лок, тъдявашен — от Флъшинг, Ню Йорк.

— Е, та?

— Вече знам името ти. И адреса ти. На тая игра и двама могат да играят.

При което той се подхили.

— Кое му е смешното?

— Няма по-добър играч от Дани Зукър.

— Ти да не смяташ да му разправиш за кратката ни препирня? — рекох и пузнах портфейла му на тротоара.

— За кое?

— За това, което ти се случи.

Усмивката му пролича и през кръвта.

— В мига, в който изчезнеш, брат ми. Защо? Искаш още малко да ме позаплашваш ли?

— О, хич даже. И ще е хубаво да му разправиш — рекох с възможно най-спокойния си тон. — Само че не знам той как ще го възприеме.

— Кое как да възприеме? — сбърчи вежди оня, както си беше с лице върху асфалта.

— Ами това, че ти, Едуард Лок, си бил повален от някой си, дете дори не го познаваш. При което оня ти е натрошил носа, омърлял ти е костюмчето и е щял да те допробие, ако не си го умилостивил. А как си го умилостивил? Като си пропял като пиленце.

— Какво?

— Ами ти предаде Дани Зукър още след първите два удара.

— Глупости! Ни най-малко...

— Още след втория удар ми каза как се казва. Как мислиш: Дани дали ще се впечатли от това? Ти, доколкото усещам, добре го познаваш. Как смяташ, че ще реагира, като разбере как си го издал?

— Не съм го издавал!

— Е, дано и той е на същото мнение.

Мълчание.

— Както решиш — рекох. — Но лично аз ти препоръчвам да си траеш. Така Дани няма нищо да научи. Как си го изложил. Как някой те е пребил. Как си го издал само след два удара.

Мълчанието продължаваше.

— Разбрахме ли се, Едуард?

Нито ми отговори, нито седнах да го чакам. Време беше да си ходя. Съмнявах се, че Едуард ще види от толкова далеч номера на колата ми — на Бенедикт колата, имам предвид, — но не желяех да рискувам.

— Аз си тръгвам. А ти лежи така, докато си замина, и все едно нищо не е станало.

— Освен дето ми счупи носа — припомни ми оня.

— Ще ти мине — рекох. — Само не вдигай глава.

Върнах се заднешком до колата, без да го изпускам от око. Едуард Лок не посмя дори да помръдне. Седнах зад волана и потеглих. Беше ми едно хубаво, но колкото и да е странно, някак си не се гордеех със себе си. Излязох на булевард „Нордън“ и минах покрай погребалното бюро. Нямах повод да спирам пак там. Вече бях забъркал достатъчно голяма каша. Докато чаках на следващия светофар, хвърлих поглед към електронната си поща. Браво! Ония, дето наблюдават благотворителните дружества, ми бяха пратили отговор:

Подробен анализ на „Ново начало“.

Е, щеше да почака, докато се прибера. Но защо не... Оглеждах се най-внимателно. И само след две преки открих, каквото ми трябваше: интернет кафе „Киберкрафт“. Достатъчно отдалечено от погребалното бюро — не че очаквах да почнат да претърсват съседните паркинги, да не би да съм още там.

Заведението приличаше по-скоро на претърпан отдел за техника. Няколко десетки компютъра бяха подредени в тесни отворени кабинки покрай стените. И бяха до един заети. Ако не се брой моя милост, нямаше клиент на повече от двадесет години.

— Ще падне бая чакане — уведоми ме някакъв смахнат тип с повече пиърсинги по него, отколкото зъби.

— Няма проблем — рекох.

Работата наистина можеше да почака. Първото ми желание беше да се прибера у дома. И тъкмо се наках да си ходя, някаква група, изглежда, съставена от геймъри, нададе победоносен вик, взеха да се тупат взаимно по гърбовете, да правят сложни ритуални здрависваници и накрая взеха, че освободиха няколко терминала.

— Кой би? — попита смахнатият.

— Как кой? Ранди Коруик.

На смахнатия новината му хареса.

— Хайде плащайте. — След което се обърна към мен: — За колко време ще ти трябва терминал, чичка?

— Десет минути — отговорих.

— Давам ти пет. На шести терминал. На него на всички им върви. Гледай да не го скапеш с някоя простотия.

Страхотно. Бързо се включих и отворих електронната си поща. Изтеглих финансовата сводка за „Ново начало“. Осемнадесет страници. Декларация за доходи, графики на разходите, графики на приходите, графики на печалбата, графики на ликвидността, графика за реалната и амортизираната стойност на сгради и оборудване, някаква разбивка на пасиви, баланс, някакъв анализ на сравними имоти...

За професор политолог — все непонятни понятия и числа от света на бизнеса.

Някъде към края попаднах и на история на организацията — в действителност основана преди двадесет години от трима души. Професор Малкълм Хюм беше споменат като академичен съветник. А двама студенти бяха вписани като съпрезиденти: Тод Сандерсън и Джедедия Дракмън.

При което кръвта ми се смрази: коя ли ще е най-често срещаната кратка форма на името Джедедия?

Джед.

Нищо още не ми беше ясно, освен едно: всичко е свързано с „Ново начало“.

— Времето ти изтече, чичка — цъфна зад гърба ми смахнатият. — След петнадесет ще се освободи друг терминал.

Завъртях глава в смисъл, че няма да ми е нужен. Платих си таксата за петте минути и се довлякох до колата си. В какво всъщност се е замесил навремето моят наставник? С какви добри дела се занимава това „Ново начало“, та се налага заради тях да ме убиват? Нямах представа. Май беше време да се прибера у дома и да обсъдя нещата с Бенедикт. Току-виж неговата глава успяла да измъти нещо.

Запалих колата на Бенедикт и все още замаян се отправих в западна посока по булевард „Нордън“. Бях въвел в джипиеса адреса на погребалното бюро „Франклин“, така че за връщането ми у дома следваше да е достатъчно да чукна „Предишни пътувания“ и да видя в списъка адреса на дома на Бенедикт. Така че щом спрях на първия червен светофар, включих устройството и избрах „Предишни пътувания“. Тъкмо се канех да прегледам списъка за адреса на Бенедикт в Ланфорд, Масачусетс, когато погледът ми се закова върху

най-горния адрес — мястото, което Бенедикт беше посетил за последно, преди да ми услужи с колата. А то изобщо не беше Ланфорд, Масачусетс.

Беше Крафтборо във Върмонт.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Светът ми се наклони, залюля и накрая се обърна с главата надолу.

Очите ми не се откъсваха от джипиеса. А пълният адрес беше изписан по следния начин: „260 VT-14, Крафтборо, Върмонт“. И ми беше много добре известен. Защото съвсем наскоро го бях вкарал и в собствения си джипиес.

Беше адресът на колонията „Творческо презареждане“.

Най-добрият ми приятел е ходил до курорта, където преди шест години беше отседнала Натали. Бил е там, където Натали се омъжи за Тод. Сиреч на мястото, където съвсем наскоро бандата на Джед беше направила опит да ме убие.

Не можах да помръдна в продължение на няколко секунди, ако не и по-дълго. Седях вдървен в колата. Радиото свиреше, но няма смисъл да ме питате какво. Целият ми свят сякаш беше спрял да съществува. Доста време й потрябва на действителността, за да пробие през мъглата в ума ми, но затова пък, веднъж пробила, ме изтресе с изненадващо ляво кроше.

Оттук нататък вече съм съвсем сам.

Дори и най-добрият ми приятел ме е мамел. Поправка: продължава да ме мами.

Чакай, рекох си. Трябва да има някакво разумно обяснение.

Какво например? Какво разумно обяснение може изобщо да се предложи за факта, че онзи адрес се намира в джипиеса на Бенедикт? Какво, по дяволите, става около мен? Мога ли въобще да имам доверие на когото и да било?

Поне на последния въпрос отговорът ми беше известен: никому.

Аз съм едър човек. И се смятам за доста независим. Но точно в този момент, на точно това място установих, че никога не съм се усещал по-дребен и по-мъчително самотен.

След което тръснах глава. Окей, Джейк, стегни се. Престани да се самосъжаляваш. Време е да действаш.

Като начало проверих останалите адреси в джипиеса на Бенедикт. Нищо интересно. Но поне открих домашния му и нагласих системата да ме отведе дотам. Тръгнах. Прехвърлях станциите по радиото, търсейки онази вечно неуловима идеална песен. Така и не я намерих. Поради което пригласях с подсвиркване на тъпите парчета, които ми попадаха. И това не помагаше. Ремонтните участъци по магистрала 95 успяха да доразбият окончателно на парченца и жалките останки от психиката ми.

През по-голямата част от пътуването водех наум въображаеми разговори с Бенедикт. В действителност репетирах как ще зачекна темата, какво точно ще му кажа, той какво най-вероятно ще ми отговори, как аз от своя страна ще го контрирам.

Когато излязох на неговата улица, пръстите ми се стегнаха около волана. Погледнах си часовника. Семинарът му щеше да свърши чак след един час, което означаваше, че в момента нямаше да си е у дома. Чудесно. Паркирах до вилата за гости и тръгнах пеш към дома му. Не спирах да умувам какво точно следва да предприема. Безспорно, имах нужда от повече сведения, преди да си позволя да го подложам на разпит. Семплата аксиома на Франсис Бейкън, която не преставаме да натякваме на студентите ни, гласи: „Знанието е сила“.

Бенедикт крие резервния ключ от дома си под една фалшива скала до кофата му за боклук. За да не се чудите излишно, ще ви обясня откъде знам този факт: Бенедикт е най-добрият ми приятел. Така че помежду ни няма никакви тайни.

Друг глас в съзнанието ми обаче не млъкваше: ами ако всичко е било един фалш? Ами ако приятелството ни е било само привидно?

Сетих се какво ми шепнеше Куки в онази тъмна гора: „Ако не престанеш, всички до един ще ни избият“.

В думите ѝ не се предполагаше да се съдържа никаква хипербола, но ето че аз не преставах, а напротив — рискувах по някакъв все още необясним за мен начин живота на тези „всички“. Но кои са всъщност тези „всички“? И не поставях ли някак си непрекъснато на риск живота им? Възможно ли е да са поверили на Бенедикт задачата да ме държи под око, или нещо от този род?

Нямаше полза да се отдавам безрезервно на параноята.

Добре. Окей. Да действаме стъпка по стъпка. Допускам все още възможността да има някакво невинно обяснение за наличието на онзи

върмонтски адрес в джипиеса му. Не ме бива много по творчеството. По-скоро виждам нещата в линейна перспектива. Да допуснем, че може да е услужил и на друг човек с колата си. Или да са му я откраднали временно. Или пък някоя от нощните му завоевания е поискала да посети ферма за органични продукти. Или аз пак съм се отдал на самозаблуда.

Пъхнах ключа в бравата. Ама аз наистина ли се каня да пресека тази граница? Сериозно ли възнамерявам да шпионирам най-близкия си приятел?

Да. Без капка колебание.

Влязох през задната врата. Собствената ми квартира би могла, при добро желание, да се опише като „функционална“. Тази на Бенедикт обаче приличаше по-скоро на харема на някой принц от Третия свят. Десетки скъпи, ярки на цвят отоманки. Вълнуващо пъстри гоблени по стените. Издължени африкански скулптури в четирите ъгъла. Хиляди неща мога да изброя, за да ви убедя колко натруфена беше тази негова квартира, но истината е, че в нея винаги съм се чувствал удобно. Най-много обичах голямата жълта отоманка. Сума ти футболни мачове бях гледал от нея. И сума ти игри бях изиграл на ексбокса.

Ето че и сега пултовете на ексбокса бяха положени отгоре й. Забих поглед в тях, макар да не бях особено убеден, че ще могат да ми предоставят кой знае колко информация. Дори вече сам се питах какво всъщност търся. Някоя улика, най-вероятно. Нещо, което да ми обясни за какво му е било на Бенедикт да ходи с колата си до оная ферма/курорт/убежище на похитители в Крафтборо, във Вермонт? Макар да нямах и най-малка представа как би могла да изглежда подобна улика.

Зарових се първо из чекмеджетата. Като начало — в кухненските. Нищо. Оттам минах в спалнята за гости. И там нищо. След нея — гардероба и бюрото в работния му кабинет. Още нищо. Накрая прегледах и спалнята. Нищо. Там Бенедикт държеше друго бюро, с компютър. Прегледах му чекмеджетата. Нищо.

Открих шкаф с папки. Проверих и кантонерката му. Обичайните сметки. Студентски есета. Графици на лекции. Но що се отнася до нещо съвсем лично — и тук оркестърът вече може да свири „туш“ — нищичко.

Абсолютно.

Което ме накара да си задам въпроса. Може ли в един дом да няма нищо лично на обитателя му? Хайде да вземем собствената ми квартира: какво може да намери човек в нея? Сто на сто нещо повече в сравнение с онова, което откривах тук. Поне някоя и друга снимка, тук-там някое лично писмо, все неща, които имаха връзка с миналото ми.

Но у Бенедикт нямаше нищо подобно. И какво ще рече това?

Не престанах да ровя. Надявах се да открия нещо, което да свърже Бенедикт или с колонията „Творческо презареждане“, или с щата Върмонт, каквото и да било. Опитах се да седна на бюрото му. Бенедикт е много по-дребен от мен, поради което нямаше начин да навра нозете си под бюрото. Приведох се и чукнах по клавиатурата. Екранът светна. И Бенедикт, като повечето хора, не си беше направил труда да го изключи, преди да излезе. И изведнъж си дадох сметка по какъв старомоден начин бях правил огледа на дома му. Че кой в наше време съхранява тайните си из чекмеджета?

Всеки ги поверява на компютъра си.

Стартирах „офиса“ на Майкрософт и погледнах списъка с последните отваряни файлове. На челно място се мъдреше документ в „уърд“ със странното название „VBMWXY.doc“. Кликнах го.

Не пожела да се отвори. Поиска ми парола.

Опааа!

Излишно беше да гадая каква би могла да е. Всякаква. Замислих се дали няма друг начин да я заобиколя. Нищо не ми хрумна. Останалите последно отваряни файлове бяха препоръки за студенти — двама кандидати да следват медицина, един — право и един — бизнес администрация.

Оставаше да стои въпросът: какво толкова има в защитения с пасуърд документ?

Нищо не ми идваше наум. Кликнах най-долу върху иконката за имейли. Но и този му акаунт ми искаше парола. Огледах бюрото с надеждата да попадна на листче с пароли — това се практикува масово, — но пак нищо не намерих. Пак задънена улица.

И какво следва?

Кликнах върху брауъра. И веднага ми се появи страницата му с новините от „яху“. И тук нямаше кой знае какво да науча. Накрая кликнах върху страницата „история“ и чак тогава попаднах на нещо

почти многообещаващо. Оказа се, че Бенедикт беше влизал съвсем наскоро във фейсбук. Кликнах върху линка. Появи се профил на мъж, носещ изключително рядко срещащото се име Джон Смит. Направо да не повярваш. Джон Смит не си беше качил снимка. Нито си имаше приятели. Нито статус. А обявеният му адрес гласеше „гр. Ню Йорк, щат Ню Йорк“.

Най-интересното обаче беше това, че Джон Смит беше влязъл във фейсбук именно от тукашния акаунт.

Хм, рекох си. Не е нито първият, нито последният с фалшив акаунт. Лично аз познавам мнозина такива. Мой приятел навремето използваше през фейсбук музикален сайт, който обявяваше на всичките му приятели всяко изпълнение, което слуша. Това го ядоса дотам, че взе и си създаде фалшив акаунт като на Джон Смит. И вече никой не знае кои парчета харесва.

Самият факт, че и Бенедикт има фалшив акаунт, не означаваше нищо. По-любопитното обаче беше, че когато изписах истинското му име — Бенедикт Едуардс, — излезе, че всъщност няма истински акаунт във фейсбук. Търсачката показва само двама души с това име в целия фейсбук — единият беше музикант от Оклахома Сити, другият — танцьор в Тампа, Флорида. И нито единият, нито другият имаше нещо общо с моя Бенедикт Едуардс.

Е, та? Сума ти народ живее, без да има акаунт във фейсбук. Аз лично имам, но почти не съм го използвал. Профилната ми снимка беше от университетския годишник. Кандидати за приятелство одобрявах веднъж седмично. Надали наброявах повече от петдесет. Поначало се бях включил единствено заради това, че разни хора ми пращаха линкове към разни снимки и прочее, а нямаше как да стигна до тях без фейсбук акаунт. Извън тази конкретна полза, социалните медии не ме привличаха ни най-малко.

Това може би обясняваше акаунта на Бенедикт. И двамата фигурирахме в едни и същи списъци на имейл адресати. Нищо чудно да си е направил този фалшив акаунт, за да може да стига до фейсбук линковете.

Но в мига, в който прегледах историята на браузъра, теорията ми отиде на кино. На първо място в списъка за фейсбук беше някой си Кевин Бакъс. Кликнах върху линка, да не би да е друг фалшив акаунт на Бенедикт, с друг псевдоним. Оказа се, че пак не съм прав. Кевин

Бакъс беше някакъв невпечатляващ тип, който на профилната си снимка носеше тъмни очила и беше с вдигнат палец. Като го видях, се намръщих.

Но колкото и да се ровех из паметта си, няхах никакъв спомен нито за това лице, нито за човек с име Кевин Бакъс.

Посетих страницата му „ъбаут“. Празна: нито адрес, нито къде е учил, нито с какво се занимава. Споменавахе се единствено, че е „във взаимоотношение“ с жена на име Мари-Ан Кантин.

Потърках се по брадичката. И това име — Мари-Ан Кантин — нищо не ми говореше. А какво е търсел Бенедикт на страницата на Кевин Бакъс, запитах се? Няхах представа, но подозирах, че ще е било нещо изключително важно. Що не взема да го гугълна? Но ми направи впечатление, че името на Мари-Ан Кантин беше изписано със син шрифт, което ще рече, че и тя си има свой профил. Достатъчно беше да кликна върху името ѝ.

Така и направих.

А когато страницата ѝ се появи — в мига, в който зърнах профилната снимка на Мари-Ан Кантин, — почти моментално я разпознах.

Жената, чиято фотография Бенедикт носеше в портфейла си.

Ох, ама и аз съм един. Преглътнах и се облегнах назад да нормализирам дишането си. Ами че то всичко си идваше на място. Изпитвах буквално физически болката на Бенедикт. Нали и аз бях изгубил голямата любов в живота си. Явно и него го е сполетяло същото. Мари-Ан Кантин наистина беше поразителна жена. Бих я описал като скулеста, царствена афроамериканка, само че колкото по-отблизо разглеждах профила ѝ, толкова повече се убеждавах в неточността на последната характеристика.

Явно не беше афроамериканка. Е, поне африканка беше. Понеже според фейсбук страницата ѝ Мари-Ан Кантин живееше в Гана.

Любопитен факт, макар изобщо да не ми влизаше в работата. Бенедикт се е запознал някога някъде с тази жена. Влюбил се е в нея. Любовта му останала несподелена. И какво общо имаше всичко това с посещението му в Крафтборо във Върмонт?

Задръж така!

Нали и аз се бях влюбил в жена? Нали и моята любов си оставаше несподелена? Нима и аз самият не бях ходил в Крафтборо

във Върмонт?

В такъв случай дали Кевин Бакъс не е играл ролята на Тод Сандерсън в живота на Бенедикт?

Май почвам да прекалявам с фантазирането. А и да греша. Но колкото и да бърках, реших, че е нужно да проуча тази работа. Засега единствената ми улика се казваше Мари-Ан Кантин. Кликнах и върху нейния „ъбаут“. Крайно впечатляващ. Завършила икономика в Оксфорд, след това степен по право в Харвард. Работи като юрисконсулт към ООН. Родена в Акра, столицата на Гана, където и живее. И е, както вече знаех, „във взаимоотношение“ с Кевин Бакъс.

Дотук добре.

Кликнах върху снимките ѝ, но настройката им беше „лични“, което означаваше, че не мога да ги видя. Тогава ми дойде идея. Кликнах няколкократно върху стрелката „назад“ да се върна върху страницата на Кевин Бакъс. За разлика от нейните, неговите снимки не бяха на „лични“ и ми бяха достъпни до една. Чудесно. Закликвах ги една подир друга. И аз не знам защо. Дори не търсех нещо конкретно.

Кевин Бакъс беше разделил снимките си по албуми. Започнах от онзи, който беше озаглавен просто „Щастливи времена“. Съдържаше 20–25 снимки, на които се виждаше или моето момче Кевин с главната му любима Мари-Ан, или Мари-Ан сама, явно щракната от Кевин. Изглеждаха щастливи. Поправка: щастлив вид имаше тя. Той изглеждаше побъркан от щастие. И си представих как Бенедикт седи на моето място и разглежда една по една снимките на жената, която обича, с тоя тип Кевин. Представих си и чашата скоч в ръката му. И как стаята притъмнява. И как синята светлина на екрана се отразява в огромните му като на Човека мравка очила. И виждах как една самотна сълза се стича по бузата му.

Не прекалявах ли?

Фейсбук умира да измъчва някогашните влюбени, като държи на преден план бившата им любов. Вече няма отърване от стари гаджета. Целият им живот се развива току пред очите ти. Пълна гадост. Ето, значи, как запълвал Бенедикт нощите си — като се самоизтезава. Нямах преки доказателства, но всички улики сочеха в тази посока. Сетих се и за оная пиянска вечер в бара, когато той най-грижовно беше извадил дълго носената снимка на Мари-Ан. И още чувах в ушите си агонията, съдържаща се в изфъфлените му думи:

„Единственото момиче, което ще обичам през живота си.“

Ох, бедни ми, бедни ми Бенедикт.

Но все още нямах и най-малка представа за значението на всичко това, нито какво общо може да е имало с посещението на бедното копеле Бенедикт във Вермонт. Прегледах още няколко албума. Единият беше озаглавен „Семейство“. Кевин имаше двама братя и една сестра. На няколко снимки се явяваше и майка му. Никакъв баща обаче не се забелязваше. Друг албум се казваше „Водопадът Кинтампо“, а трети — „Национален парк Моле“. Повечето снимки в тях бяха на диви животни и на природни забележителности.

Последният албум носеше заглавието „Дипломиране от Оксфорд“. Любопитно. Та нали Мари-Ан Кантин точно там е завършила икономика. Възможно ли е Кевин и Мари-Ан да са следвали по едно и също време? Дали още по време на следването си не са се влюбили един в друг? Съмнявам се. Прекалено много време е изтекло оттогава за поддържане на едно „взаимоотношение“, но пък знае ли човек?

Снимките във въпросния албум бяха значително по-стари — отпреди петнадесетина-двадесет години, ако съдех по прическите, дрехите и лицето на Кевин. Със сигурност бяха от епохата преди появата на дигиталните фотоапарати. Кевин вероятно ги е сканирал, за да ги качи на компютъра си. Прегледах по диагонал малките изгледи, тъй като не очаквах да открия нищо интересно, но още на втория ред една снимка ме накара да се спра.

Ръката ми се разтрепери. Грабнах мишката, успях да прекарам курсора върху изображението и клигнах. Снимката се уголеми. Беше групова — осем души, до един в черни абсолвентски роби и нахилени до ушите. Веднага разпознах кой е Кевин Бакъс, крайният вдясно до някаква непозната мен жена. Ако се съдеше по езика на телата им, бяха влюбени. Поначало, като се загледах по-внимателно, останах с чувството, че на снимката са четири двойки в деня на дипломирането им. Нямах гаранции, естествено. Може просто да се бяха подредили така — момче-момиче, момче-момиче — но предчувствието ми подсказваше друго.

Жената най-вляво веднага привлече погледа ми: Мари-Ан Кантин с убийствена усмивка, способна да разбие всекиму сърцето. Няма мъж, който да би устоял на тази усмивка и да не се влюби в

Мари-Ан. Моментално би си пожелал да я вижда всеки божи ден и да предизвиква появата ѝ. И не би могъл да си представи да я споделя с друг.

Да, приятелю Бенедикт, сега вече разбирам. Всичко ми стана съвсем ясно.

Мари-Ан гледаше влюбено мъж, когото за пръв път виждах.

Така поне реших в началото.

И мъжът беше или африканец, или афроамериканец. С обръсната глава. И без косъм по лицето. И без очила. Тъкмо заради това не го бях разпознал от раз. А и след като се вгледах по-внимателно, пак не бях стопроцентово сигурен. Но пък беше единственият смислен отговор.

Бенедикт.

И въпреки това оставаха два нерешени въпроса. Първо, Бенедикт не беше завършил Оксфордския университет. И второ, под снимката не пишеше „Бенедикт Едуардс“, а „Джамал У. Лангстън“.

Така че можеше да не е Бенедикт, а някой си Джамал У. Лангстън, който прилича на него.

Смръщих се. Ами да, и така имаше резон. Напълно възможно е Бенедикт цял живот да е страдал по жена, която преди много, много години е излизала с мъж, който едва ли не е бил негов двойник!

Ега ти и тъпата теория!

Хубаво, ама каква друга можех да измисля? Учебийната: че Бенедикт Едуардс е всъщност Джамал У. Лангстън.

Нещо ми се губеше. А можеше и да не ми се губи. Да предположим, че парченцата от пъзела най-после се подреждаха, и то — на една и съща маса. Изписах в Гугъл „Джамал У. Лангстън“. Първият линк беше към някакъв си вестник „Стейтсман“, описан като „Най-старият национален вестник в Гана, основан 1949 г.“

Кликнах върху линка. А когато видях за какво става дума в статията — достатъчно ми беше да прочета заглавието, — само дето не изкрещях, но в същото време парченцата от пъзела взеха още по-плътно да си прилягат.

Пред очите ми беше некрологът на Джамал У. Лангстън.

Това пък как е възможно...? Зачетох се. Очите ми се разширяваха все повече, а последните парченца вече си идваха по местата.

Измореният глас зад гърба ми обаче ме смрази до мозъка на костите ми:

— Ех, човече, как можа точно на това да попаднеш.
Извърнах се бавно към Бенедикт. А той беше с пистолет в ръка.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ако трябваше да направя класация на многобройните сюрреалистични мигове, които изживявах напоследък, сегашният — най-добрият ми приятел да е насочил оръжие към мен — щеше да си проправи с лакти път до първото място. Тръснах глава. Как можах нищо да не видя, нито да го усетя? Очилата му в тези огромни рамки изглеждаха повече от смешни. А прическата му буквално ме предизвикваше да се усъмня в душевното му здраве и в личния му пространствено-времеви континуум.

Бенедикт стоеше по зелено поло, бежови кадифени джинси и сако от туид — и с пистолет в ръка. Част от мен настояваше да се изсмея на висок глас. Имах милион въпроси, които исках да му задам, но започнах с онзи, който бях формулирал толкова много пъти от самото начало:

— Къде е Натали?

Поне по лицето му не се изписа никаква изненада, като го чу.

— Нямам представа.

— Ще ме стреляш ли с това нещо? — посочих пищова в ръката му.

— Заклел съм се — каза. — Поел съм обет.

— Да ме застреляш ли?

— Да убия всеки, който разкрие тайната ми.

— Дори ако е най-добрият ти приятел?

— Да. И него.

— Напълно те разбирам — кимнах.

— Какво разбираш?

— За Джамал У. Лангстън — посочих екрана. — Бил е прокурор кръстоносец. Изправил се срещу смъртоносните наркокартели на Гана, без изобщо да се замисли за собствената си безопасност. Успял е да стори онова, което никой друг дотогава не успявал — да ги победи. И е загинал геройски.

Изчаках го да каже нещо. Но той мълчеше.

— Смел човек — казах.

— Глупав човек — поправи ме Бенедикт.

— Картелите се заклели да му отмъстят и ако може да се вярва на тази статия, успели са да постигнат целта си. Изгорили Джамал У. Лангстън жив. Но той всъщност не е изгорял, нали?

— Зависи.

— В какъв смисъл?

— Джамал не изгоря жив — каза Бенедикт. — Но картелите все пак успяха да му отмъстят.

Пословичният воал взе да се вдига пред очите ми. Или още по-точно казано, чувствах се като камера, която постепенно идва на фокус. Неразпознаваемото петно в далечината взе да придобива очертания и форма. Фокусът се изостряше при всяко ново завъртане на обектива или, както повече подхождаше за конкретния случай, след всеки изминал миг. Натали, колонията, внезапната ни раздяла, сватбата, нюйоркската полиция, снимката от охранителната камера, загадъчният ѝ имейл до мен, обещанието, което насила ме накара да ѝ дам преди шест години... всичко вече си идваше намясто.

— Изигра собствената си смърт, за да спасиш тази жена, така ли?

— И нея — рече, — но вероятно и себе си.

— Но най-вече нея.

Нищо не каза. Вместо това Бенедикт — не трябваше ли вече да го наричам Джамал? — се приближи към екрана. И с навлажени очи протегна пръст да пипне нежно лицето на Мари-Ан.

— Коя е тя? — попитах.

— Жена ми.

— Знае ли какво си направил?

— Не.

— Чакай! — усетих как ми се зави свят от тази вест. — Да не искаш да кажеш, че и за нея си умрял?

— Така е по правилата — кимна той. — И е част от клетвата, която полагаме. Това е единственият начин да сме сигурни, че никой няма да пострада.

А аз пак си го представих как седи тук, втренчил се в снимките ѝ във фейсбук, в статуса ѝ, в ъпдейтите по жизнения ѝ път... като онзи, дето гласеше, че била „във взаимоотношение“ с друг мъж.

— Кой е този Кевин Бакъс?

— Стар приятел — насили се да пусне подобие на усмивка Бенедикт. — Доста дълго му се наложи да чака, докато му излезе късметът. Но нямам нищо против. Не искам тя да живее сама. Той е свестен човек.

Дори самата тишина пронизваше сърцето ми.

— Няма ли все пак да ми кажеш какво става? — попитах.

— Нищо няма за казване.

— Според мен има, и то — доста.

— Вече ти отговорих — завъртя глава Бенедикт. — Не знам къде е Натали. Никога не съм я виждал. И името ѝ не съм чувал от другаде, освен покрай теб.

— Нещо отвътре ми подсказва да не ти вярвам.

— Толкова по-зле за теб. — Пистолетът все още беше в ръката му. — Кое те накара да ме заподозреш?

— Джипиесът на колата ти. Показваше, че си ходил до курорта в Крафтборо във Върмонт.

— Глупаво недоглеждане от моя страна — направи гримаса той.

— За какво ти беше да ходиш дотам?

— Ха познай?

— Предавам се.

— За да ти спася живота евентуално. Успях да стигна до фермата на Джед малко след полицаите. Но после установих, че нямаш нужда от помощта ми.

Сега вече си спомних: някаква кола наистина пристигна по автомобилната алея в момента, в който полицаите откриха заровения ми телефон.

— Наистина ли ще ме застреляш?

— Трябваше да послушаш Куки.

— Нямахте как. Ти най-добре от всички би трябвало да си наясно.

— Кой, аз ли? — В гласа му вече избиваше нещо като гняв. — Луд ли си? Нали преди малко точно това отчете: че съм направил всичко по силите ми да осигуря безопасността на жената, която обичам. За разлика от теб. Дето си си наумил да ѝ докараш смъртта.

— Питам те ще ме застреляш ли — да или не?

— Искам първо да ме разбереш.

— Отсега те разбирам — рекох. — Както вече стана дума, ти си бил прокурор. И си вкарал доста престъпен народ зад решетките. Заради което са се опитали да ти отмъстят.

— Не само опитаха — промълви той, вперил пак поглед във фотографията на Мари-Ан. — Отвлякоха я. И дори... дори са я изтезавали.

— И това ли? — не можех да повярвам.

— Искаха по този начин да ме сплашат — каза с насълзени очи. — Но аз успях да я спася. И точно тогава ни стана ясно, че и двамата трябва да се махаме оттам.

— И защо не се махнахте?

— Рано или късно, щяха да ни намерят. Ганайският наркокартел продава контрабандно на латиноамериканците. Пипалата им се разпростират навсякъде. Щяха да ни спипат, където и да отидехме. Отначалото се изкушавах да фалшифицираме смъртта и на двама ни, но...

— Но какво?

— Малкълм каза, че номерът нямало да мине.

— Малкълм Хюм! — едва преглътнах аз.

— Да — потвърди Бенедикт. — „Ново начало“ случайно имаше хора в този район. Чули в какво положение съм изпаднал. И професор Хюм поел случая ми. Но всичко това се правеше неофициално. Уредиха ми да дойда тук, тъй като щях да съм им полезен и като преподавател, и при необходимост, като човек, който да помогне на други.

— Под „други“ разбираш хора като Натали, така ли?

— Не съм запознат с нейния случай.

— Според мен си.

— Всичко се прави в дълбока конспирация. Различни хора се занимават с различни аспекти и различни членове. Лично аз работех единствено с Малкълм. Изкарах известно време в оня тренировъчен лагер във Върмонт, но за Тод Сандерсън например чух за пръв път едва преди няколко дни.

— И какво излиза? — запитах. — Че и нашето приятелство ти е било по задължение? За да можеш да ме следиш ли?

— Не. За какво ни е да те следим?

— Заради Натали.

— Вече ти обясних: изобщо не я познавам. И не знам нищо за случая й.

— Но и тя е обект на дейността ви, нали?

— Разбери веднъж завинаги: нищо не знам. — И завъртя глава.
— Никой никога и дума не ми е казал за никаква Натали.

— Логично е обаче да се предположи. Нали поне дотолкова ще признаеш, че съм прав?

Не пожела да ми отговори.

— Плюс това, ти го нарече не „курорт“, а „тренировъчен лагер“. Е, това вече е блестяща идея. Да го замаскираш като творческа колония някъде на майната си. Кой би се досетил, нали?

— Прекалено се разприказвах — отбеляза Бенедикт. — А и всичко това е без значение.

— Така си мислиш ти. „Ново начало“. Самото име трябваше да ме подсети, че точно с това се занимават: дават ново начало в живота на хора, които се нуждаят от такова. Теб е щял да те убие наркокартел. При което те те спасяват. И ти осигуряват ново начало. Не мога да си представя всички подробности в това отношение; на първо място — фалшиви документи за самоличност. Убедителен начин да изчезнеш: в твоя случай — като труп. Или си подкупил някой съдебен лекар или полицаи. Нямам представа. После известно обучение за това как да се държиш, научаване на нов език или придобиване на нов акцент, плюс поддържане на нов външен вид, както в твоя случай. И, между другото, защо вече не махнеш тия тъпи очила?

Той почти се засмя.

— Не мога. Навремето носех контактни лещи.

Завъртях глава.

— Та, значи, преди шест години в тренировъчния ви център се появява Натали. По все още неизвестна за мен причина. Подозирам, че има някаква връзка с онази снимка от охранителната камера, която ни показаха нийоркските полицаи. Може би е извършила някакво престъпление, но по-скоро имам чувството, че е станала свидетел на нещо. На нещо много страшно.

И млъкнах. Нещо не ми се връзваше. Така или иначе, продължих:

— Но се случва така, че двамата се запознаваме и се влюбваме. А това се е явявало неспазване на инструкциите или пък тя е била там

по съвсем друга причина, за която не се и досещам. Но, така или иначе, изведнъж настъпва момент, в който на Натали ѝ се налага да изчезне. И то — максимално бързо. Ако си представим, че е пожелала да ме вземе със себе си, как щеше да реагира организацията ви?

— Не положително.

— Точно така. Както в твоя случай с Мари-Ан. — Нещата толкова бързо си идваха по местата, че на практика не ми се налагаше да спирам, за да обмислям думите си. — Но пък Натали ме е била опознала добре. И е знаела какви чувства изпитвам към нея. Давала си е сметка, че е нямало начин да скъса просто така с мен, тъй като в никакъв случай нямаше да ѝ повярвам. Че ако изчезнела яко дим, съм щял да я издирвам до края на света. Че нямало да мирясам, докато не я откроя.

Бенедикт ме зяпаше в устата, без да обели дума.

— И какво става по-нататък? — попитах. — Организацията ви сигурно е можела да уреди фалшивата ѝ смърт, както при теб, но в нейния случай никой нямало да повярва. Много трудно са щели да убедят онези, които са били по петите ѝ — и Дани Зукър, и нюйоркската полиция. Нямало да мине, без да им представят труп, че и ДНК и не знам още какво. Прекалено сложно било. Затова прибягват до фалшиво бракосъчетание — идеалното решение на много от проблемите. Ще се хвана не само аз, но и сестра ѝ, и всичките ѝ най-близки приятели. С един куршум — куп зайци. При което тя ми обявява, че Тод е нейно старо гадже, което току-що се оказало истинската любов в живота ѝ — много по-достоверно, отколкото ако е някой, с когото току-що се е запознала. Въпросът е, че като попитах за него Джули, тя заяви, че не познавала никакъв такъв Тод. Според нея било типичен случай на вихрено влюбване от пръв поглед. Но колкото и необяснимо да ни се е струвало на всички ни, не бяхме в положение, в което да направим каквото и да било. И ето че Натали се омъжва и изчезва.

— Прав ли съм, Бенедикт? — изгледах го. — Или предпочиташ да ти викам Джамал? Или каквото ти е там истинското име? Не би ли казал, че съм се добрал доста близо до истината?

— Нямам представа. Не те лъжа. Нищо не знам за тази Натали.

— И сега вече си готов да ме разстреляш.

Пистолетът все още беше в ръката му.

— Не, Джейк, май се отказах.

— Защо? Нали си положил оня скъпоценен обет?

— Тя, клетвата, си е съвсем истинска. Не мога да ти опиша колко сериозна е. — Бръкна в джоба си и извади кутийка. Точно като онази, в която баба ми си държеше лекарствата. — Всеки от нас носи по една от тези.

— И съдържанието ѝ е?

Той я отвори. В нея се помещаваше една-единствена черножълта капсулка.

— Цианкалий — каза с равен глас, макар думата му да смрази помещението. — Онзи, който е успял да отвлече Тод Сандерсън, трябва да го е изненадал много яко, та не му е дал възможност да пъхне своята в устата си. — И направи крачка към мен. — Е, сега вече сигурно ти е ясно защо Натали те е накарала да ѝ дадеш онова обещание?

Не бях в състояние да помръдна от мястото си.

— Намериш ли я, буквално ще я убиеш. Съвсем елементарно е. Организацията не бива да се компрометира, иначе ще загинат сума ти хора. И то — добри хора. От рода на Натали и на моята Мари-Ан. Хора като мен и теб. Нима не си го проумял досега? Не разбираш ли защо трябва да я оставиш на мира?

Разбирах. Но това не ми пречеше да се гневя против машината.

— Няма начин да няма и друг начин.

— Няма.

— Просто още не си го измислил.

— Мислил съм по въпроса — отвърна той с най-благия глас, който съм чул през живота си. — Нямах си представа колко пъти съм размишлявал по въпроса. В продължение на години. Умът ти няма да го побере.

И прибра кутийката с капсулката в джоба си.

— Много добре съзнаваш, че ти говоря самата истина, Джейк. Ти си най-добрият ми приятел. С изключение на жената, която никога вече няма нито да видя, нито да докосна, ти си най-важната личност в моя живот. Моля ти се, Джейк. Умолявам те: не ме принуждавай да те убивам.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

За малко да ме убеди.

Поправка: успя да ме убеди, поне за един доста дълъг период. От пръв поглед, Бенедикт — той много държеше да продължа така да го наричам, за да не стане някой гаф — ми се стори абсолютно прав. Тоест налагаше се да се оттегля.

На мен, разбира се, все още не ми бяха известни всички подробности. Нямах идея до каква степен се разпростира цялото онова „Ново начало“. Нито знаех със сигурност защо и къде беше изчезнала Натали. В интерес на истината, не знаех със сигурност дали изобщо е жива. В нийоркската полиция например бяха на мнение, че не е сред живите. Не можех да си го обясня, но според мен те предполагаха, че е изключено някой като Натали да оцелее и да се крие цели шест години, щом търсят да го пречукат хора от рода на Дани Зукър и Ото Деверо.

Да не изброявам и купищата други въпроси, на които търсех отговор. Не можех да си обясня например как точно действа „Ново начало“, нито как тренировъчният им център може да мине за творчески курорт, нито каква роля играеха в цялата тази организация Джед, Куки и всички останали. Не знаех на колко души са помогнали да изчезнат, нито кога са създали организацията, макар в онази сводка за дружеството да пишеше, че възникнало преди двадесет години, още по време на следването на Тод Сандерсън. С нещата, които не знаех, можех най-спокойно да си построя удобно жилище. Но и това не беше вече от особено значение. Далеч по-важен, разбира се, беше рискът, заплашващ живота на толкова много хора. Клетвата беше едно на ръка: напълно естествено беше хора, направили такава саможертва и поели такива рискове, да убиват, за да защитят и себе си, и най-близките си.

Изпитвах, разбира се, огромно облекчение и от осъзнаването на това, че връзката ни с Натали не се беше оказала лъжовна, а че тя в действителност бе пожертвала най-истинската любов в живота ми именно за да спаси живота и на двама ни. В края на краищата обаче самото знание, заедно с произтичащото от него пълно безсилие,

буквално пробиваше огромна пробойна в сърцето ми. Завърна се болката — може би малко по-друга, но и още по-силна.

Как се уталожва подобна болка? Точно така — познахте! Двамата с Бенедикт забихме право в „Бар-библиотеката“. С тази разлика, че този път отидохме със съзнанието да не се надяваме да ни приютят обятията на непознати. Наясно бяхме, че само приятели от рода на „Джак Даниел“ и „Кетел Уан“ ще заличат или поне ще размажат толкова мощно прогарящите съзнанието образи.

И бяхме бая навлезли в дружбата си с Джак и Кетел, когато зададох следния елементарен въпрос:

— А какво пречи и аз да съм с нея?

Бенедикт нищо не каза. Изведнъж се оказа заплепен от нещо, което се намираще на дъното на чашата му. Очакваше да сменя темата. Но аз упорствах.

— Защо да не изчезна и аз, че да живея само с нея?

— Така — отвърна ми.

— Как така „така“? — заядох се. — Не ми отговаряй като някое петгодишно детенце, ако обичаш.

— А ти готов ли си на подобна стъпка, Джейк? Да се откажеш от професурата си, от живота си тук и от всичко останало?

— Разбира се — отговорих, без изобщо да се замислям.

Бенедикт отново сведе поглед в напитката си.

— Да. Така си и знаех — промълви с възможно най-тъжен глас.

— Е, и?

— Съжالياвам. Няма да стане — притвори очи Бенедикт.

— Защо да не може да стане?

— По две причини. Първо, не е разрешено. От правилника. Това е един от начините никой да не знае какво правят другите. Прекалено опасно е.

— Мислиш, че няма да издържа ли? — усетих как умолителният ми тон се промъкна дори през завалените ми думи. — Цели шест години минаха. Или ще замина за чужбина, или...

— Не викай така силно.

— Извинявай.

— Джейк?

— Кажете.

Засече погледа ми и го задържа.

— За последен път говорим по този въпрос. И за всичко свързано с него. Знам, че никак не ти е лесно, но се налага да ми обещаеш, че няма повече да го повдигаш. Разбра ли ме?

Не му отговорих директно:

— Току-що каза, че не можело да бъда с нея по две причини.

— Точно така.

— И коя е втората?

Сведе очи и гаврътна енергично остатъка от питието. Задържа алкохола в устата си и направи знак на бармана да му налее ново. Онзи се смръщи. Доста работа му бяхме създали, откакто дойдохме.

— Бенедикт?

Той пак надигна чашата, мъчейки се да изцеди и последните капки. След което изплю камъчето:

— Никой не знае къде е Натали.

— Е, да, за повечето хора е тайна...

— В случая не става дума за тайна — рече и изгледа вече изнервено бармана. — Наистина никой няма представа къде може да е.

— Ти пък. Все някой трябва да знае.

Той завъртя глава.

— Това е част от цялата организация. И нашето спасение. Именно затова досега толкова много хора продължават да живеят. Или аз поне така се надявам. Знаеш, че Тод са го изтезавали, нали? Издал е някои неща — курорта във Върмонт, имената на неколцина членове, — но и той самият не е знаел кой къде отива, след като получи своето — направи знак за кавички във въздуха, — своето „ново начало“.

— Знаят обаче ти кой си бил.

— Само Малкълм. За мен допуснаха изключение, понеже идвах отвъд океана. А останалите? Тях „Ново начало“ оборудва с необходимите умения. После, в името на всеобщата безопасност, всеки тръгва сам-самичък и не съобщава никому къде е. Това имах предвид, като ти разправях за конспиративността. Всеки от нас знае само толкова, колкото трябва, и нищо повече.

Никой не знае къде е Натали. Напънах се да възприема смисъла на това изречение. Умът ми не го побираше. Натали е в опасност, а аз не мога нищо да направя, за да ѝ помогна. Тя е сам-сама някъде там по широкия свят и аз няма начин да бъда с нея.

Оттам нататък Бенедикт напълно изключи. Беше ми разказал всичко, което му беше известно. В това вече бях убеден. И докато се клатушкахме от бара до дома, аз също си дадох нещо като обещание. Ще се оттегля. Ще оставя нещата на мира. Ще издържа на цялата тази болка — та нали вече я бях издържал в продължение на цели шест години — в името на безопасността на жената, която обичам.

Предпочитах да живея без Натали, отколкото да живея с мисълта, че с някое мое действие съм поставил живота ѝ в опасност. Вече няколкократно ме бяха предупредили. Време беше да се вслушам в предупрежденията.

Край. Оттук нататък — без мен.

И с тази мисъл в главата успях да се намъкна в бунгалото за гости.

Точно така възнамерявах да постъпя в мига, в който главата ми се тръшна върху възглавницата и очите ми се затвориха. Бях убеден в това свое намерение в мига, в който се извърнах по гръб и видях как таванът се завъртя от многото поет алкохол. И бях приел, че тъкмо това е истината до мига, в който — в 6,18, според будилника на нощното ми шкафче — се сетих за нещо, което беше убягнало от съзнанието ми.

За бащата на Натали.

И седнах в леглото, а тялото ми изведнъж се вцепени.

Така и не бях разбрал какво е станало с професор Арон Клайнър.

Допусках възможността Джули Потъм да се окаже права, че баща ѝ е избягал с онази студентка, после повторно се оженил, но ако е станало така, Шента щеше много лесно да го открие. Той обаче беше изчезнал.

Както двадесет години след него щеше да изчезне и другата му дъщеря — Натали.

Нямаше да се учудя, ако нещата се окажеха съвсем прости — „Ново начало“ да му е помогнало и на него. Но как, след като „Ново начало“ е било създадено само преди двадесет години. А да не би пък изчезването на професор Клайнър да е било предвестник на организацията? С бащата на Натали се е познавал Малкълм Хюм. Нещо повече — когато Арон Клайнър зарязва за пръв път семейството си, тъкмо при Малкълм Хюм отива майката на Натали. Какво пречи моят наставник да му е помогнал да изчезне, а по-късно, преди някакви си двадесет години, да кажем, да основе група, която уж се

явява благотворително дружество, а всъщност цели да помага на други като него?

Възможно е.

Докато пренебрегваме факта, че двадесет години по-късно се налага да изчезне и собствената му дъщеря. Къде е логиката тук?

Няма такава.

И защо в нийоркската полиция ми бяха показали онази снимка от охранителна камера, правена преди шест години? Какво общо можеше да има тя с бащата на Натали? Или с Дани Зукър и Ото Деверо? Изобщо каква връзка можеше да съществува между сегашните събития около Натали и баща ѝ, който изчезнал преди двадесет и пет години?

Хубави въпроси.

Станах и взех да обмислям следващия си ход. Чакай, какъв следващ ход пък сега? Нали обещах на Бенедикт да не се бъркам повече. Да не говорим, че вече бях придобил съвсем реално и изключително конкретно разбиране за опасностите, произтичащи от по-нататъшното ми търсене — не само за мен, но и за жената, която обичам. Натали си е избрала да изчезне в неизвестност. Независимо дали го е направила за свое добро, или за мое, бях длъжен да уважа не само желанието, но и преценката ѝ. Когато е оценявала своето положение, е знаела много повече от онова, което аз знаех в момента, претеглила е плюсовете и минусите и едва тогава е заключила, че следва да изчезне безследно.

Кое ми дава право да се меся в тези неща?

Така че пак се кандърдисах да не се бъркам повече, да се примиря, че ще остана да живея с това отвратително, но и наложително безсилие, но в този миг друга мисъл така ме изтресе, че насмалко да падна. Замръзнах намясто, прехвърлих я няколко пъти наум и я огледах от всички възможни ъгли. Да, в действителност не бяхме догледали нещо. А то променяше из основи онова, което Бенедикт ме беше убедил да сторя.

Бенедикт тъкмо отиваше на лекция, когато го догоних на спринт. А като видя изражението ми, и той замръзна.

— Какво е станало?

— Не мога да се оттегля.

— Ох, нали вече го предъвкахме — изпъшка той.

— Помня. Но пропуснахме нещо.

Очите му шареха наляво-надясно, сякаш се боеше някой да не ни подслушва.

— Но нали ми обеща, Джейк...

— Не съм аз причината.

— За кое?

— За тази нова опасност. За въпросите, които задава нюйоркската полиция. За Ото Деверо и Дани Зукър. За обсадата, в която се намира „Ново начало“. Никое от тези неща не започва от мен. Не съм ги предизвикал аз с това, че съм тръгнал да търся Натали. Не започват от мен.

— Изобщо не разбирам за какво ми говориш.

— Убийството на Тод — рекох. — Тъкмо заради него се замесих в тази история. А вие си втълпявате, че аз съм нарушил конспиративността ѝ. Не съм аз обаче. Някой друг е знаел вече за вас. Онзи, който е успял да открие Тод, да го изтезава и накрая да го убие. А аз чак след това се появявам на сцената — след като съм видял некролога на Тод.

— Това нищо не променя — обяви Бенедикт.

— Как нищо да не променя? Добре. Натали, да кажем, е скрита някъде, където никой не я заплашва. Затова и трябва да не я закачам. Но не разбираш ли какво следва? Тя всъщност е в опасност. Тъй като някому вече е известно, че тя изобщо не се е омъжвала и не е изчезвала отвъд океана. Същият онзи някой е убил Тод. И сега е по нейните следи, само че Натали не знае.

Бенедикт заразтърква брадичката си.

— Те вече я издирват — рекох. — Изключено е точно сега да се отдръпна. Не ме ли разбираш?

— Не те разбирам — завъртя глава той. Гласът му беше уморен, едва крепящ се, изцеден от сили. — И не виждам с какво можеш да помогнеш, освен да докараш нещата дотам, че да я убият. Чуй ме добре, Джейк. Схващам тезата ти, но ние вече сме заели отбранителна позиция. Групата премина в нелегалност и ще остане така, докато не отmine бурята.

— Да, но Натали...

— Натали е в безопасност дотогава, докато не се намесиш ти. Но ако не стоиш настрана, ще разкрият всички ни и това може да означава

смърт не само за нея, но и за Мари-Ан, за мен и за много, много други хора. Схващам какво искаш да кажеш, но не виждаш нещата в правилната им перспектива. Не желаеш да приемеш истината. Толкова силно копнееш за нея, че превръщаш фактите в боен призив. Нима не съзнаваш това?

— Не — завъртях глава. — Ни най-малко не съзнавам, че е така.

— Трябва да влизам в час — погледна часовника си той. — После пак ще си поприказваме. Но дотогава нищо не предприемай, окей?

Не му отговорих.

— Обещай ми, Джейк.

Обещах му. С тази разлика, че този път спазих обещанието си в продължение на има-няма шест минути. А не на шест години.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Минах през банката и изтеглих четири хиляди долара в брой. Заради размера на сумата се наложи касиерът да иска разрешение от старши касиера, а той — от управителя на банката. Напънах се да се сетя кога за последно бях теглил пари на гише, а не от банкомат, но спомен така и не ми се яви.

Оттам се отбих до магазин на „Си Ви Ес“, откъдето купих два евтини телефона с предплатени симкарти. И понеже вече знаех, че полицаите могат винаги да проследят къде е телефонът ти, стига да е включен, изключих айфона и го пъхнах в джоба. При нужда щях да се обаждам от двата предплатени, но и тях щях да държа изключени колкото се може по-дълго. Щом полицията може да проследява телефони, какво му пречи и на Дани Зукър да го прави. Нямах никакви доказателства в този смисъл, но параноята ми съвсем оправдано беше стигнала рекордни висоти.

Надали щях да успея да се задържа кой знае колко дълго в нелегалност, но и няколко дни щяха да ми стигнат.

Така. Да започнем от самото начало. Според Бенедикт никой от участниците в „Ново начало“ си нямал представа къде е Натали. Аз обаче не бях напълно убеден. Организацията е била създадена в Ланфорд по препоръка — частична, най-малкото — на професор Малкълм Хюм.

Назрял бе моментът да се обадя на моя някогашен наставник.

Човека, чийто кабинет понастоящем заемам, го видях за последен път преди две години на политоложки семинар на тема „Злоупотреби с конституцията“. Беше долетял от Флорида и имаше здрав, загорял вид. Зъбите му бяха шокиращо бели. Подобно на много живеещи във Флорида пенсионери, и той имаше вид на отпочинал, щастлив и силно остарял човек. Приятно ни беше да се видим, но помежду ни вече съществуваше определена дистанция. Малкълм Хюм беше склонен към подобно отчуждаване. За разлика от мен: обожавах го този човек. Като се изключи баща ми, беше най-изявеният за мен

ролеви модел. Независимо че предварително ме беше предупредил: пенсионираше ли се — край на взаимоотношенията ни. Открай време мразел академичните отрепки — престарелите преподаватели и администратори, които не можели да се откъснат от университета дълго след като им е изтекла датата на годност, неразличаващи се по нищо от застаряващите спортисти, които отказват да преглътнат неизбежното. Напуснал веднъж свещените ни аудитории, професор Хюм не се изкушаваше да се завръща от време на време. Нито се отдаваше на носталгия, нито лежеше на старите си лаври. И на осемдесетгодишна възраст Малкълм Хюм си оставаше устремен към бъдещето. Миналото за него не беше нищо повече от минало.

Така че въпреки богатата ни според мен съвместна биография, не ни се случваше да общуваме често. Бях част от онзи негов живот, който беше приключил. Малкълм Хюм вече се беше отдал на голфа, на клуба на любителите на криминалета и бридж клуба във Флорида. Вероятно и „Ново начало“ беше успял да загърби. Така че не можех да предугадя дали ще приеме обаждането ми с раздражение, или не. Не че толкова ме вълнуваше.

Интересуваше ме единствено това да получа отговори на въпросите ми.

Набрах номера му във Виро Бийч. След пет извънявания се включи телефонният му секретар. Подрезгавял леко от годините, мощният му записан глас ме прикани да оставя съобщение. И тъкмо да го запиша, изведнъж се сетих, че няма как да му оставя номер, на който да ме потърси, тъй като телефонът ми щеше през повечето време да е изключен. Реших да му звънна повторно след известно време.

Дотук добре. А сега?

Умът ми зажува наново и се съсредоточи за енти път върху бащата на Натали. Точно той е ключът към загадката, реших. А кой ли ще може да хвърли поне мъничко светлина върху това, какво се е случило с него? Отговорът идеше от само себе си: майката на Натали.

Зачудих се дали да не се обадя на Джули Потъм и да я помоля да ме свърже с майка си, но реших, че само ще си изгубя времето. Затова прескочих до местната библиотека и влязох в интернет, а в търсачката написах „Силвия Ейвъри“. Адресът, на който се водеше, беше същият като на Джули Потъм, в Рамзи, Ню Джързи. Облегнах се на стола и обмислих наученото. След това влязох в сайта на бизнес указателя и

издирих старческите домове в района на Рамзи. Показаха се три на брой. Обадих се по телефона и до трите и поисках да говоря със Силвия Ейвъри. И от трите ми отвърнаха, че нямали „обитател“ (точно този термин използваха) с такова име. Хайде пак на компютъра. Този път разширих района на търсене: всички старчески домове в окръга Берген на щата Ню Джързи. Бройката им буквално ме затрупа. Накарах търсачката да ги разположи върху картата и взех да се обаждам в най-близките до Рамзи. На шестия номер телефонистката в старческия дом „Хайд Парк Асистед Ливинг“ ми отговори:

— Силвия ли? Ами тя в момента май е на занятие по ръчен труд с Луиз. Ще желаете ли да оставите съобщение?

Ръчен труд с Луиз. Все едно търсех дете в летен лагер.

— Не, благодаря, ще се обадя по-късно. Имате ли определени часове за свиждания?

— Предпочитаме посетителите да идват между осем сутринта и осем вечерта.

— Благодаря.

Окачих слушалката. Потърсих уебсайта на „Хайд Парк Асистед Ливинг“. На него беше обявен и дневният режим, в който фигурираше и ръчният труд с Луиз, след който следваше кръжок по играта „Скрабъл“, „Сбирка на фотьюйлните пътешественици“ (каквото и да означаваше това) и „Печива по спомени“. За следващия ден беше предвиден тричасов излет до мола „Парамъс Парк“, но днес всичко по програмата щеше да се проведе в самия дом. Чудесно.

Отбих се до фирма за даване на коли под наем и поисках нещо средно голямо. Дадох ми форд фюжън. Наложих се да им предявя кредитната си карта, но нямаше друг начин. Време беше пак да гостувам: този път — на майката на Натали. Не се притеснявах особено, че може да не я заваря. Обитателите на старческите домове рядко правят незапланувани излизания. А ако случайно ѝ се наложеше, сигурно щеше да е за кратко. Щях да я изчакам. Така или иначе, нямаше къде другаде да ходя. Освен ако не ми беше писано да прекарам нова прекрасна нощ с Мейбъл в „Народен мотел“.

В мига, в който излязох на магистрала 95, ми мина през ум, че не бях пътувал по нея от... ами да, чак от вчера. И си дадох сметка какво можеше да означава този факт. Затова отбих от пътя, извадих айфона и го включих. Имах имейли и съобщения, че са ме търсили. Шента ми

беше звъняла три пъти. Реших да не я удостоявам с вниманието си. Влязох в мрежата и пуснах в гугъл името на Дани Зукър. Повечето хитове се отнасяха до някакъв негов холивудски съименник. Втория път след името му добавих „мафиот“. Пак нищо. Надникнах и във форума на „ентусиастите на гангстерска тема“. За никакъв Дани Зукър не ставаше дума.

Ами сега?

Изпробвах различни варианти за изписване на името му: Зукер, Зуукър, Зуккър. Нищо особено. Наближавах изхода за Флъшинг. Нямах да ми коства кой знае колко да се отбия и дотам. Реших да си опитам късмета. Излязох от магистралата и намерих булеварда „Франсис Луис“. Цветарският мегамаркет „Глоубъл Гардън“, където бях понашамарил Едуард, работеше. Замислих се за ударите, които му бях нанесъл. Винаги съм се гордял с това, че се придържам стриктно към правилата, и бях оправдал вчерашния си изблик на насилие с факта, че бях действал в защита на оня младеж, но това не променяше истината, че нищо не ми налагаше да измлатя Едуард точно по носа. От друга страна обаче имах нужда от сведения, в името на което можех да наруша някои правила. Не беше кой знае колко трудно да извиня постъпката си. Твърдението, че нямах да се добера до тази информация, ако не бях размазал носа на Едуард, звучеше съвсем убедително.

По-интересно беше друго — и щях да разгледам този аспект на случая при първа възможност: дали една част от мен не беше изпитала удоволствие от инцидента? Наистина ли беше наложително да удриям с юмрук Едуард, че да се сдобия с тези сведения? Е, не съвсем. Можеше и другояче да опитам. И колкото и неприятно да ми беше, че мисълта изобщо ме бе споходила, не беше ли факт, че една малка част от душата ми всъщност се беше зарадвала на смъртта на Ото? В лекциите си често засягам темата за значението на първичните инстинкти във философията и политическата теория. Нима си мислех, че те не се отнасят и за мен? Дали пък тези свещени за мен правила не са предназначени да опазват не толкова околните, колкото самите нас от себе си?

В семинарите по „ранни политически теории“ Малкълм Хюм умираше да разглежда фините разграничения от този род. За разлика

от него не си падах по подобни приказки. За мен доброто и лошото са две съвсем отделни неща.

В такъв случай в момента на страната на доброто ли бях, или на злото?

Паркирах близо до главния вход, подминах голямата табела „Многогодишни и саксии“ и влязох. Оказа се, че магазинът е огромен. Във въздуха витаеше острата миризма на тор. Тръгнах да обикалям наляво, покрай свежите цветя, храстите, градинарските приспособления, градинската мебел, почвите, торфовете и каквото друго продаваха там. И в движение оглеждах всичко живо, което ми се мернеше със зелената престилка на обслужващ персонал. Нужни ми бяха не повече от пет минути да открия онзи младеж, който, колкото и да е любопитно, работеше в отдела за изкуствени торове.

Носът му беше бинтован. Около очите му беше черно. Бейзболната шапка „Бруклин Нетс“ все още беше на главата му, с обърната назад козирка. В момента помагаше на клиент: товареше чували с тор в количка. Клиентът му обясняваше нещо. А младежът кимаше ентузиазирано. Имаше обичка. А надничащият изпод шапката кичур беше на руси ивици — явно постигнати с химически средства. Младежът не жалеше сили, не спираше да се усмихва и изобщо се стараеше да посрещне всички нужди на своя клиент. А това силно ме впечатли.

Минах откъм гърба му и зачаках. През същото време оглеждах терена, как да му препреча пътя, ако реши да ми избяга. Щом приключи с клиента, той моментално взе да се озърта за следващия, на който да помогне. Приблжих го изотзад и леко го чукнах по рамото.

Онзи се обърна с готова усмивка.

— С какво мога...?

Но като видя кой е, млъкна насред дума. Очаквах, че ще хукне нанякъде. И не бях решил окончателно как да реагирам. Достатъчно близко бях, че да го сграбча да не бяга, но щях да привлека ненужно внимание върху себе си. Само се стегнах и изчаках да го видя какво ще предприеме.

— О, приятел! — сграби ме той и силно ме прегърна. Не бях очаквал точно това, но не се съпротивих. — Ей, човеко, страшно съм ти благодарен. Нямах си представа колко.

— Тъ... Моля, моля.

— Да ти кажа направо — за мен ти си истински герой. Оня Едуард е такъв гадняр. Постоянно се заяжда с мен, защото знае, че не обичам да се бия. Така че съм ти ужасно благодарен. Честна дума.

Пак му казах „моля, моля“.

— Та какъв си ти всъщност? — попита той. — Явно не си ченге. Дотолкова и на мен ми е ясно. И все се питам: да не си някой от ония супергерои?

— Чак пък супергерой...

— Щото те гледам как ходиш насам-натам и все спасяваш разни хора. А накрая го накара да ти каже и кой му е човекът в ММ? — Но лицето му изведнъж помръкна. — Дано имаш подкрепата на всички „Отмъстителите“ обаче или поне на някои като тях, ако ще се залавяш с него.

— Точно за това съм дошъл да те питам — рекох.

— О?

— Едуард работи за някой си Дани Зукър, нали?

— Той вече ти го каза това.

— Интересува ме кой е този Дани Зукър.

— Най-гадното копеле, което можеш да си представиш. Способен е и кученце да убие, ако му се изпречи на пътя. Нямах си представа какъв психар е тоя тип. Едуард само като го види и се напикава в гащите. Сериозно ти казвам.

Страхотно.

— А самият Дани за кого работи?

— Ама ти не знаеш ли? — отстъпи крачка назад младежът.

— Не знам и точно затова съм дошъл.

— Сериозно ли питаш?

— Казвай.

— Аз само се будалках бе, човек, като ти разправях, че си някакъв супергерой. Щото си рекох: тоя ме видя как ме пердашат, а пък е едър тип и сигурно мрази побойниците и така нататък. Значи, не си от тях, а?

— Не съм. Но ми трябва някои сведения.

— Ами дано една от свръхсилите ти да е да си брониран. Понеже не ти трябва да се забъркваш с ония...

— Ще се пазя — обещах му.

— Не ми се ще да си имаш неприятности или да пострадаш само заради това, че си застанал на моя страна, нали ме разбираш?

— Разбирам те — отвърнах с възможно най-компетентния си професорски тон. — Разкажи ми просто онова, което знаеш.

— Еди ми е букито. Не съм си изплатил няколко залога, а той обича да побийва хората. Това е всичко. Ама той е дребна риба. Нали ти казах: работи за Дани З. А Дани вече е на много високо ниво в ММ.

— Какво ще рече „ММ“?

— Ако можех, щях да си изкривя носа с пръст, за да ти покажа, но не мога, понеже адски ме боли.

— Искаш да кажеш, че Дани З. работи за мафията, така ли да те разбирам?

— Не знам точно така ли ѝ викат. Тая дума съм я чувал в много стари филми. Само знам, че Дани З. е пряко подчинен на самия шеф на ММ. А за този шеф разправят легенди.

— Как му е името?

— Ама ти сериозно ли питаш? Наистина ли не знаеш? Как може да живееш тъдява, пък да не си чул?

— Не живея тъдява.

— О.

— Няма ли все пак да ми го кажеш?

— На теб съм ти задължен. Така че ще ти го кажа. Вече ти споменах, че Дани З. е дясната ръка на ММ.

— А „ММ“ означава?

Помежду ни застана възрастна жена.

— Добър ден, Харолд.

— Добър ден, госпожо Х. — пусна ѝ широка усмивка младежът. Какво става с петуниите? Растат ли?

— Добре че те послушах да изнеса сандъчето им на перваза. Ти си направо гений по тези въпроси.

— Благодаря.

— Ако ти остане време...

— Ей сегичка свършвам с този господин и ще съм изцяло на ваше разположение.

Госпожа Х. затътри нозе нанякъде. Харолд я гледаше в гръб, а усмивката не слизаше от лицето му.

— Та какво, казваш, е „ММ“? — помъчих се да го върна към темата.

— А бе, човеко, ти вестници не четеш ли? ММ. Дани З. е пряко подчинен на най-големия, най-гадния от всички тях — на самия Максвел Майнър.

Нещо прещрака. И вероятно ми е проличало на лицето, понеже Харолд се уплаши.

— Какво ти стана бе, човеко? Призля ли ти?

Пулсът ми скочи до небето. В ушите ми забуча кръв. Можех и през айфона да го проверя, но най-добре щеше да е да разполагам с голям екран.

— Имате ли компютър тук?

— Шефът не дава никому да влиза отгук в интернета. Блокирал го е.

Благодарих му и хукнах навън. Майнър. Бях срещнал вече това име във връзка с интересуващите ме събития. Подкарах с пълна газ към булевард „Нордън“. Намерих онова интернет кафе „Киберкрафт“. Смахнатият продължаваше да си седи зад бюрото. Може и да ме позна, но не му пролича. Имаше четири свободни терминала. Обсебих единия и набързо натраках адреса на страницата с местните нюйоркски вестници. Кликнах да вляза в архива и пак потърсих 25 май — следващият ден, след като бяха снимали Натали. На компютъра като че му трябва цяла вечност да ми изпълни поръчката.

Хайде бе, дай си малко зор...

И в този миг на екрана цъфна заглавието:

УБИТ ФИЛАНТРОП

Арчър Майнър разстрелян в офиса му

Едва се овладях да не се провикна: „Еврика!“. Да, но това „Майнър“ можеше да е просто съвпадение. Кликнах върху новината и зачетох:

Вчера през нощта в офис билдинг на Парк Авеню е бил разстрелян Арчър Майнър — син на спряганя за шеф

на мафията Максвел Майнър и борец за правата на жертвите. Екзекуцията е извършена в собствената му адвокатска кантора и се предполага да е била наредена лично от баща му. Ползващ се с репутацията на единствения син на Майнър, който е избрал да спазва законите, Арчър Майнър добива известност с работата си в полза на жертвите на престъпността и стига дотам, че преди няколко седмици публично заклейми баща си и обеща да представи на районната прокуратура доказателства за престъпната дейност на фамилията.

Дописката не изобилстваше с подробности. Принуден бях да вкарам името на Арчър Майнър в търсачката. В продължение на една седмица след покушението всеки ден се беше появявала поне една посветена на него статия. Прехвърлих ги всичките набързо с надеждата да открия каквато и да било следа, някаква връзка между Арчър Майнър и Натали. Най-многообещаваща ми се стори дописка, излязла два дни след атентата:

НЮЙОРКСКАТА ПОЛИЦИЯ ИЗДИРВА СВИДЕТЕЛ НА ПОКУШЕНИЕТО СРЕЩУ МАЙНЪР

Анонимен източник от нюйоркската полиция твърди, че управлението издирва жена, която се предполага да е била свидетел на убийството на Арчър Майнър — превърналият се в обществен герой син на местен гангстер. От управлението не пожелаха да коментират тази информация. „Най-активно разработваме няколко версии, заяви говорителят на управлението Анда Олсън. И очакваме скоро да задържим заподозрян извършител.“

Пасваше. Поне отчасти.

Спомних си снимката на Натали, направена в нещо като фойе на бизнес сграда. И какво от това ли? Ами дай да сглобим картинката. По една или друга причина Натали е била там, в адвокатската кантора на Майнър, същата нощ. И е станала свидетел на убийството. Това би

могло да обясни уплашеното ѝ изражение. Избягала е с надеждата всичко да се размине, но нюйоркската полиция, изглежда, е попаднала на кадрите от охранителната камера, която я заснела, докато минавала през фойето.

Но усещах, че в цялата тази работа има и нещо по-голямо, което ми убягваше. Затова продължих да чета:

Запитана за мотивите на престъплението, Олсън отговори, че според полицията „Арчър Майнър е бил убит, понеже настоявал да постъпи правилно“. Днес кметът на Ню Йорк Блумбърг нарече Арчър Майнър „герой“. „Той надрасна репутацията и миналото на фамилията, с което се превърна в един от великите нюйоркчани. Никога няма да забравим неуморните му усилия в полза на жертвите и за изправяне на извършителите на насилствени престъпления пред правосъдието.“

Мнозина задават въпроса защо властите не са поставили под охрана Арчър Майнър, който съвсем наскоро заклейми своя баща и приписвания му синдикат за организирана престъпност, известен като „ММ“. „Това стана по негова лична молба“, уточни Олсън. Близък до вдовицата на Майнър източник добавя, че съпругът ѝ се е трудил цял живот да компенсира извършените от баща му престъпления. „В началото Арчър имаше за цел да получи добро образование и да не навлезе в престъпния свят, заяви източникът. Но колкото и бързо да бягаше, Арчър така и не успя да се избави от тази ужасна сянка.“

Най-малко може да бъде винен, че не е направил всичко по силите си. Арчър Майнър беше виден застъпник за правата на жертвите на престъпленията. След като завършва юридическия факултет на Колумбийския университет, той сътрудничи тясно на правоохранителните органи. Представява в съда жертвите на насилствени престъпления и се стреми да осигури по-дълги присъди на осъдените извършители, както и обезщетения за страданията на клиентите му.

От нюйоркското полицейско управление обаче отказаха да спекулират по масово ширещата се, макар и шокираща, версия, че убийството на Арчър Майнър е било наредено от собствения му баща Максвел Майнър. Самият Максвел Майнър все още не е отрекъл категорично тези обвинения, независимо че публикува следната кратка декларация: „Аз и семейството ми сме дълбоко покрусени от смъртта на моя син Арчър. Поради което умолявам медиите да ни оставят да скърбим, без да ни безпокоят.“

Облизах устни и клигнах върху линка „Следваща страница“. Снимката на Максвел Майнър, която намерих там, ни най-малко не ме изненада: мъжът с тънките мустачки от погребението на Ото Деверо.

Нещата почваха напълно да се наместват.

Усетих, че съм спрял да дишам. Облегнах се за миг и си наложих да се отпусна. Сплетох пръсти на тила и затворих очи. Върху умствената линия на времето и взаимовръзките се бяха появили какви ли не нови чертички. Натали е присъствала на сензационното покушение срещу Арчър Майнър. Според личната ми теория е станала свидетел на престъплението. По някое време нюйоркската полиция установява, че охранителната камера е запечатала образа на Натали. А тя, боейки се за живота си, решила да се скрие.

Задължително щях да проверя, но бях почти готов да се обзаложа, че все още нямаше осъден за убийството на Арчър Майнър. И това обясняваше защо след всичките изминали оттогава години полицията продължава да я търси.

И какво е станало след това?

Натали се е свързала с „Ново начало“. Как по-точно ли? И аз не знам. Но пък, като се замисли човек, как се влиза във връзка с организация от този род? Вероятно „Ново начало“ е постоянно нащрек. Както е било в случая с Бенедикт, тогава все още наричан Джамал. Предполагам, че те самите издирват онези, които смятат, че се нуждаят от помощта им и я заслужават.

Така или иначе, изпрацат Натали в колонията „Творческо презареждане“, която се явява, поне отчасти, прикритие за организацията. И то — брилянтно прикритие, мен ако ме питате.

Допускам, че поне част от почиващите в нея бяха там по творческа линия. Що се отнася до Натали, тя спокойно се е справяла и с двете роли. Идеален пример за криене пред очите на врага. Предполагам, че са ѝ казали да се спотаи там, докато видят накъде ще тръгне историята с Арчър Майнър. Ако полицията успее и без нейната помощ да задържи извършителя, евентуално щяла да може да се върне към нормалния живот. В същото време не се знаело дали нюйоркската полиция не се е провалила, поне до момента, в опитите си да идентифицира жената на записа. Това си бяха чисто мои предположения, но нямаше да се учудя, ако се окажеха съвсем близо до истината.

По някое време обаче реалността се е проявила в цялата си гадост и е размазала и последната ѝ капчица надежда, че ще може да остане заедно с гаджето си. Изборът ѝ се е избистрил до следното: или изчезваш, или умираш.

И тя съответно изчезва.

Прегледах още няколко вестникарски материала по случая, но не открих почти нищо ново. Арчър Майнър бе въздигнат до ранга на героична енигма. Начинът, по който бил възпитаван, целял да направи от него най-големия мръсник сред мръсниците. По-големият му брат бил езекутиран „по гангстерски“ още докато Арчър следвал. Та се предполагало Арчър да наследи семейния бизнес. Почти повторение на филма „Кръстникът“, с тази разлика, че конкретният син в случая не се поддал. Арчър Майнър не само отказал най-категорично да се присъедини към ММ, ами и запретнал ръкави да унищожи синдиката.

Отново и отново се изправях пред въпроса какво е наложило присъствието на моята мила Натали в конкретната адвокатска кантора в тази късна доба? Възможно е да е била техен клиент, но това не обясняваше късния час. Може да се е познавала с Арчър Майнър, но нямах представа до каква степен. Но тъкмо когато бях готов да се откажа от този ракурс — да отдам присъствието ѝ на чистата случайност, — пред очите ми попадна кратък, безцветен некролог.

Какво, по...?

Ако трябва да съм точен, наложи ми се да стисна очи, да ги разтъркам, а после да подхвана некролога пак от самото му начало. Направо не можех да повярвам. Тъкмо когато взех да напипвам

определена логика в събитията — да си внушавам, че напредвам нанякъде, — инкасирах изневиделица поредния удар:

Арчър Майнър, на 41 г., жител на Манхатън, а преди това — на Флъшинг в Куинс, Ню Йорк, беше старши сътрудник в адвокатската кантора „Пашаян, Дреснър и Розенбърг“, помещаваща се в „Лок-Хорн Билдинг“ на Парк Авеню 245, в град Ню Йорк. Благотворителната дейност на Арчър е отличавана с многобройни награди и грамоти. Учил е в подготвителния колеж „Сейнт Франсис“, след което завършва с пълно отличие университета Ланфорд...

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

По телефонната линия до слуха ми долетя отчаяната въздишка на госпожа Динсмор:

— Ти не трябваше ли да си временно отстранен?

— Признай си, че страдаш по мен.

Благодарение на въпросната госпожа Динсмор се чувствах заземен въпреки все по-разрастващото се съчетание от ужаси и объркващи факти, сред което константите бяха много малко на брой. Една от тези константи беше госпожа Динсмор. Намирах нещо утешително в това, че можех да се придържам към този мой си ритуал, така да се каже, докато светът около мен не преставаше лудия си въртеж.

— А временното отстраняване се предполага да се разпростира и върху телефонните разговори с помощния персонал на университета — отбеляза госпожа Динсмор.

— Ама и за телефонния секс ли се отнася?

Двеста и шестдесетте километра, които ни разделяха, не можеха да ми попречат да усетя укоризнения ѝ поглед.

— Казвай какво искаш, смехурко.

— Огромна услуга.

— А каква е отплатата?

— Не ме ли чу, като споменах за секс по телефона?

— Джейк?

Нямах спомен друг път да се е обръщала към мен на малко име.

— Кажи.

Гласът ѝ изведнъж се изпълни с нежност:

— Какво става с теб? Такива наказания не са в твоя стил? Та ти досега служеше за пример на всички в университета.

— Историята наистина е прекалено дълга.

— Преди време ме попита за дъщерята на професор Клайнър. Онази, в която си влюбен.

— Да.

— И още ли я издирваш?

— Да.

— Има ли това някаква връзка с отстраняването ти?

— Има.

Мълчание. След което госпожа Динсмор се прокашля.

— С какво мога да съм ви полезна, професор Фишър?

— С досието на един студент.

— Пак ли?

— Пак.

— Както вече ти споменах предишния път, необходимо ти е да получиш разрешение от самия студент.

— И както вече стана дума предишния път, и този студент не е вече жив.

— О! — каза тя. — Как му е името?

— Арчър Майнър.

Пауза.

— Познаваше ли го? — попитах.

— Като студент — не.

— А как?

— Спомням си, че преди няколко години в „Ланфорд Нюз“ писаха, че бил убит.

— Преди шест.

Запалих двигателя на колата, без да махам телефона от ухото си.

— Чакай малко да си изясня докрай положението — каза госпожа Динсмор. — Ти издирваш Натали Ейвъри, нали така?

— Точно така.

— И в хода на издирването ти се налага да надникнеш в личните досиета не на един, а на двама убити студенти.

Странно, но не бях разглеждал нещата от този ъгъл.

— Така е, реално погледнато.

— Може да ти прозвучи нахално, но това изобщо не ми звучи като някаква любовна история.

Не ѝ отговорих. Изминаха няколко секунди.

— Ще ти се обадя — обеща госпожа Динсмор, преди да прекъсне разговора.

Старческият дом „Хайд Парк“ не се различаваше особено от вътрешния двор на някой хотел от веригата „Мариът“.

Симпатично местенце, наистина. Скъпичко на вид благодарение на викторианските беседки отпреде му, но в крайна сметка всичко внушаваше „типово, безлично, панелно“. Основната сграда беше на три етажа, с фалшиви кулички по ъглите. Прекомерно голяма табела обявяваше „ВХОД КЪМ ХАЙД ПАРК“. Минах по пътеката, изкачих се по рампата за инвалидни колички и отворих входната врата.

Жената на рецепцията имаше на главата си прическа каска с формата на пчелен кошер, за последен път видяна върху съпругата на някакъв сенатор около 1964 г. Усмивката ѝ беше толкова вдървена, че можех да почукам на нея против нещастие.

— С какво мога да съм ви полезна?

Засмях се насреща ѝ и разтворих ръце. Бях чел някъде, че разперването на ръце ти придава по-отворен и доверчив вид, а скръстени пред гърдите ръце — точно обратното. Не съм имал възможността да отчета доколко е вярно. Лично на мен ми създаваше усещането, че се каня да грабна някого и да отлетя надалеч с него.

— Дошъл съм на свиждане със Силвия Ейвъри — рекох.

— Имате ли предварителна договорка? — попита Кошера.

— Не бих казал. Просто минавах насам.

В погледа ѝ се прочете известно съмнение. Имаше право жената. Надали са много хората, които така, случайно, се отбиват в старческите домове.

— Мога ли да ви помоля да се запишете?

— Нищо против.

Извъртя към мен възголям регистър, от онези, дето обикновено съм виждал по сватби, погребения и хотели в старите филми, и ми подаде голяма перодръжка. Изписах името си. Жената завъртя книгата обратно към себе си.

— Господин Фишър — произнесе особено бавно името ми, след което вдигна поглед и примига, — мога ли да знам по каква линия познавате госпожица Ейвъри?

— Чрез дъщеря ѝ Натали. Рекох си, че ще ѝ стане приятно да я посетя.

— Не се и съмнявам, че Силвия много ще се зарадва. — И Кошера посочи наляво. — Уютната ни обща занималня е готова да

приема гости. Нали не възразявате там да проведете срещата си?

Готова за гости ли?

— Разбира се — съгласих се.

— Ей сегичка се връщам — изправи се Кошера. — А вие се разположете удобно и изчакайте.

Преместих се в уютната и готова да приема гости обща занималня. Работата беше съвсем ясна. Кошера държеше срещата ми да се проведе в общо помещение, в случай че имам някакви нечестиви намерения. Напълно разумно. Известна предпазливост никога не е излишна прочее. Диваните изглеждаха съвсем добре в басмените си калъфи, но в никакъв случай не бих казал, че създаваха усещане за уют. Нищо тук не допринасяше към подобно усещане. Декорът напомняше на образцово заведение, обзаведено така, че да подчертава положителните елементи, но миризмата на дезинфектант, на почистващи препарати с промишлена сила и — хайде де, изплюй камъчето — на възрастни хора не можеше да се сбърка с нищо. Останах прав. В ъгъла стоеше възрастна жена в опърпан пеньоар с инвалидна количка. Говореше нещо на стената и необуздано ѝ жестикулираше.

Новият ми предплатен номер избръмча. Погледнах екранчето да видя кой може да ме търси, но всъщност не го бях давал никому, освен на госпожа Динсмор. Табелата на стената предупреждаваше, че използването на клетъчни телефони е забранено, но както вече знаете, понякога съм склонен да предприемам особено големи рискове. Забих в единия от ъглите, извърнах се към стената а ла възрастната жена с инвалидната ходилка и прошепнах:

— Ало?

— Намерих файла на Арчър Майнър — съобщи госпожа Динсмор. — Искаш ли да ти го пратя в имейл?

— Чудесно ще е. Пред теб ли е в момента?

— Да.

— Нещо особено да намираш?

— Още не съм го огледала. В какъв смисъл „особено“?

— Би ли му хвърлила набързо един поглед?

— Добре, но какво всъщност трябва да търся?

Замислих се преди да ѝ отговоря:

— Ами да речем — връзка между двете жертви на убийства. В едно и също общезитие ли са живели? Имали ли са общи лекции например?

— Този въпрос е от най-лесните. Арчър Майнър се е дипломирал преди Тод Сандерсън да си е бил взел приемния изпит. Друго?

Докато пресмятах наум, някаква ледена длан се уви около сърцето ми.

— Там ли си? — попита госпожа Динсмор.

Преглътнах и чак тогава попитах:

— Арчър Майнър живеел ли е в кампуса по времето, когато е избягал професор Клайнър?

След кратка пауза госпожа Динсмор отговори глухо:

— Според мен ще трябва да е бил или в първи, или във втори курс.

— Можеш ли да провериш дали...?

— Предугадох ти въпроса. — Чух как прелиства страници. Хвърлих око да видя какво става зад мен. От отсрещния край на стаята бабата с ходилката и опърпания пеньоар ми намигна похотливо. Отвърнах ѝ, като ѝ намигнах с не по-малко похот. Че какво толкова лошо?

А госпожа Динсмор каза:

— Джейк?

Пак на малко име.

— Кажу.

— Арчър Майнър е посещавал лекциите на професор Клайнър на тема „Гражданско съзнание и плурализъм“. Според досието му е изкарал отлична оценка.

Кошера се върна, бутайки майката на Натали в инвалидна количка. Силвия Ейвъри я бях видял на сватбата преди шест години. Времето дотогава не ѝ се беше отразило особено добре, а ако съдех по онова, което виждах в момента, отношението му оттогава не се беше подобрило ни най-малко.

Все още притиснал телефона към ухото си, попитах госпожа Динсмор:

— Кога?

— Кое „кога“?

— Кога е посещавал тези лекции Арчър Майнър?

— Един момент да погледна. — След което я чух как тихо ахна, но и без друго бях познал какъв ще е отговорът. — През семестъра, в който професор Клайнър напуснал.

Кимнах на себе си. Ето на какво се е дължала отличната оценка. Всички получили такава през въпросния семестър.

Мисълта ми се вихреше във всички възможни посоки. Както бях замаян, благодарих на госпожа Динсмор и прекъснах разговора, а в това време Кошера се спря право пред мен със Силвия Ейвъри. Надявах се да ни остави насаме, но Кошера застана в очакване. Прокашлях се.

— Може и да не ме помните, госпожице Ейвъри...

— Сватбата на Натали — прекъсна ме тя без капка колебание. — Вие бяхте оня мрачен младеж, когото тя беше зарязала.

Хвърлих поглед на Кошера. А тя положи длан върху рамото на Силвия Ейвъри.

— Добре ли си, Силвия?

— Разбира се, че съм добре — срязва я тя. — Върви си гледай работата и ни остави да си поприказваме.

Вдървената усмивка не примига дори за секунда, но това не трябваше и да се очаква. Кошера замина към бюрото си, но първо ни изгледа в смисъл „Може и да не седя с вас, но това не значи, че няма да ви държа под око“.

— Много сте висок — каза ми Силвия Ейвъри.

— Съжалявам.

— Няма за какво да съжалявате. Просто седнете, да не си кривя врата.

— О — усетих се. — Извинявайте.

— Хайде пак с тия извинения. Достатъчно е да седнете.

Седнах на дивана. Те ме проучи известно време.

— Какво искате?

Силвия Ейвъри изглеждаше съвсем дребна и сбръчкана в инвалидната си количка, но то пък има ли някой, който да изглежда едър и суров в такова возило? В отговор на въпроса й й зададох друг:

— Имали ли сте някакви вести от Натали?

Тя обаче ме изгледа с мръсно подозрение.

— Кой пита?

— Тъ... аз.

— Получавам сегиз-тогиз по някоя картичка. Защо?

— Не сте се виждали?

— Изобщо. Но това не ме притеснява. Тя е волна душа, нали знаете? А пуснете ли една волна душа, тя отлита. Това ѝ е работата.

— А имате ли представа къде може да е кацнала въпросната волна душа?

— Не че ви влиза в работата, но живее в чужбина. На върха на щастието е с нейния Тод. А аз чакам с нетърпение кога ще ми се родят внучета. — И изведнъж присви очи. — Как казахте, че ви е името?

— Джейк Фишър.

— Женен ли сте, Джейк?

— Не съм.

— Женили ли сте се изобщо?

— Не съм.

— А имате ли си сериозна приятелка?

Не си направих труда да ѝ отговоря.

— Срамота — заклати глава Силвия Ейвъри. — А сте такъв хубав, снажен мъж. Трябва да се ожените. Да карате някое момиче да усеща закрилата ви. Не бива да живеете сам.

Нещо не ми харесваше в посоката, в която поемаше разговорът ни. Време беше да я променя.

— Госпожице Ейвъри?

— Слушам ви.

— Знаете ли как си изкарвам хляба?

Огледа ме от глава до пети.

— Защитник в някой професионален отбор по американски футбол.

— Университетски професор съм.

— О!

Извърнах се така, че да видя реакцията ѝ на следващите ми думи:

— Преподавам политология в университета Ланфорд.

Какъвто и цвят да беше имало лицето ѝ до този момент, мигновено се отцеди.

— Госпожа Клайнър?

— Не се казвам така.

— Но сте се казвала навремето, нали? Променили сте го, след като съпругът ви напуснал Ланфорд.

— Откъде знаете? — затвори тя очи.

— Много е дълго да ви го разправам.

— Натали ли ви е споменала?

— Не — отвърнах. — Нито веднъж. Дори след като я заведох в кампуса.

— Добре. — И вдигна трепереща ръка към устата си. — Божичко, как сте успели да научите това?

— Нужно ми е да разговарям с бившия ви съпруг.

— Какво? — Очите ѝ се облешиха от уплаха. — О, не, не може да бъде...

— Кое не може да бъде?

Но тя задържа ръката си пред устата и нищо не каза.

— Много ви се моля, госпожице Ейвъри. Много ми е важно.

Силвия Ейвъри стисна силно очи, като детенце, което желае да прогони чудовище. Хвърлих поглед над рамото ѝ. Кошера ни зяпаше с неподправено любопитство. Насилих се да ѝ хвърля фалшива усмивка в нейния стил, да ѝ покажа, че всичко е наред.

Гласът на Силвия Ейвъри премина в шепот:

— Защо държите да повдигнете този въпрос точно сега?

— Крайно ми е необходимо да разговарям с него.

— Толкова време мина оттогава. Имате ли представа колко ми костваше да надживея всичко онова, което се случи. Давате ли си сметка колко болезнено ми е било?

— Не желая никому да причиня болка.

— Нима? Ами престанете, тогава. За какво ви е да го намирате този човек? Знаете ли какво причини на Натали с бягството си?

Мълчах, надявайки се тя да продължи.

— Длъжен сте да знаете. Джули — тя беше малка тогава. И почти не помни баща си. Но Натали? Тя така и не можа да го преживее. И за миг не се отказа от него.

Дланта ѝ наново изпърха към лицето ѝ. Загледа се настрана. Изчаках още известно време, но беше пределно ясно, че засега Силвия Ейвъри няма какво друго да каже.

Опитах се да проявя упоритост.

— Къде се намира в момента професор Клайнър?

— В Калифорния — отвърна ми.

— И къде по-точно в Калифорния?

— Нямам представа.

— В района на Лос Анджелис? На Сан Франсиско? На Сан Диего? Щатът е огромен.

— Казах ви, че не знам. С него не си говорим.

— Откъде тогава сте сигурна, че е в Калифорния?

Това я накара да се замисли. Стори ми се, че по лицето ѝ пробяга сянка.

— Не съм — каза. — Може и да се е преместил.

Излъга ме.

— На дъщерите си сте казали, че се е оженил повторно.

— Точно така.

— А вие как разбрахте?

— Арон ми се обади да ми го съобщи.

— Преди малко казахте, че не си говорите.

— След това. Много от отдавна.

— Как се казва жена му?

— Не знам — завъртя глава тя. — А и да знаех, пак нямаше да ви кажа.

— Защо? На дъщерите си да не кажете — разбирам. Искали сте да ги закриляте. Но какво ви спира на мен да ми кажете.

Погледът ѝ се премести отляво надясно. Реших да блъфирам.

— Проверих брачните регистри — рекох. — Вие така и не сте се развели.

Силвия Ейвъри тихо изстена. Толкова тихо, че нямаше начин Кошера да я е чула, но ушите ѝ все пак се наостриха като на куче, което е доловило неуловим за човешкия слух звук. Пуснах на Кошера същата усмивка в смисъл „Всичко е наред“.

— Как се е оженил повторно съпругът ви, след като не сте се развели?

— Този въпрос следва на него да го зададете.

— Какво всъщност се случи, госпожице Ейвъри?

— Не ровете — завъртя глава тя.

— Май не е избягал със студентка, а?

— Напротив, избяга. — Сега беше неин ред да прояви упоритост. Но не беше никак убедителна. Прекалено отрететирани оправдания. —

Факт е, че Арон ме заряза и избяга.

— На вас ви е известно, че университетът Ланфорд няма кой знае колко голям кампус, нали?

— Как да не знам? Нима не живях там цели седем години?

— Това, студентка да забегне с преподавател, би трябвало да е истинска сензация. Последвана от родителски обаждания. Съвещания на преподавателското тяло. Неща от този род. Аз обаче прегледах архивите. По времето, когато съпругът ви е избягал, не е напуснал нито един студент. И нито една студентка. Не е отбелязано отсъствието на нито една студентка.

Пак блъфирах, и то — яко. Но пък и в малки кампуси като ланфордския много трудно се пазят тайни. Няма начин студентка да е избягала с професор, а името ѝ да не се знае от всички, хеле пък от госпожа Динсмор.

— Може да е учила в Стрикланд — близкия щатския колеж. Почти съм убедена, че нейният случай беше точно такъв.

— Не това се е случило — не отстъпвах.

— Моля ви се — възпря ме госпожица Ейвъри. — Какво всъщност целите да докажете?

— Съпругът ви е изчезнал. А ето че двадесет и пет години покъсно изчезва и дъщеря ви.

Сега вече държах изцяло вниманието ѝ.

— Моля? — Така силно тръсна глава, че ми заприлича на упорито хлапе. — Нали преди малко ви казах: Натали живее в чужбина.

— Не, госпожице Ейвъри, не живее. И изобщо не се е омъжвала за Тод. Това е било само за заблуда. Тод вече е бил женен. А някой го е убил преди малко повече от седмица.

Тая бомба вече ѝ дойде прекалено. Главата на Силвия Ейвъри първо се килна настрана, после назад, все едно вратът ѝ беше станал гумен. През рамото ѝ видях как Кошера награби телефона и взе да говори някому нещо, без да ме изпуска от очи. Вдървената усмивка беше изчезнала.

— Натали беше толкова щастливо момиче — промълви госпожица Ейвъри с все още провиснала глава, опряла брадичка в гърдите си. — Нямате си представа. А може пък и да имате. Нали я

обичахте. Имахте възможността да я видите в истинската ѝ светлина, но това стана много, много по-късно. След като всичко тръгна наопаки.

— Наопаки от кое?

— Не знам дали ще ме разберете: докато беше малка, Натали буквално живееше заради баща си. Появеше ли се той вечер на вратата след лекции, тя писваше от радост и му се хвърляше на врата. — Най-сетне Силвия Ейвъри вдигна глава. На лицето ѝ грееше отнесена усмивка, сякаш виждаше пред очите си далечните спомени. — Арон я вдигаше и я въртеше във въздуха, я тя се смееше до припадък...

Тръсна глава.

— Толкова щастливи бяхме, дявол да го вземе.

— И какво стана след това, госпожице Ейвъри?

— След това той избяга.

— Защо?

— Няма значение — завъртя глава тя.

— Разбира се, че има.

— Горката Натали! Тя така и не можа да го преживее и ето че сега...

— Какво „сега“?

— Няма да разберете. Никога няма да го проумееете.

— Помогнете ми да го проумея, в такъв случай.

— Защо? Че кой сте вие, по дяволите?

— Човекът, който я обича — рекох. — Мъжът, когото и тя обича.

На това вече не знаеше как да реагира. Очите ѝ още бяха вперени в пода, като да нямаше сила дори погледа си да вдигне.

— След като баща ѝ забягна, Натали се промени. Стана затворена. Буквално изгубих малката си дъщеричка. Сякаш Арон отнесе със себе си и щастието ѝ. Акълът ѝ не го побираше. Как е могъл баща ѝ да я зареже? В какво е сбъркала? Защо е престанал изведнъж да я обича?

Представих си я моята Натали като малка — усещаща се изгубена и изоставена от собствения си баща. Направо почувствах болката в гръдта си.

— Нямате си представа колко време след това не можеше на никому за нищо да има доверие. Но както отблъскваше всички от себе си, така и не се предаваше. Вие знаете ли какво е надежда, Джейк? — изгледа ме.

— Смятам, че знам.

— Няма по-жестоко нещо на този свят. Дори смъртта е за предпочитане. Понеже смъртта слага край на болката. А надеждата те вдига високо-високо, а след това те пуска да паднеш с все сила на твърдата земя. Надеждата обгръща сърцето ти с длан, след което го разплесква с юмрук. И пак, и пак. До безкрайност. Точно това ти причинява надеждата.

Събра ръце в скута си и ме изгледа сурово.

— Сега, надявам се, разбирате, защо се постарях да ѝ отнема тази надежда.

— Искали сте Натали да забрави баща си — кимнах.

— Точно така.

— Като сте ѝ казали, че е избягал и ви е изоставил и трите?

Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Реших, че така ще е най-добре. Нали ме разбирате. Че то ще е причина Натали ще забрави баща си.

— Тоест това, че баща ѝ се е оженил повторно и че си имал други деца, си е било чиста лъжа, така ли излиза?

Силвия Ейвъри не пожела да отговори. Чертите на лицето ѝ се вкамениха.

— Госпожице Ейвъри?

— Оставете ме на мира.

— Нужно ми е да знам...

— Не ме интересува какво искате да знаете. аз искам само да ме оставите на мира.

Понечи да изтъркаля инвалидната количка назад. Грабнах я и тя се закова на място. Одеядлото се изсули от скута на Силвия и се плъзна към пода. Когато погледнах надолу, ръката ми пусна количката без нито една нейна дума. Десният ѝ крак беше ампутиран наполовина. Тя бавно дръпна одеядлото нагоре — по-бавно, отколкото можеше. Искаше да видя.

— От диабета — каза. — Преди три години ме оперираха.

— Съжалявам.

— Дребна работа, повярвайте ми. — Втори път посегнах, но тя ме перна през ръката. — Сбогом, Джейк. Оставете на мира семейството ми. — И подкара обратно инвалидната количка. По този начин ме остави без избор. Наложих се да я тресна с атомната бомба.

— А помните ли студент на име Арчър Майнър?

Количката спря. Долната ѝ устна провисна.

— Арчър Майнър е посещавал лекции при съпруга ви в Ланфорд — поясних. — Него помните ли го?

— Как... — Устните ѝ продължиха да мърдат, макар няколко секунди от тях да не излизаше никакъв звук. И чак тогава: — Моля ви се. — Ако преди в гласа ѝ се бе съдържала уплаха, сега вече беше изпълнен с чистопробен ужас. — Моля ви да не зачеквате тази тема.

— Предполагам, че ви е известно, че Арчър Майнър е мъртъв. Убит е.

— Така му се пада — каза, след което стисна плътно устни, като че съжали мигновено за изгърваните току-що думи.

— Разкажете ми, умолявам ви, какво се случи.

— Не ровете.

— Не мога другояче.

— Не разбирам какво общо може да има всичко това с вас. Не ви влиза в работата. — И поклати глава. — Но логика има.

— В кое?

— В това, че Натали се е влюбила тъкмо във вас.

— Това пък какво ще рече?

— И вие като баща ѝ сте мечтател. И той не беше способен да остави нещата на мира. Има такива хора. Аз съм възрастна жена. Чуйте какво ще ви кажа. Светът е безкрайно объркан, Джейк. На някои хора им се ще да е черно-бял. И тези хора винаги плащат висока цена за това си желание. Такъв човек беше и съпругът ми. Не мирясваше. Гледам, че и вие, Джейк, сте тръгнали по същата пътека.

Дочувах слаби отзвуци от далечното ѝ минало — от Малкълм Хюм и Ибън Трейнър, но и от Бенедикт. Спомних си и за нещата, по които аз разсъждавах напоследък, но и за усещането, което получаваш, когато удряш с юмрук човек, да не говорим за тогава, когато го убиваш.

— Та какво се случи с Арчър Майнър? — попитах.

— Няма да мирясате. Ще ровите, ще ровите, докато всички до един измрат.

— Ще си остане между двама ни — обещах. — Никога няма да излезе извън тази стая. Само ми кажете.

— А ако ви откажа?

— Ще продължа да ровя. Какво стана с Арчър Майнър?

Очите ѝ пак се зареяха настрани, а пръстите ѝ взеха да опъват долната ѝ устна, като при дълбоко замислил се човек. А пък аз поизправих гръбнака си на облегалката на дивана в стремежа си да уловя погледа ѝ.

— Нали сте чули поговорката, че крушата не пада по-далеч от дървото?

— Знам я — признах.

— Та и това момче наистина се постара. Арчър Майнър желаше да е онази круша, която пада, но след това се търкулва надалеч. Искаше да е добър. Да избяга от природата си. Арон го разбираше. И се мъчеше да му помогне.

Отдели доста време да оправя одеялото върху скута си.

— И какво стана след това?

— Арчър изобщо не беше подготвен за Ланфорд. В гимназията баща му е можел да оказва натиск върху учителите да му пишат отлични оценки. Не съм убедена, че лично той е изкарал онази висока оценка на изпита SAT, която е указана в дипломата му. Нямам представа и как точно е бил приет, но в академично отношение изобщо нямаше място там.

И пак млъкна.

— Продължавайте.

— Няма защо — каза.

А пък аз се сетих за нещо, което госпожа Динсмор беше споменала, когато за пръв път я попитах за професор Арон Клайнър.

— И е имало скандал с преписване, доколкото знам?

По езика на тялото ѝ разбрах, че съм налучкал златна жила.

— Във връзка с Арчър Майнър ли? — попитах.

Не ми отговори. Не беше и нужно.

— Госпожице Ейвъри?

— Купил семестриалната работа от студент, който завършил предишната година и имал „отличен“ по нея. Арчър просто я преписал и я предал, все едно е негова. Без поне една дума да промени. Смятал, че е изключено Арон да я е запомнил. Арон обаче всичко помни.

Много добре познавах университетския правилник: след подобно преписване следваше автоматично изключване от Ланфорд.

— Вашият съпруг докладва ли го?

— Казах му да не го прави. Да даде на Арчър втора възможност. Мен вторият шанс най-малко ме вълнуваше. Просто знаех какво ще последва.

— Че семейството му ще скочи.

— Но Арон в крайна сметка го докладва.

— Пред кого?

— Пред ръководителя на катедрата.

Сърцето ми се смъкна в петите.

— Пред Малкълм Хюм?

— Да.

Подпрях се наново на облегалката.

— И какво каза Малкълм?

— Посъветва Арон да оттегли рапорта. Да се прибере у дома и да премисли нещата.

Спомените ми се върнаха към моя собствен случай с Ибън Трейнър. Нали и той ми беше споменал нещо подобно? За Малкълм Хюм. Човек не се издига до поста държавен секретар, без да прави компромиси, да сключва сделки и да договаря условия и без да му е ясно, че в света изобилства сивата материя.

— Много се изморих, Джейк.

— Едно нещо не мога да проумея.

— Остави го.

— Арчър Майнър така и не е бил докладван. И е завършил с пълно отличие.

— Почнахме да получаваме заплашителни обаждания по телефона. Посети ме някакъв човек. Намъкнал се у дома, докато бях под душа. Когато излязох от банята, го заварих да седи на спалнята. Държеше снимки на Натали и Джули. Дума не обелваше. Просто седеше на леглото със снимките в ръка. По някое време стана и си излезе. Питаш ли ме какво изживях тогава?

А аз си представих как Дани Зукър влиза с взлом в моя дом и сяда на моето легло.

— Казахте ли на съпруга си?

— Разбира се.

— А той?

Обмисли отговора си, преди да го изкаже:

— Струва ми се, че и той най-сетне осъзна опасността. Но беше прекалено късно.

— И какво направи?

— Изчезна. Заради нас.

Кимнах. Нещата почваха да ми се изясняват.

— Но не сте могли да споделите всичко това с Натали. Нито с някой друг. Това е щяло да ги постави и тях в опасност. Затова сте оповестили, че бил забягнал с друга жена. След което сте се преместили другаде и сте си сменили фамилията.

— Да — каза.

Но още нещо ми се губеше. Всъщност предполагах, че ми се губят куп неща. Нещо не ми се връзваше, а чоплеше някъде в дъното на съзнанието ми, но не можех да го улова. По какъв повод се е срещнала Натали с Арчър Майнър двадесет години по-късно?

— Натали е смятала, че баща ѝ я е зарязал — казах.

Тя само притвори очи.

— И споменахте, че не можела да го преживее.

— Не преставаше да ме разпитва. Толкова мъчно ми беше за нея. Изобщо не биваше да ѝ разправам такива врели-некипели. Но какво друго можех да направя? Всичко, което предприех навремето, беше с цел да опазя дъщерите си. Надали можете да ме разберете. Да си представите какво понякога се налага на една майка да прави. Длъжна бях да защита дъщерите си, нали ме разбирате?

— Разбирам ви.

— И какво излезе накрая? Виждате ли докъде я докарах? — Закри лице с длани и се разрида. Старицата с ходилката и опърпания пеньоар престана да говори на стената. Кошера май се канеше да се намеси. — Трябваше нещо друго да измисля. Натали не ме оставяше на мира, все ме разпитваше за баща си. Непрекъснато.

Още едно проясняване.

— Така че се принудихте да ѝ кажете истината.

— Да, но тази истина ѝ съсипа живота, не разбирате ли? Представяте ли си какво е да израстеш с представата за онова, което баща ти ти е причинил. Тя се нуждаеше от душевен покой. И от това я бях лишила. Така че накрая нямаше как другояче да постъпя, освен да ѝ призная истината. Да я убедя, че баща ѝ винаги я е обичал. Че тя за нищо не е виновна. И че той никога, ама никога не би я изоставил.

Кимах в такт с думите ѝ.

— По този повод ѝ разказахте за Арчър Майнър. И тя затова е била там през онзи ден.

Тя нищо не отвърна. Само продължи да хлипа. На Кошера явно взе да ѝ писва, понеже се устреми към нас.

— И къде е сега съпругът ви, госпожице Ейвъри?

— Нямам представа.

— А Натали? Тя къде е?

— И това не знам. Но, Джейк?

Кошера вече се изравни с нея.

— Достатъчно, ако обичате.

Не ѝ обърнах внимание.

— Кажете, госпожице Ейвъри.

— Зарежете всичко това. За наше добро. Не постъпвайте като съпруга ми.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Още с излизане на магистралата включих айфона. Не че толкова очаквах някой да ме следи, но ако се окажех неправ, поне щяха да установят, че съм на шосе 287 близо до мола „Палисейдс“. Съмнявам се, че това щеше да им е от особена полза. Отбих вдясно. Имах два имейла и три гласови съобщения от Шента, всяко едно по-притеснено от предходното. Тоест общо пет послания. В първите две — в имейлите — тя най-учтиво ме молеше да се свържа с нея. В следващите две молбата ѝ ставаше все по-настойтелна. А в петото направо замяташе голямата мрежа:

До: Джейкъб Фишър
От: Шента Нюлин
Джейк,
Престани да ме отбягваш. Открих важна връзка
между Натали Ейвъри и Тод Сандерсън.
Шента

Опаа! Отбих по моста „Гапън Зий“ и спрях при първия изход. Изключих айфона и взех единия от предплатените. Набрах номера на Шента и зачаках. Тя се включи още на второто позвъняване.

— Разбрах, разбрах — каза. — Много си ми ядосан.

— Дала си на нюйоркската полиция оня предплатен номер. Помогнала си им да установят местонахождението ми.

— Приемам вината, но го направих за твое добро. Можели са да те застрелят или да те арестуват за съпротива при задържането ти.

— С тази разлика, че не съм оказал никому никаква съпротива. Ами просто избягах от едни ненормалници, дето искаха да ме очукат.

— Мълхоланд го познавам отдавна. Свестен човек е. Никак не ми се щеше да те гръмне някой смахнат.

— За какво беше всичко? Та аз дори и за заподозрян едвам минах.

— Няма значение, Джейк. А и не е задължително да ми имаш доверие. Ще го преживея. Но се налага да поговорим.

Поставих лоста за скоростите на положение „паркиране“ и угасих двигателя.

— Твърдиш, че си установила връзка между Натали Ейвъри и Тод Сандерсън.

— Да.

— Да чуем.

— Ще ти кажа, когато седнем да разговаряме. На четири очи. Замислих се върху думите й.

— Виж какво, Джейк. От ФБР си бяха наумили да те задържат за истински разпит. Успях да ги убедя, че ще се справя по-добре от тяхно име.

— ФБР ли?

— Тъхъ.

— На тях пък за какво съм им притрябвал?

— Върни се, Джейк. Няма да имаш проблеми. Повярвай ми.

— Щом казваш.

— Можеш да разговаряш или с мен, или с ФБР — въздъхна Шента. — Слушай: ако ти кажа за какво става дума, ще ми обещаеш ли да дойдеш и да разговаряш с мен?

Обмислих предложението.

— Добре.

— Обещаваш ли?

— Честна дума. Казвай сега какво има?

— Става дума за банкови обири, Джейк.

На връщане до Ланфорд, Масачусетс, моето ново, неспазващо правилата, живеещо на ръба „аз“ наруши сума ти ограничения на скоростта. Напъвах се да обработя получените сведения, да ги подредя, да огледам възможните хипотези и предположения, да ги отхвърля, после пак да ги подложа на преоценка. В едни отношения всичко си идваше на място; в други — установявах, че се налагаше да насиля някои подробности, за да ги вкарам в съответната схема.

Все още ми липсваха няколко основни отговора, включително и най-важният: къде е Натали?

Преди двадесет и пет години професор Арон Клайнър отишъл при завеждащия катедрата му професор Малкълм Хюм да го уведоми, че току-що е уличил свой студент в плагиатство (или ако трябва да сме по-точни — в директното закупуване) на семестриална работа. А моят някогашен наставник буквално го помолил да не се занимава с въпроса — същата молба, която беше отправил и към мен по отношение на професор Ибън Трейнър.

Питах се: лично Арчър Майнър ли е заплашвал семейството на Арон Клайнър, или е използвал наемници от ММ? Според мен това нямаше значение. Заплашвали са Клайнър дотогава, докато не се убедил, че трябва да изчезне. Опитах се да се поставя на негово място. Клайнър вероятно се е уплашил и осъзнал, че е в безизходица.

Към кого е можел да се обърне за помощ?

Първата ми мисъл: към Малкълм Хюм.

А години по-късно, когато дъщерята на Клайнър попада в аналогична ситуация — уплашена и в безизходица...

Някогашният ми наставник беше оставил навсякъде своите отпечатаъци. Необходимостта да разговарям с него се налагаше от само себе си. Набрах номера му във Флорида, но пак никой не ми вдигна.

Шента Нюлин обитаваше тухлена градска къща, която майка ми сигурно щеше да опише като „симпатична“. С отрупани с цветя сандъчета пред сводестите прозорци. Пълна симетрия във всяко едно отношение. Изкачих се по чакълестата алея и позвъних. За моя огромна изненада, на вратата се появи някакво момиченце.

— Кой сте вие? — попита момиченцето.

— Казвам се Джейк. А ти коя си?

Детето беше на пет, най-много на шест. И тъкмо понечи да ми отвърне, отнякъде се втурна Шента с притеснено изражение. Беше вързала косите си на тила, но някои кичури падаха над очите ѝ. По челото ѝ беше избила пот.

— Аз ще го посрещна, Макензи — каза Шента на момиченцето.

— Какво съм ти казала за отварянето на входната врата в отсъствието на възрастен човек?

— Нищо не си.

— Ами май си права — прокашля се Шента. — Не бива никога да отваряш входната врата в отсъствието на възрастен човек.

— Но той нали е тук — посочи ме малката. — И е възрастен.

Шента направи отчаяна физиономия. Аз само свих рамене. Детето беше съвсем право за себе си. Шента ме покани да вляза и изпрати Макензи да си играе в стаята за занимания.

— А не може ли да изляза навън? — замоли се Макензи. — Искам на люлката.

Шента ме погледна. Аз пак свих рамене. Вече ставах спец по вдигането на рамене.

— Ами какво пречи всичките да излезем в задния двор? — запита Шента с толкова насилена усмивка, че май ѝ трябваше телбод да я задържи върху лицето си.

Все още не можех да определя коя е тази Макензи и какво търси там, но в действителност ме вълнуваха далеч по-важни проблеми. Преместихме се в задния двор, където имаше чисто нова люлка от кедрово дърво, плюс люлеещо се дървено конче, пързалка, покрита катерушка и пясъчник. Любопитството ми се разпали още повече, като се сетих, че Шента всъщност живее сама. Макензи се метна върху люлеещото се конче.

— Дъщерята на годеника ми — предложи нещо като обяснение Шента.

— Аха.

— Ще се женим през есента. Той вече се нанася тук.

— Мога само да ти честитя.

Макензи се люлееше с мерак върху кончето, но в същото време хвърли кръвнишки поглед на Шента.

— Мрази ме до мозъка на костите си — каза Шента.

— Че ти не си ли спомняш приказките от детството си? На теб ти е отредена ролята на злата мащеха.

— Благодаря за просветлението — огледа ме Шента. — Ама и ти не изглеждаш никак добре.

— На това място следва да кажа: „А пък оня да го видиш на какво прилича“.

— За какво се изтезаваш, Джейк?

— Търся жената, която обичам.

— А тя иска ли да я намериш?

— Сърцето не задава въпроси.

— Пенисът е този, който не задава въпроси — поправи ме тя. — Сърцето обикновено е малко по-интелигентно.

А бе, май си права, рекох си.

— Та каква е тая история с банковите обири?

— Ох колко нетърпеливи сме станали — засенчи очи от слънцето Шента.

— Нямам време за игри, в това поне можеш да си сигурна.

— Съгласна съм. Помниш ли първия път, когато ме помоли да проуча Натали Ейвъри?

— Помня го.

— Като подадох името ѝ на системата, получих два хита. Единият — много по-важният — се отнасяше до нюйоркската полиция. Тя била много важен за тях човек. Трябваше да се закълна, че няма да издавам наученото. Ти си ми приятел. И държа да ми имаш доверие. Но аз съм и служител в правоохранителните органи. Поради което нямам право да обсъждам текущи разследвания с приятели. Надявам се, че поне с това си наясно.

Кимнах по възможно най-краткия начин, по-скоро да ѝ дам знак да продължи нататък, отколкото в проява на съгласие.

— Тогава почти не обърнах внимание на втория — каза Шента. — Те нито я издирваха, нито имаха желанието дори да разговарят с нея. Спомената беше просто мимоходом.

— В какъв контекст?

— И дотам ще стигна. Не ме пришпорвай, ако обичаш, окей?

Пак кимнах едва-едва. Първо вдигах рамене, сега кимах.

— Така че съм решила да ти демонстрирам доверие — каза. — Не съм длъжна, но за всеки случай разговарях с нюйоркското полицейско управление и те ми разрешиха. Така че хич не се заблуждавай: изобщо не става дума за нарушаване на някаква поверителност.

— Просто споделяне на тайни между приятели.

— Удар под пояса, Джейк.

— Знам.

— Не е честно. Мъча се да ти помогна.

— Окей. Извинявай. Та какво казват от нюйоркското полицейско управление?

Остави ме една-две секунди да се попека на бавен огън.

— Нюйоркската полиция е на мнение, че Натали Ейвъри е била свидетел на убийство. Или по-точно казано, че е видяла убиец и е в състояние да го идентифицира категорично. Освен това смятат, че извършителят е видна фигура в света на организираната престъпност. Или, с две думи казано, твоята Натали може да вкара в затвора една от водещите фигури в нюйоркската мафия.

Изчаках я да каже още нещо. Но тя замълча.

— Друго? — попитах.

— Само толкова мога да ти кажа.

— Ти май ме смяташ за идиот — завъртях глава.

— Моля?

— Мен нюйоркската полиция ме разпита. Показаха ми и кадър от охранителна камера и ме уведомиха, че желаят да разговарят с нея. Това, което току-що ми каза, ми е известно отпреди. Да не говорим, че и ти знаеше, че го знам. И това ми било демонстрация на доверие. Докога ще ме будалкаш? Така ли ще ми печелиш доверието — като ми съобщаваш вече известни ми неща?

— Не си прав.

— Кой е убитият?

— Не ми е позволено...

— Арчър Майнър, синът на Максвел Майнър. А полицията е на мнение, че Максвел е поръчителят на убийството на собствения му син.

— Това пък откъде го знаеш? — изгледа ме поразена.

— Не беше толкова трудно да се досети човек. Кажете ми едно обаче.

— Не мога — завъртя глава Шента.

— Е, как? Така и не си ми продемонстрирала доверието си в мен, нали? В нюйоркското полицейско управление знаят ли какво е търсела там Натали през въпросната нощ? Само това искам да чуя.

Очите ѝ се върнаха към люлката. Макензи беше слязла от кончето и отиваше към пързалката.

— Нямам представа.

— Изобщо?

— Управлението е прегледало всички записи от охранителните камери в „Лок-Хорн Билдинг“. Системата е от най-модерните. Първо

са попаднали на видеозаписа, в който твоята приятелка тича по коридора на двадесет и седмия етаж. Имало я е и на запис в асансьора, но най-ясната снимка — онази, която са ти показали — е била направена на излизане от фоайето на партера.

— А убиецът има ли го на видеото?

— Не мога нищо повече да ти кажа.

— Иде ми да те питам „не можеш или не искаш“, но е прекалено изтъркан лаф.

Тя се намръщи. Първо си помислих, че по този начин реагира на думите ми, но изведнъж ми стана ясно, че причината е съвсем друга. Макензи стоеше изправена на върха на пързалката.

— Макензи, това, което правиш, е опасно.

— Много пъти съм го правила — отвърна детето.

— Не ме интересува колко пъти и къде си го правила. Моля те да се пързалиш седнала.

Момиченцето седна. Но не се пусна по пързалката.

— Та за банковите обирами щеше да ми кажеш — подсетих я.

Шента завъртя глава. Но и този път не по мой адрес, а заради упоритото детенце на горния край на пързалката.

— Нищо ли не си чул за поредицата банкови обирами в района на Ню Йорк?

Спомних си, че бях мярнал няколко материала.

— Крадците нанасяли удара си нощем, докато банките не работели. Медиите са ги кръстили „Невидимите“ или нещо от този сорт.

— Точно така.

— И какво общо има Натали с тях?

— Името ѝ изникнало във връзка с един от обирите — на банката на Канал Стрийт в центъра на Манхатън преди две седмици. Сградата се е смятала за не по-зле охранявана от Форт Нокс. Крадците обаче успели да се измъкнат с дванадесет хиляди в брой, освен дето разбили четиристотин касети за съхраняване на скъпоценности.

— Дванадесет хиляди не са кой знае колко.

— Не са. Но банките държат милиони долари в трезорите си само във филмите. Касетите за ценности обаче могат да съхраняват цели състояния. И точно върху тях се съсредоточава тая банда. След като баба ми починала, майка ми сложила пръстена ѝ с четирикратов диамант в такава касета, да го пази и да ми го даде един ден. Сам по

себе си дори пръстенът вероятно струва над четиридесет хилядарки. А кой може да каже в онези касети какво е имало? Застрахователният иск само за един от първите им обири бил на стойност три цяло и седем милиона. Вярно е и това, че хората преувеличават. Изведнъж се оказва, че някоя фамилна касета е съхранявала цяло огромно наследство. Но схващаш какво, общо взето, имам предвид.

Много добре схващаш. Не че ме интересуваше особено.

— Та казваш, че името на Натали изникнало във връзка с един от тези обири?

— Да.

— В какъв смисъл?

— В един дребен, ама съвсем дребен смисъл — сви Шента палец и показалец на сантиметър един от друг, да ми покаже колко дребен бил смисълът. — Почти в никакъв смисъл, може да се каже. Сам по себе си не би заслужавал и капка внимание.

— Но теб те вълнува.

— Вече да.

— Защо?

— Защото изведнъж почти всичко около твоята истинска любов престава да има смисъл, затова.

По този въпрос нямаше спор.

— Та как ти се струват всичките тия работи? — попита Шента.

— Кои работи? Направо не знам какво да кажа. Не знам дори къде е самата Натали, а още по-малко пък — как би могла да бъде свързана по някакъв си дребен, ама съвсем дребен смисъл с обира на някаква банка.

— Същото имам и аз предвид. И на мен ми се стори без значение, но само докато проверих и другото име, което ми беше споменал — Тод Сандерсън.

— Не съм те карал да го проверяваш.

— Варно е, но то не ми попречи да го направя. И за него имах два хита. Големият хит, естествено, беше по повод на факта, че е бил убит преди седмица.

— Чакай! Да не искаш да кажеш, че и Тод е свързан със същия банков обир?

— Да. Ти не си ли чел Оскар Уайлд?

— Чел съм го — направих кисела физиономия.

— Той има една прекрасна сентенция: „Да изгубиш един родител, е нещастие, но да изгубиш два — това е признак на голяма разсеяност“.

— От „Колко е важно да бъдеш сериозен“ — уточних, тъй като съм академична натура и ми идва отвътре.

— Така. Едното лице, за което ме питаш, се споменава във връзка с банков обир. Нищо особено. Но и второто? В никакъв случай не може да е ново съвпадение.

Да не говорим, че някъде около седмица след обира убиват Тод Сандерсън, рекох си наум.

— И на Тод връзката с обира ли е в някакъв дребен, ама съвсем дребен смисъл? — поинтересувах се.

— Не. Но е дребна, бих казала.

— А по-точно?

— Макензиии!

Извърнах се към писъка и видях жена, която според мен приличаше прекалено много на Шента Нюлин: същия ръст, същите килограми, същата фризура. Така се беше облещила, сякаш в задния двор току-що се е разбил самолет. Проследих погледа ѝ до Макензи, която пак се беше изправила върху пързалката.

Шента придоби безкрайно виновен вид.

— Много съжалявам, Кандис. Казах ѝ да седне.

— Какво значи „казах ѝ“? — възмути се Кандис.

— Извинявай. Наблюдавах я. Но и разговарях с този приятел.

— И смяташ, че това е оправдание?

С усмивка, в която се четеше „Е, свърших добра работа“, Макензи седна, спусна се по пързалката и хукна към другата жена.

— Мамче.

Аха. Ясно. Нищо ново под слънцето.

— Чакай да ви изпратя — каза помирително Шента.

— Вече сме навън — подчерта Кандис. — И сами ще заобиколим къщата.

— Ама не си видяла каква разкошна картина нарисува Макензи. Вътре е. Бас държа, че ще иска да си я вземе у дома.

Кандис и Макензи вече вървяха към предната част на къщата.

— Задръж я — обади се през рамо Кандис. — Вкъщи имам стотици рисунки на дъщеря ми.

Шента ги изгледа как минаха в предния двор. Нормалната ѝ военна стойка се беше изгубила.

— С какво, по дяволите, съм се захванала и аз, Джейк?

— Стараеш се — рекох. — Живееш.

— Нищо няма да излезе от тая работа — завъртя глава тя.

— Обичаш ли го?

— Обичам го.

— Ще се получи. Но няма никак да ти е лесно.

— Ти пък откога се сдоби с толкова мъдрост?

— Завършил съм университета Ланфорд, а през деня гледам всякакви токшоута.

Шента се извърна и се загледа в люлката.

— Тод Сандерсън е имал касета за ценности в банката на Канал Стрийт — каза. — И е бил една от жертвите на обира. Толкоз. Погледнато отгоре — и тук няма да намериш някакъв особен смисъл.

— Само дете след една седмица го убиват — рекох.

— Да.

— Я ми кажи: от ФБР виждат ли някаква връзка между убийството му и обирите?

— Не съм вътре в разследванията им.

— Но?

— Лично аз не успях да видя никаква връзка. Обирът е бил в Манхатън, убийството му — в Палмето Блъф.

— Обаче?

— Обаче изскочи и името на твоята Натали.

— В някакъв дребен, ама съвсем дребен смисъл.

— Да.

— И колко дребен?

— След такива обири ФБР правят опис на всичко. На абсолютно всичко. В разбитите касети повечето хора са държали документи, които са смятали за ценни. Акции и облигации, пълномощни, нотариални актове, все от този род неща. Голяма част от тях, разбира се, са останали разхвърляни по пода. За какво им е на крадците цялата тази бумащина? ФБР обаче ги преглеждат най-старателно и ги описват. Някой си, да речем, съхранявал свидетелството за собственост на братовата му кола. При което името на брата веднага влиза в списъка.

Напъвах се да не изпускам нишката на мисълта ѝ.

— Чакай да проверя дали съм те разбрал правилно. Името на Натали е било в един от тези документи от касетите?

— Да.

— Но тя не е имала касета на свое име там, така ли?

— Не. Бил е в касетата на името на Тод Сандерсън.

— И какво е представлявал въпросният документ?

Шента се извърна и ме изгледа право в очите.

— Завещанието ѝ.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Така че ФБР се интересуваха какво знам аз по въпроса, обясни Шента. Казах ѝ самата истина: нищо не знам. Но я попитах какво точно е пишело в завещанието ѝ. Не било никак сложно: всичките ѝ активи трябвало да се разделят по равно между майка ѝ и сестра ѝ. Освен това пожелала да я кремират, като освен това изразила особено необичайното желание да разпръснат праха ѝ в гората, която гледа към четириъгълния вътрешен двор на университета Ланфорд.

Обмислих съдържанието на завещанието. Прецених и къде са го намерили. Отговорът все още ми убягваше, но имах усещането, че кръжа точно отгоре му.

Когато станах да си вървя, Шента попита:

— Сигурен ли си, че нямаш какво да споделиш по въпроса?

— Напълно — отвърнах.

Макар да си мислех, че може пък и да имам. Но нямаше желанието да го споделям тъкмо с Шента или с ФБР. Имах ѝ точно толкова доверие, колкото бих имал всекиму, обявил ми най-откровенно, че е верен най-вече на закона. Да ѝ спомена за „Ново начало“ например, щеше да е направо катастрофално. Но онова, което съвсем ме убеждаваше, че съм прав, беше фактът, че самата Натали не бе имала доверие в правоохранителните институции.

А защо?

До този момент не се бях замислял по въпроса. Натали е имала възможността да се довери на ченгетата и да я включат в програма за защитени свидетели или нещо от сорта. Но не го е сторила. Защо? Какво ли е знаела, че да не тръгне по този път? Но пък щом тя е нямала вяра на ченгетата, на какво основание трябваше да им имам аз?

Извадих отново клетъчния си телефон и опитах флоридския номер на Малкълм Хюм. И пак никакъв отговор. Достатъчно. Закрачих бързо към „Кларк Хаус“. Госпожа Динсмор тъкмо се настаняваше зад бюрото си. И ме изгледа над сърповидните си очила за четене.

— Не би трябвало да си тук.

Нямах настроение нито за оправдания, нито за задевки. Казах й само, че не съм успял да се свържа с Малкълм Хюм.

— В момента не е във Виро Бийч — рече тя.

— А да имаш представа къде е?

— Имам.

— Ще ми кажеш ли?

Тя посвети известно време на подреждането на листата върху бюрото си и на нагласяването на някакъв кламер.

— Отседнал е във виличката си на Лейк Канет.

Преди много години ме беше поканил да го посетя на езерото да ловим риба, но така и не отидох. Ненавиждам риболова. Не намирам никакво удоволствие в него, пък и поначало не си падам по мързелашките дейности, граничещи с дзен медитирането. Трудно ми е да се изключвам от околния свят. Предпочитам да чета, вместо да оставям мисълта ми да се рее. Обичам мозъкът ми да е ангажиран. Но си спомних, че крайезерният имот е бил притежание на рода на госпожа Хюм в продължение на няколко поколения. Професорът редовно се шегуваше, че като ходел там, се чувствал на гости, та благодарение на това го възприемал съвсем като място за почивка.

Или като идеално място за криене.

— Не знаех, че все още я имат тая вила — рекох.

— Качва се там няколко пъти в годината. Приятно му е да се усамотява.

— Не знаех.

— Е, и той не разправя по хората, когато ходи.

— Но на теб ти казва.

— Само на мен — заяви госпожа Динсмор, сякаш ставаше дума за най-очевидното нещо на този свят. — Не обича да го посещават хора. Предпочита да е сам, да пише и да лови риба на спокойствие и тишина.

— Нали? — подметнах. — Да се отърси от буйното ежедневие на пренаселения затворен жилищен комплекс във Виро Бийч.

— Много смешно.

— Благодаря.

— Ти си в платен отпуск — каза тя. — Може би няма да е лошо да си го ползваш извън университета.

— Госпожо Динсмор?

Вдигна поглед.

— Нали знаеш за какво ти досаждам напоследък?

— Имаш предвид разните му там убити студенти и изчезнали професори?

— Да.

— Е, и?

— Ще те помоля да ми дадеш адреса на крайезерната вила. На всяка цена трябва да разговарям насаме с професор Хюм.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Животът на един университетски преподавател, особено ако живее в малък кампус, е доста ограничен. Прекарва го в сюрреалистичния свят на така нареченото висше образование. Чувства се удобно и не вижда защо трябва да си подава носа навън. Имах кола, но обикновено нямах поводи да я карам повече от веднъж седмично. На лекциите ходех пеша. Ходех пеша и до Ланфорд, до любимите ми магазини, заведения, кина, ресторанти и каквото има там за посещаване. Тренирах в супермодерния университетски фитнес комплекс. Светът беше изолиран — не само за студентите, но и за нас, които си изкарваме хляба по такива места.

Не усещаш как академичният свят на хуманитарните науки те обгръща отвсякъде като снежна топка.

А това постепенно изкривява и начина ти на мислене, разбира се, макар че в чисто физическо отношение през изминалата седмица и кусур, откакто бях видял некролога на Тод Сандерсън, пропътувах повече километри, отколкото за всичките шест предходни години взети заедно. Е, може и да преувеличавам, но съвсем малко. Случилите се през този кратък период физически сблъсъци, в съчетание със схващането от седенето с часове в коли и самолети, бяха доста изцедили силите ми. Вярно, крепеше ме повишеното ниво на адреналина ми, но както бях установил по най-трудния начин, и адреналинът не беше неограничен ресурс.

След като отбих от магистрала 202 и поех нагоре през селските райони покрай границата на Масачусетс с щата Ню Хампшър, усетих как почва да ми се схваща гърбът. Спрях пред някаква закусвалня, чиято голяма табела до шосето рекламираше сандвичите им с пържена треска. Предпочетох да се заситя с хотдог, поръсени със сирене пържени картофи и една кока-кола. Сториха ми се невероятно вкусни, та за един миг, тръгнах нагоре към тази усамотена колиба, умът ми се занима с концепцията за последното ядене на осъдения на смърт. Подобни мисли не са никак здравословни. Но не ми попречиха да

погълна всичко с огромен апетит и дори да изям и втори хотдог, преди да се кача в колата. Усещах се особено ободрен.

Минах покрай щатския резерват „Отър Ривър“. До виличката на Малкълм Хюм ми оставаха някакви си десет минути. Не знаех на кой мобилен номер мога да му се обадя — не бях сигурен дори дали изобщо има в себе си клетъчен телефон — но и да можех, пак нямаше да му се обадя. Идеята ми по-скоро беше да се появя изневиделица и да разбера кое как е. Не исках да дам на професор Хюм време да се подготви. Търсех отговори и подозирах, че ще ги получа от моя някогашен наставник.

Пък и не ми трябваше да научавам кой знае колко. Научил бях достатъчно. Сега просто исках да се уверя, че Натали е жива и здрава, че знае, че по петите ѝ са едни много лоши хора, и че евентуално, при възможност, бих могъл да избягам и да заживея с нея. Е, не е да не бях чул за правилата и клетвите на „Ново начало“, но какво разбира сърцето от правила и клетви?

Нямаше начин да няма начин.

Насмалко да подмина табелчицата, сочеща към Агъл Драйв. Свих наляво по черен път и тръгнах да катеря планината. Когато стигнах до върха, езерото Канет се ширна точно под мен, застинало като огледало. Масово се злоупотребява с израза „девствена природа“, но в мига, в който съзрях водата на езерото, той стигна до нови висоти. Спрях колата и слязох. Въздухът беше толкова свеж, че и едно вдишване ти стигаше да почувстваш как са се напълнили дробовете ти. Тишината и покоят бяха направо смайващи. Давах си сметка, че ако викна, ехото ще отеква и отеква и никога няма да изчезне докрай. Викът ми ще да остане да живее в тукашните гори, може да затихва полека-лека, но никога няма да умре, а ще се слее с другите някогашни звуци, които все още жужат тихичко сред едва долавящия се бръм на великата природна пустиня.

Оглеждах се да видя къща на брега на езерото. Нямаше такава. Но имаше два пристана. Със завързани към тях канута. И нищо повече. Върнах се в колата и поех наляво. Черният път плачеше за поддръжка. Колата подскачаше по неравностите, които подлагаха на изпитание амортизаторите и констатираха неадекватността им. Добре че застраховах взетия под наем автомобил, мина ми през ум — необичайна мисъл за моменти като сегашния, но знае ли човек накъде

ще хукне мисълта му? Сетих се и за това, че професор Хюм притежаваше и пикап с четири двигателни колела — нетипично превозно средство за професор по хуманитарните науки. Сега вече разбрах защо.

По някое време видях пред себе си два успоредно паркирани пикапа. Спрях зад тях и слязох от колата. Неволно забелязах и множеството дири от гуми по пръстта — или Малкълм беше ходил няколкократно до някъде и се е връщал, или имаше в момента гости.

Но не бях сигурен какво точно ми говори това.

А когато погледнах нагоре по склона и видях къщурката с тъмните прозорци, буквално се просълзих.

Този път нямаше мека утринна светлина, нито онази розовост, която съпровожда пукането на зората. Слънцето залязваше зад колибата, хвърляше дълги сенки и превръщаше някогашната привидно необитавана и напусната сградичка в нещо по-черно и заплашително.

Беше колибата от картината на Натали.

Заизкачвах се по хълма към предната врата. Усещах се като в сън, като Алиса в страната на чудесата, сякаш излизах от реалния свят и навлизах в картината на Натали. Стигнах до вратата. Копче за звънец нямаше. А когато почуках, звукът раздра тишината така, сякаш бях стрелял.

Изчаках, но не чух отведен звук.

Почуках втори път. Пак нищо. Обмислих какъв да е следващият ми ход. Можех да сляза до езерото да проверя дали Малкълм не е там, но пълният покой, който ме заобикаляше, ми подсказваше, че долу няма никой. Притесняваше ме и наличието на всички онези следи от гуми.

Завъртях топката на вратата. Беше отключено. Нещо повече: брава изобщо нямаше, нито процеп, в който да пъхнеш ключ, било то в топката или под нея. Отворих и влязох. Тъмно. Щракнах ключа на лампата.

Няма никой.

— Професор Хюм?

След дипломирането ми той настояваше да го наричам „Малкълм“, но така и не успях да си пречупя езика.

Надникнах в кухнята. Празна. Спалнята беше една-единствена. Отправих се натам, неволно пристъпвайки на пръсти.

А като влязох в стаята, сърцето ми падна, сякаш беше камък.

О, не...

Малкълм Хюм лежеше проснат по гръб върху леглото, със засъхнала пяна на лицето, с полуотворена уста, с лице, разкривено от последния му, замръзнал вик на агония.

Коленете ми се огънаха. Наложих ми се да се подпра на стената. Нахлулите спомени насмалко да ме съборят на пода: първата му лекция, на която присъствах като първокурсник (за Хобс, Лок и Русо), първата ни среща в кабинета, който сега се води мой (обсъждахме как художествената литература изобразява законите и насилието), часовете, които бях посветил на дипломната си работа (на тема „Законност“), мечешката му прегръдка в деня, в който завърших, и сълзите в очите му.

— Така и не миряса — каза нечий глас зад гърба ми.

Извърнах се. Джед беше насочил в мен пистолета си.

— Не съм го убил аз — рекох.

— Знам — приковал ме беше с погледа си Джед. — Сам го направи. Цианкалий.

Сетих се за кутийката с хапчето на Бенедикт. И думите му, че всеки член на „Ново начало“ имал по една.

— Нали ти казахме да стоиш настрана.

Тръснах глава да се овладея, да внуша на онази част от мен, която копнееше да рухне и скърби, че още не е дошъл подходящият момент.

— Всичко това е започнало, преди да се намеся. И изобщо не подозирах за съществуването му, докато не видях некролога на Тод Сандерсън.

Джед изведнъж придоби страшно уморен вид.

— Няма значение. По милион начина се опитахме да ти покажем, че не бива да се месиш. Но ти не се вслуша. Все едно е дали си виновен, или невинен. Ти знаеш кои сме. И че сме положили клетва.

— Да ме убиете.

— В случая — да. — И Джед пак погледна към леглото. — След като Малкълм се почувства длъжен да сложи край на живота си по този начин, нима не съм аз длъжен да сложа край на твоя?

Но не стреля. Явно Джед не изгаряше вече от желание да ме гръмне. Усещах го. Изпитвал го е, докато е смятал, че аз съм убиецът

на Тод, но никак не му се щеше да ме пречука само за да запазя мълчание. В крайна сметка погледна отново трупа.

— Малкълм те обичаше — каза Джед. — Като собствен син. Не би желал... — Гласът му затихна, а ръката му сне оръжието.

Направих пробна крачка към него.

— Джед?

Той се извърна към мен.

— Имам чувството, че ми е ясно как хората на Максвел Майнър са успели да се доберат до Тод.

— Как?

— Но първо трябва да си изясня едно нещо — рекох. — Кой положи началото на „Ново начало“ — Тод Сандерсън, Малкълм Хюм или... ти, да речем?

— Каква връзка може да има това с каквото и да било?

— Тъ... просто ми гласувай за секунда мъничко доверие, а?

— Основоположникът на „Ново начало“ беше Тод — отговори ми Джед. — Бяха обвинили баща му в чудовищно престъпление.

— Педофилия — уточних.

— Точно така.

— Заради което баща му се е самоубил — добавих.

— Нямах представа как Тод понесе самоубийството му. По онова време дяляхме една стая в общежитието и бях най-добрият му приятел. Той се разкапа пред очите ми. Не можеше да се примири с цялата несправедливост. Дали нямаше да се развият нещата другояче, ако баща му беше намерил начин да изчезне, питахме се. Но дори и да беше успял, от такива обвинения бягане няма. Те вървят вечно след човека.

— Освен — рекох — ако не му се предостави ново начало.

— Точно така. Тогавата си дадохме сметка колко хора се нуждаят да бъдат спасени и че единственият начин да се спасят, е, като им се осигури нов живот. Професор Хюм споделяше този наш възглед. И в неговата биография имало човек, който е можел да се възползва от такова ново начало.

Думите му ме накараха да се замисля. Дали пък този „човек“ не е бил професор Арон Клайнър.

— Затова обединихме усилията си — продължи Джед. — Формирахме групата си уж като благотворително дружество. Баща ми

беше шериф на федерална служба и укриваше защитени свидетели. Така че правилата ми бяха пределно ясни. Фермата наследих от дядо ми. И я превърнахме в убежище. Обучавахме хората как да се държат след като приемат нова самоличност. Ако си бил любител на хазарта например, не бива да се появяваш повече в Лас Вегас или по хиподрумите. Мъчехме се да въздействаме на психиката им, за да осъзнаят, че изчезването е един вид самоубийство и прераждане — унищожаваш едно човешко същество с цел да създадеш ново. Осигурявахме им непробиваеми нови самоличности. Ползвахме дезинформация, за да пращаме издирващите ги по грешни следи. Правехме им заблуждаващи татуировки и други промени във външния вид. В отделни случаи Тод променяше физиономиите им с помощта на пластичната хирургия.

— А след това? — попитах. — Къде пращайте спасените от вас?

— Точно там е хватката — засмя се Джед, — че ние никъде не ги местехме.

— Не те разбирам.

— Ти не преставах да търсиш Натали, но отказваш да се вслушаш. Никой от нас няма ни най-малката представа къде може да е тя. Така е организирана дейността ни. И да искаме, не можем да ти кажем. Ние ги подготвяме до съвършенство, но в един момент ги оставяме на някоя железопътна гара и оттам нататък следите им се изгубват напълно. По този начин гарантираме безопасността им.

Опитах се да преглътна казаното: идеята, че няма абсолютно никакъв начин да я намеря; че е изключено някога да се съберем отново. Мисълта, че от самото начало всичките ми усилия са били напразни, буквално ме смаза.

— Значи, в един момент Натали се е обърнала към вас за помощ.

А Джед пак погледна към леглото.

— Дошла при Малкълм.

— Откъде го е познавала? — попитах.

— Нямам представа.

Аз обаче имах. Майката на Натали ѝ разказала за скандала с преписването от страна на Арчър Майнър и за това как баща ѝ бил принуден да изчезне. И понеже тя държала да открие баща си, сред първите хора, към които се обърнала за помощ, бил, естествено, Малкълм Хюм. С течение на времето Малкълм се сприятелил с

дъщерята на любимия му колега, който по принуда бил изчезнал. А дали не ѝ е и помогнал да се скрие от семейството на Арчър Майнър? Нямах доказателства. Но подозирах, че точно това е станало. Но, така или иначе, Арон Клайнър е онзи, който подтикнал Малкълм да се включи в „Ново начало“. А дъщеря му, разбира се, му е била първа грижа и той я прибрал под своето крило.

— Знам, че Натали се е обърнала към вас, след като станала свидетел на убийство — рекох.

— И то не какво да е убийство, а покушението срещу Арчър Майнър.

— Значи, тя присъства на убийството — кимнах, — после отива при Малкълм, а той ви я довежда в убежището.

— Първо я довел тук.

Ама, разбира се, мина ми през ум. Картината. Та нали тукашният пейзаж я е вдъхновил.

Джед се смееше.

— Какво има?

— Ти май не схващаш какво ти говоря?

— Кое да схващам?

— Ти беше толкова близък с Малкълм. Вече ти споменах, че те обичаше като собствен син.

— Не включвам.

— Когато преди шест години закъса с писането на дисертацията, кой ти предложи да отидеш в творческия курорт във Вермонт? Малкълм Хюм, нали?

Усетих как лек хлад ме полази по кокалите.

— Е, и?

— „Ново начало“ не се състои само от трима ни, разбира се. Имаме и други верни помощници. Вече познаваш Куки и неколцина от останалите. Макар общата им бройка да не е голяма. Сплотеността ни се дължи на пълното ни доверие един към друг. По някое време Малкълм бе стигнал до идеята, че ще си полезен за организацията ни.

— Аз?

— И тъкмо затова предложи да посетиш този курорт. Искаше да те запознае с дейността на „Ново начало“ и да те привлече в редиците ни.

Не намирах подходящи думи, затова реших да се придържам към очевидното.

— И защо се отказа?

— Осъзна, че няма да се впишеш добре.

— Не те разбирам.

— Действаме в един ужасно мътен свят, Джейк. Някои наши деяния са незаконни. Правилата си ги съставяме ние. Ние решаваме кой заслужава и кой — не. При нас няма ясно очертана линия между невинност и виновност.

Кимнах да покажа, че вече почвам да схващам. И черно-бялото... но и сивата област.

— Професор Ибън Трейнър.

— Той наруши правилника. Ти настояваше да бъде наказан. Отказваше да прозреш облекчаващите вината му обстоятелства.

Сетих се как Малкълм беше застанал в защита на Ибън Трейнър, когато след онова парти двамата студенти бяха откарани в болницата с алкохолно отравяне. И осъзнах истината. Оправдателната позиция на професор Хюм спрямо Трейнър е била отчасти и изпитание — изпитание, което според Малкълм не съм издържал. Прав е бил всъщност. Аз съм заклет привърженик на законността. А тръгне ли човек надолу по хлъзгавия склон, отнася със себе си всичко онова, което ни прави цивилизовани.

Поне така бях гледал на нещата допреди последната седмица.

— Джейк?

— Кажете.

— Наистина ли знаеш как фамилията Майнър са стигнали до Тод Сандерсън?

— Аз поне така смятам — рекох. — Вие все пак съхранявате някакъв архив за дейността на „Ново начало“, нали?

— Само на уеб сървър. А за да се влезе в него, трябва да са налице минимум двама от нас тримата — Тод, Малкълм и аз. — Примига, отвърна поглед, примига още няколко пъти. — Сега осъзнавам, че съм останал единствено аз. Така че архивът на практика вече не съществува.

— Е, не го ли съхранявате и на някакъв твърд носител, все пак?

— Като какъв? — попита.

— Ами под формата на завещания, да речем?

— А, да, завещания има, но са на място, където никой не би могъл да ги открие.

— Нещо като касета за скъпоценности на Канал Стрийт?

На Джед му провисна ченето.

— Ти откъде знаеш?

— Трезорът там е бил разбит. И някой се е добрал до касетите. Не знам точно какво се е случило, но Натали все още е била огромен приоритет за фамилията Майнър. Откриването ѝ е щяло да донесе някому луди пари. Затова и предполагам, че някой — я самите крадци, я някое корумпирано ченге — е реагирал на името ѝ. Информацията е стигнала до фамилията Майнър. А фамилията установила, че касетата е била наета от някой си Тод Сандерсън, живущ в Палмето Блъф в Южна Каролина.

— Божичко — промълви Джед. — Затова, значи, са му отишли на гости.

— Да.

— И са го изтезавали.

— Знам.

— Изкопчили са някакви сведения от него. Човек не може да издържа безкрайно на болка. Но от друга страна, Тод нямаше представа къде може да е нито Натали, нито останалите. Можел е да им съобщи само онова, което е знаел, нали разбираш?

— За теб, да кажем, и за убежището във Върмонт — подсказах.

— Тъкмо затова го и закрихме — кимна Джед. — Това ни накара да избягаме оттам и да се преструваме, че е най-обикновена ферма. Разбираш ли?

— Разбирам — рекох.

А той пак погледна към трупа на Малкълм.

— Ще трябва да го погребем, Джейк. Ние двамата с теб. Тук, на това място, което той обожаваше.

В този миг осъзнах нещо друго, от което се смразих до мозъка на костите. Изглежда, е проличало на лицето ми, понеже Джед веднага попита:

— Какво?

— Тод така и не е успял да погълне таблетката си с цианкалий.

— Предполагам, че са го изненадали.

— Да. А ако по време на изтезанията им е издал твоето име, логично е да им е казал и името на Малкълм. След което те вероятно са пратили свои хора във Виро Бийч, които са установили, че Малкълм е заминал за тази вила. Домът му там е бил празен. Но типове като тях не се предават лесно. Попаднали веднъж на първата си следа от последните шест години, надали са имали намерението да я изпуснат току-тъй. Разпитали са насам-натам, прегледали са всички книжа, които са им попаднали. И по този начин са стигнали дотук, независимо че нотариалният акт за това място е все още на името на покойната му съпруга.

Онези дири от гуми не ми излизаха от акъла.

— Той е избрал да се самоубие — рекох, загледан в леглото. — А ако се съди по липсата на разложение, трябва да е било съвсем наскоро. Защо го е направил?

— Боже мой! — проумя положението и Джед. — Защото са го намерили хората на Майнър.

Думите му бяха придружени от шума на спираци коли пред колибата. Вече всичко се избистряше. Хората на Майнър вече са били тук. Малкълм ги е видял, че идват, и е взел нещата в свои ръце.

Какво им е оставало в такъв случай?

Ами да устроят засада. Да оставят някой да следи къщата и да им сигнализира при нечия поява.

Двамата с Джед се юрнахме към прозореца. В този момент вратите на двете спрели черни коли се отвориха. И от тях излязоха петима въоръжени мъже.

Единият беше Дани Зукър.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Петимата се пръснаха полуприведени.

Джед бръкна в джоба си и извади кутийка. Отвори я и ми подхвърли хапчето.

— Не ми трябва — рекох.

— Аз съм въоръжен. Ще се опитам да ги задържа. А ти намери начин да се измъкнеш. Но ако не успееш...

Отвън долетя викът на Дани:

— Имате само един изход! Да излезете с вдигнати ръце.

И двамата приклекнахме ниско.

— Вярваш ли му? — попита ме Джед.

— Никак.

— И аз. Няма начин да ни остави живи. Така че всяка секунда работи в тяхна полза и им дава възможността да се разгърнат. — Понадигна се. — Гледай да се измъкнеш отзад, Джейк. Аз ще те прикривам.

— Какво?

— Върви!

Без дума повече да каже, Джед изби едно от стъклата на прозореца и натисна спусъка. За части от секундата ответният огън надупчи стената на колибата и доизби и останалите стъкла. По мен се посипаха парчета.

— Бягай! — кресна ми Джед.

Нямаше смисъл да чакам да потрети. Залазих като командос към задната врата — единственият ми шанс, доколкото можех да преценя. Опрял гръб в стената, Джед стреляше напосоки, без да се прицелва. Набутах се в кухнята, продължавайки да лазя по балатума. И стигнах до задната врата.

— Първият падна! — викна в това време тържествуващо Джед.

Чудесно. Само още четирима. Огънят се засили. Стените почнаха да поддават под дъжда от куршуми, който пронизваше дървената

стена. Видях как улучиха Джед веднъж, после и втори път и тръгнах да се връщам.

— Не! — изкрещя ми той.

— Джед...

— Да не си посмял! Изчезвай!

Колкото и да исках да му помогна, явно беше, че е безсмислено до глупост. Вместо да му помогна, щях само да умра. Джед успя да се изправи на крака. И тръгна към входната врата.

— Окей! — провикна се. — Предавам се.

Пистолетът беше все още в ръката му. Погледна ме, намигна ми и с жест ми нареди да не спирам.

Надникнах през задния прозорец и се приготвих да изскоча. Колибата беше досами горичка. Ако успеех да се добера до горичката, щях да имам някакви шансове. Друг план нямах. Поне за непосредствени действия. Извадих айфона и го включих. Имаше покритие. Набрах 911, като не преставах да наблюдавам през прозореца.

Вляво от задната врата стоеше един от онези. По дяволите!

— Девет-едно-едно. Какво е естеството на спешния ви случай?

Обясних й набързо, че се стреля и че има най-малко двама ранени. Дадох й адреса и оставих телефона на масата, без да прекъсвам връзката. Зад гърба си чух вика на Дани Зукър:

— Окей, хвърли първо пистолета навън.

И ми се стори, че този път видях усмивка на лицето на Джед. От него течеше кръв. Нямах представа къде е улучен и дали е смъртно ранен, но Джед, изглежда, знаеше. Даваше си сметка, че, така или иначе, животът му свършва, а мисълта явно му носеше странен душевен покой.

Джед отвори вратата и започна да стреля. Чух как втори човек изкрещя от болка — предполагам, че поредният куршум на Джед беше стигнал до целта си, — след което се разнесе глухото пльокане на куршуми от автоматично оръжие, попадащи в човешка плът. Оттам, където се намирах, видях как тялото на Джед отхвъркна назад с веещи се на главата ръце, като в някакъв ужасен танц. Строполи се в къщата. Куршумите продължаваха да се забиват и да разтърсват безжизненото му тяло.

Край. За него, а вероятно и за мен.

Дори ако приемех, че Джед е убил двама от онези, оставаха още трима — живи и въоръжени. За няколко наносекунди прецених шансовете си. Почти нулеви. Макар всъщност да имах една искрица надежда. Да печеля време. Да бавя топката, докато дойде полицията. Но си дадох и сметка колко далеч сме от всичко, колко време карах по оня разбит път и как не бях видял нито една сграда с що-годе официален вид от сума ти километри насам.

Нямаше как кавалерията да пристигне начаса.

Но пък фамилията Майнър може да иска да ме плени жив.

Аз бях последната им възможност да се сдобият с някакви сведения за Натали. Тук вече можех да им полазя известно време по нервичките.

Идваха все по-близо до колибата. Огледах се да видя къде мога да се скрия.

Да спечеля време. Нищо повече.

Но нямаше къде да отида. Изправих се и надникнах през прозорчето на задната врата. Онзи още си беше там и ме чакаше. Прекосих на спринт кухнята и се върнах в спалнята. Малкълм не беше помръднал. Не че бях очаквал да го стори.

Чух как някой влезе в колибата.

Отворих прозореца на спалнята. С надеждата — единствената ми надежда, ако трябва да съм точен — онзи отзад да е зает да наблюдава вратата. Прозорецът на спалнята беше на дясната стена. Оттам, където го видях да стои, не трябваше да има видимост към този прозорец.

Откъм всекидневната долетя гласът на Дани Зукър:

— Професор Фишър? Знаем, че си вътре. Не ни карай да те чакаме, за да не стане още по-зле.

При отварянето му прозорецът изскърца. Зукър и един от сатрапите му се затичаха по посока на звука. Мярнах ги, докато се преметнах през прозореца и хукнах към гората.

Зад мен затрещяха оръжия.

Явно не изгаряха от желание да ме заловят жив. Не знам дали си въобразявах, или наистина беше така, но мога да се закълна, че усетих как куршумите свистяха досами тялото ми. Продължих да бягам. Изобщо не се озърнах. Краката ми работеха безспирно...

Някой плонжира в нозете ми отляво.

Предположих, че е постовият от задната страна. От удара паднахме и двамата. Успях да го млатна веднъж с юмрук по физиономията. Главата му се отметна назад. Засилих се и го изтресох втори път. Онзи охлаби захвата си.

Късно беше обаче.

Над нас стояха Дани Зукър и другият главорез с насочени в мен оръжия.

— Теб можем и жив да те оставим — каза с най-прости думи Зукър. — Само ни кажи къде е тя.

— Не знам.

— В такъв случай ти си ми напълно излишен.

Край. Нямаше съмнение, че е дошъл краят ми. Онзи, който ме беше повалил, тръсна глава. Изправи се и грабна пистолета си. А аз останах на земята, само че заобиколен вече от трима въоръжени мъже. Нямаше мърдане. Нямаше и вой на приближаващи се сирени. Единият от пазещите ме стоеше от лявата ми страна, другият — от дясната. Вдигнах очи към Дани Зукър, който беше отстъпил крачка назад. И извадих последния си коз.

— Ти си убиецът на Арчър Майнър, нали?

Заварих го неподготвен. Объркването му пролича по лицето.

— Какво?

— Трябвало е някой да му запуши устата — рекох, — а Максвел Майнър не би посегнал на собствената си рожба.

— Ти си луд.

Онези двамата се спогледаха.

— За какво ви е иначе да я търсите? — попитах. — Шест години минаха оттогава. Знаете, че никога няма да се яви като свидетел.

Дани Зукър завъртя глава. На лицето му се беше изписало нещо като мъка.

— Ти просто си говориш наизуст, нали?

И вдигна пистолета с вече почти видимо нежелание. Изиграл бях и последната си карта. Хич не ми се щеше да умра точно по този начин — проснат на земята помежду им. Понечих да се изправя, като в същото време се чудех какво да сторя за последно, когато друг взе решението вместо мен.

Чу се единичен изстрел. Главата на оня от лявата ми страна се пръсна като настъпен с тежък ботуш домат.

Всички останали се извърнахме по посока на изстрела. Пръв се съвзех аз. И понеже оставих отново да ме командва примитивният ми обонятелен мозък, плонжихах право към мъжа, когото вече бях ударил на два пъти с юмрук. Беше ми най под ръка, а и се предполагаше да е най-замаян след двата удара.

Целта ми беше да грабна пистолета му.

Но онзи реагира много по-бързо, отколкото очаквах. Май и той се беше подчинил на примитивния си обонятелен мозък. Отстъпи назад и се прицели. Прекалено далече беше от мен, че да го стигна овреме.

Но в този миг и неговата глава избухна в алена мъглявина.

Кръвта ме блисна в лицето. Дани Зукър не се поколеба дори за миг, ами скочи и се скри зад мен. Прехвана ме през шията с ръка и опря дулото на пистолета си в главата ми.

— Не мърдай! — прошепна ми.

Изобщо не мислех да мърдам. Настана тишина. Дани се беше прилепил към мен, за да го прикривам, и ме дърпаше да се оттеглим назад към колибата.

— Излез! — провикна се Зукър. — Ако не излезеш, ще му пръсна черепа!

Нещо изшумоля. Зукър дръпна рязко главата ми надясно, та тялото ми да продължи да го прикрива. Извърна се съвсем надясно, откъдето беше дошъл шумът. Погледнах към поляната.

И сърцето ми спря.

По склона, с насочено към нас оръжие, слизаше Натали.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Опаа! Я виж кой е дошъл! — проговори пръв Дани Зукър.

Още щом я видях, тялото ми отмая. Погледите ни — моят и на Натали — се срещнаха, при което моят свят избухна във всички възможни посоки. Малко са по-силните изживявания, които съм имал през живота си, в сравнение с това най-обикновено вглеждане в сините очи на жената, която обичах, та изпитах някакво особено задоволство от факта, независимо от опрения в слепоочието ми пистолет. Ако гръмне — гръмне! Аз за този един-единствен миг бях изживял повече, отколкото през всичките изминали шест години. Така че, ако ми беше писано да умра точно сега — не, не че го исках, напротив, повече от всичко копнеех да оцелея и да заживея с тази жена, — щях поне да си умра, изживял своя пълноценен живот, като пълноценен човек, какъвто не се бях чувствал дори допреди секунди.

Без да отмества насочената към нас цев, Натали заповяда:

— Пусни го!

А очите ѝ не се откъсваха от мен.

— Няма начин, пиленце — отвърна Зукър.

— Пусни го и ще ти се предам.

— Не! — изкрещях.

Зукър заби дулото дълбоко отстриани на врата ми.

— Мълчи!

После се обърна към Натали:

— Защо мислиш, че ще ти повярвам?

— Ако ценях себе си повече от него, изобщо нямаше да се покажа.

Очите на Натали си оставаха впити в мен. По никакъв начин нямаше да позволя подобна размяна, но нещо в погледа ѝ ме предупреди да кротувам, поне засега. Ако трябва да съм по-точен, тя буквално ми внушаваше да я послушам, да оставя нещата да се развият така, както тя искаше.

Може пък да не е дошла сама, мина ми през ум. Да е довела и други. Може и конкретен план за действие да има.

— Добре тогава — каза Зукър, все още скрит зад мен. — Положи оръжие и ще го пусна.

— Няма да стане — отвърна тя.

— Ъ?

— Ще го отведем до колата му. Ще го сложиш да седне на шофьорското място. И в момента, в който потегли, ще сложа оръжието си на земята.

Зукър се зае да обмисли предложението ѝ.

— Вкарвам го в колата, значи. Ти хвърляш оръжието, а той си заминава.

Натали кимна повторно, все още гледайки ме право в очите, направо хипнотизираща ме да изпълнявам командите ѝ.

— Съгласна — каза.

Отправихме се към предната страна на къщата. Натали продължаваше да стои на тридесетина метра от нас. Чудех се дали наблизо не е Куки или Бенедикт, или някой друг от „Ново начало“. Може пък да чакат край колата, готови за стрелба, да пречукат Зукър с първия изстрел.

Когато наближихме колата, Зукър възприе подход под ъгъл, при който и возилото, и аз го прикривахме.

— Отваряй! — заповяда ми.

Поколебах се.

Но той притисна цевта още по-силно във врата ми.

— Отвори вратата.

Хвърлих око на Натали. Самоуверената ѝ усмивка проби гръдния ми кош и го смачка, сякаш беше яйчена черупка. Но докато сядах на шофьорското място, с нарастващ ужас осъзнах какво точно прави тя.

Нямаше никакъв план да спасява и двама ни.

С нея не бяха дошли никакви други членове на „Ново начало“, че да се намесят на наша страна. Никой не се беше скрил, готов да изскочи от засада. Натали беше приковавала вниманието ми, беше ми внушавала с погледа си надежда единствено за това да не се противя, а да я оставя да направи саможертвата, която се канеше да стори заради мен.

Няма да стане!

Колата запали. Натали понечи да свали оръжието си. Разполагах с не повече от секунда за действие. Знам, че щеше да е самоубийствено. И че нямаше начин да излезем живи и двамата от тази бъркотия. Точно това си беше мислила и тя. Че единият от нас ще трябва да умре. В крайна сметка и Джед, и Бенедикт, и Куки се оказаха прави. Истинска каша бях забъркал. Бях се поддал на някаква мантра, че любовта побеждава всичко, и се бях придържал упорито към нея дотам, че бях докарал нещата точно дотук, докъдето ми бяха казали, че ще стигнат: до това, че Натали сега гледаше смъртта в очите.

Няма в никакъв случай да го допусна.

Щом влязох в колата, Натали застана на едно място и посвети цялото си внимание на Дани Зукър. А той, досетил се, че иде неговият ред, махна пистолета от шията ми. Премести го в другата си ръка, че да е по-далеч от мен и да не ме предизвика да предприема нещо, независимо че вече седях.

— Ти си на ход — каза Зукър.

Натали сложи оръжието си на земята.

Времето изтече. Бях използвал последните секунди да планирам какво точно ще направя — до най-малката подробност, до елемента на изненадата, всичко докрай. Нямаше за кога повече да се двоумя. Зукър вероятно щеше да има достатъчно време да отправи поне един изстрел по мен. Нямаше значение. Щеше да е принуден да се самоотбранява. А ако насочеше изстрела си към мен, това щеше да даде на Натали достатъчно време или да побегне, или — на което всъщност разчитах — да грабне пистолета си от земята и да стреля.

Друг избор няхах. Най-малкото нямаше да мръдна и милиметър с колата, това поне бе вече решено.

Лявата ми ръка излетя внезапно нагоре. Според мен Зукър не очакваше подобно нещо. Предполагал е, че ако изобщо се намеся, то ще е с цел да го обезоръжа. Аз обаче го сграбчих за косата и го дръпнах към себе си. Както и очаквах, Дани насочи пистолета си към мен.

С лявата си ръка придърпах лицето му право към моето. И той реши, че с дясната ще посегна за пистолета му.

Нищо подобно.

Онова, което направих с дясната, беше да му натикам в устата таблетката с цианкалий, която Джед ми беше дал. А като усети какво

става, Зукър се облеци от ужас. Буквално се парализира от мисълта, че в устата си има цианкалий и че ако не го махне оттам, направо е загубен. Опита се да изплюе таблетката, но ръката ми затискаше устата му. Захапа ме с всичка сила, та чак изкрещях от болка, но не отместих дланта си. В същото време стреля в главата ми.

Отместих я рязко.

Куршумът се заби в рамото ми. Нова агония.

Конвулсиите почнаха да го обземат, докато се прицелваше за втори изстрел. Така и не успя да натисне спусъка. Още първият куршум на Натали го нацели право в тила. Тя произведе два допълнителни изстрела, но се оказаха излишни.

Паднах назад, положил длан върху пулсиращото ми от болки рамо, мъчейки се да спра кръвотечението. И я зачаках да дойде при мен.

Тя обаче остана намясто.

През живота си не бях виждал нищо по-красиво и по-затрогващо от изражението на лицето ѝ. По бузата ѝ се търкулна сълза. Но тя само бавно поклати глава.

— Натали?

— Трябва да вървя — отвърна ми.

Ококорих се.

— Не! — И едва сега чух сирените. Губех кръв и съзнание. Но нищо нямаше значение. — Нека дойда с теб. Моля те.

Лицето ѝ се разкриви от гримаса. Сълзите вече рукоуха.

— Няма да го преживея, ако нещо ти се случи. Не разбираш ли? Нали тъкмо затова избягах първия път. Не си заслужава да живея, ако ти си с разбито сърце. Нито ако си мъртъв.

— Но аз без теб не съм жив.

Сирените идеха все по-близо.

— Трябва да вървя — промълви тя през сълзи.

— Недей...

— Винаги ще те обичам, Джейк. Докато съм жива.

— Тогава остани с мен. — Усетих умолителния тон в гласа си.

— Не мога. Много добре го знаеш. И не ме следвай. Не ме търси. Спази обещанието си този път.

— Изключено е — завъртях глава.

Тя се извъртя и тръгна нагоре по хълма.

— Натали! — викнах подире ѝ.
Но жената, която обичах, си тръгна от живота ми. Повторно.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Година по-късно

Студент от дъното на аудиторията вдига ръка.

— Професор Уайс?

— Кажете, Кенеди — отвърщам.

Това е новото ми име: професор Пол Уайс. И преподавам в голям университет в щата Ню Мексико. От съображения за сигурност не мога да ви кажа как се казва. След всичките онези трупове край езерото силните на деня решиха, че ще е най-добре за мен да ме включат в програма за защитени свидетели. И ето че се озовах на запад. Високото надморско равнище все още ме поизмъчва, но, общо взето, съм доволен, че дойдох. Изненадвам се сам от себе си, понеже винаги съм мислил, че ще прекарам живота си по източното крайбрежие, но явно животът ни налага да се приспособяваме.

Както може да се очаква, Ланфорд ми липсва. Липсва ми и старият начин на живот. Макар и да не е редно, с Бенедикт продължаваме да поддържаме контакт. Създадохме си имейл акаунт към AOL (старомодни сме все пак) и съобщенията ги оставяме в папката „чернови“, без да натискаме бутона „изпрати“. Периодически проверяваме акаунта.

Голямата новина в живота на Бенедикт е тази, че наркокартелът, който го преследваше, се затрил окончателно в битка за надмощие с друга банда. Така че, казано накратко, той най-сетне е свободен да се върне при Мари-Ан. С тази уговорка, че при последната му проверка на акаунта ѝ във фейсбук установил, че статусът ѝ е променен от „в интимна връзка“ на „омъжена“. А и на нейната страница, и на онази на Кевин изобилствали снимки от сватбата им.

Аз го врънкам да ѝ каже все пак истината. Той обаче се опъва. Не щял да ѝ обърква живота.

Че то животът си е поначало една бъркотия, разправам му.

Дълбока мисъл, нали?

А аз успях най-сетне да подреда докрай всички парченца от загадката. Доста време ми потрябва. Един от главорезите на Майнър, когото Джед беше прострелял, оцеля. И показанията му потвърдиха подозренията ми. Крадците, известни под името „Невидимите“, влезли с взлом в банката на Канал Стрийт. В касетата на Тод Сандерсън намерили както завещания, така и задгранични паспорти. Взели паспортите, понеже щели според тях да ги пласират по-лесно на черния пазар. Един от „Невидимите“ разпознал името на Натали и доложил за това на фамилията Майнър, която я търсела активно въпреки това, че били минали шест години. И тъй като касетата била наета на името на Тод Сандерсън, наложило се Дани Зукър и Ото Деверо да му отидат на гости.

Оттам насетне знаете какво се случи. Или поне повечето подробности.

И въпреки всичко сума ти въпроси си оставаха без отговор. Включително и онзи, който бях задал на Дани Зукър, мигове преди животът му да приключи: защо фамилията Майнър се беше вманиачила толкова да открие къде е Натали? Тя е била вече обявила на практика, че няма да свидетелства. За какво им е трябвало да ровят, да я изкарат на светло, когато това е можело в крайна сметка да я принуди пак да търси спасение у полицията? По някое време бях почнал да вярвам, че зад цялата работа стои всъщност Дани Зукър, понеже той е убил Арчър Майнър и искал да се подсигури, че няма да остане на този свят жива душа, която да съобщи този факт на Максвел Майнър. Но и това май не се връзваше, ако се съди по озадачената му физиономия, когато го обвиних във въпросното престъпление.

„Ти просто си говориш наизуст, нали?“

Така реагира тогава Дани Зукър. И се оказа, че е бил прав. Но почнах да си съставям картинката, особено след като взех да умувам по останалия най-съществен въпрос — по случая, откъдето беше тръгнало всичко останало:

Къде беше бащата на Натали?

Разкрих отговора на този въпрос преди близо година. Два дни преди да ме изпратят в Ню Мексико, посетих отново майката на Натали в старческият дом „Хайд Парк“, маскиран по доста любителски начин. (Маскировката ми в момента е много по-семпла: ходя с обръсната глава. Няма ги младежките ми буйни професорски къдрици.

Кубето ми лъщи. Липсва ми само златната обичка, че да ме сбъркат с „Мистър Клийн“.)

— Този път държа да узная истината — рекох на Силвия Ейвъри.

— Вече ви я казах.

Да се сдобиеш с нова самоличност и да изчезнеш, понеже си бил обвинен в педофилия или си стъпил накриво пред някой наркокартел, или си била бита от жесток съпруг, или си била свидетелка на извършено от мафията убийство — това го разбирам. Но да се скриеш за цял живот заради преписвачески скандал в университет и да не се появиш дори сега, след като Арчър Майнър не е вече между живите — това не ми го побираше главата.

— Бащата на Натали изобщо не е избягал, нали?

Тя не ми отговори.

— Ами са го убили — рекох.

Силвия Ейвъри май вече нямаше сили да ми възразява. Просто седеше вкаменена насреща ми.

— Казали сте на Натали, че баща ѝ никога, в никакъв случай нямало да я изостави.

— Така беше — каза тя. — Толкова силно я обичаше. И Джули обичаше. И мен. Такъв добър човек беше поначало.

— Прекалено добър — отбелязах. — Затова винаги е виждал нещата само в черно и бяло.

— Прав сте.

— Когато ви съобщих, че Арчър Майнър е загинал, вие казахте „Така му се пада“. Той ли беше убиецът на съпруга ви?

Тя сведе глава.

— Никой вече не може да ви навреди — рекох, което беше само отчасти вярно. — Арчър Майнър ли уби съпруга ви, или друг човек, изпратен от баща му?

Едва тогава тя ми отговори:

— Самият Арчър.

Кимнах. Предварително го бях изчислил.

— Дойде въоръжен у дома — разправяше Силвия. — Настоя Арон да му даде писмената работа, която доказвала, че е преписвал. Защото, не знам дали го оценявате, той наистина се мъчеше да излезе от сянката на баща си, и ако се разчуеше, че е преписвал...

— Това е щяло да го смъкне на нивото на баща му.

— Умолявах Арон да изпълни желанието му. Но той се запъна. Мислеше, че Арчър блъфира. Тогава Арчър запъна пистолета в главата на Арон и... — Затвори очи. — Смееше се, докато натискаше спусъка. Това ми е най-яркият спомен оттогава. Смехът на Арчър Майнър. После ми заповяда аз да му дам писмената работа, иначе съм щяла да бъда следващата. Аз, естествено, му я дадох. По-късно дойдоха двама души. От хората на баща му. И отнесоха тялото на Арон. След което единият от онези двамата ме накара да седна. И ми каза, че ако само думичка обеля за случилото се, с дъщерите ми щели да се случат отвратителни неща. Няколкократно го подчерта. Нареди ми да казвам, че Арон е избягал. Което и направих. Поддържах лъжата през всичките тези години единствено за да осигуря безопасността на момичетата ми. Надявам се, че поне това оценявате.

— Оценявам го — изрекох с болка.

— Нямахте как да не изкарам бедния ми Арон злодея в случая. Та дъщерите му да престанат да разпитват за него.

— Но Натали отказа да го възприеме, така ли?

— Не преставаше да ме врънка.

— И както казахте миналия път, лъжата я е съсипала. Мисълта, че баща ѝ я е зарязал.

— Най-отвратителната идея, която можеш да внушиш на едно младо момиче. Сигурно трябваше друго да измисля. Но какво?

— Значи, тя не спираше да ви разпитва, казвате.

— Не миряса. Върна се в Ланфорд да говори с професор Хюм.

— Но и Хюм не е знаел.

— Не знаеше. А тя не спираше да пита и разпитва.

— Което е можело да ѝ докара единствено неприятности.

— Именно.

— Поради което решихте да ѝ признаете истината. Че баща ѝ не е избягал със студентка. И не е избягал, понеже се е боял от фамилията Майнър. Видяхте се принудена да ѝ кажете в крайна сметка самата истина — че Арчър Майнър е убил баща ѝ най-хладнокръвно, с усмивка на уста.

Силвия Ейвъри не кимна. Нямахте и нужда. Сбогувах се и си тръгнах.

Сега вече ми беше ясно какво е търсела през онази нощ Натали във високата офис сграда. Защо е отишла при Арчър Майнър тогава,

когато е щял да бъде сам. И защо Максвел Майнър не преставаше да търси Натали. Не защото се е притеснявал от нейните свидетелски показания.

А защото е искал да отмъсти за убийството на сина си.

В следващото, което ще ви кажа, не съм стопроцентово сигурен. Нямам представа дали Натали е простреляла Арчър Майнър с усмивка на уста, или пистолетът ѝ е гръмнал случайно, или Арчър Майнър е взел да я заплашва, или го е направила при самоотбрана. Но и не ме интересува всъщност.

Предишният човек, който бях, щеше да се вълнува от този въпрос. На новия ми „аз“ му беше безразлично.

Край на лекцията. Тръгвам през ливадата. Небето над Санта Фе е по-синьо, откъдето и да било другаде. Засенчвам с длан очите си и крача напред.

В онзи ден преди една година, със заседналия в рамото ми куршум, гледах как Натали си тръгва от мен. И тогава извиках „Изключено е“, когато поиска от мен да ѝ обещаю, че няма да я търся. Отказа както да ме изслуша, така и да почака. Наложих ми се да слеза от колата. Болката в рамото изобщо не можеше да се сравнява с болката от това, че пак ме изоставяше. Затичах се към нея. Обгърнах я с двете си ръце — дори с болната, простреляната — и я притиснах към себе си. И двамата стиснахме очи. Стоях, вкопчил се в нея, и се чудех дали друг път някога съм изпитвал подобно задоволство. Тя се разплака. А аз я прегърнах още по-силно. Тя положи глава върху гърдите ми. После, за секунда, се опита да се отскубне. Но само за секунда. Ясно ѝ беше, че този път няма да я пусна. Независимо от всичко, което вероятно е направила или е щяла да направи.

Все още не съм я пуснал.

Там, пред мен, една красива жена на име Даяна Уайс носи брачна халка, която е еднаква с моята. През този разкошен ден е решила да проведе часа си по живопис на открито. Минава от студент на студент, коментира творбите им и дава насоки.

Знае, че знам, макар никога да не сме зачеквали темата. И се питам дали това е свързано с първия път, когато ме напусна и когато е преценила, че няма да мога да живея с истината за деянията ѝ. За тогавашния ми „аз“ може би е била права.

Но сега вече мога.

Даяна Уайс вдига глава и ме вижда, че вървя към нея. Усмивката ѝ буквално засенчва слънцето. Днес моята красива съпруга сияе повече от всякога. Или може би си внушавам заради чувствата ми към нея. Или така ми се струва, понеже знам, че е бременна с детето ни вече седми месец.

Часът ѝ свършва. Студентите не бързат да се разотиват. Когато най-последно оставаме насаме, тя хваща ръката ми, поглежда ме в очите и ми казва:

— Обичам те.

— И аз те обичам — казвам.

Тя ми се усмихва. Пред усмивката ѝ сивото няма никакви шансове. И се разтваря в прекрасна мъглявина от ярки цветове.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.